

Joan Pau II, un malalt més a Lourdes

**El Papa va
peregrinar a la ciutat
mariana els dies
14 i 15 d'agost**

El Sant Pare va voler celebrar el 150è aniversari del dogma de la Immaculada Concepció i la festivitat de l'Assumpció juntament amb milers de pelegrins, tot encomanant-se a la Mare de Déu de Lourdes. Aquest és el seu 104 viatge internacional i la seva segona visita com a Papa a la gruta on la Mare de Déu es va aparèixer a la jove Bernadette el 1858. La seva edat avançada i el seu estat físic no van impedir que portés a terme els gestos més significatius que tots els anys protagonitzen milions de persones que peregrinen a la ciutat mariana francesa.

L'enfocament marià d'aquest viatge del Papa no resulta estrany, ja que considera que una altra Mare de Déu apareguda, la de Fàtima, el va salvar de morir en l'atemptat del 1981. Aquesta devoció per Nostra Senyora es remunta a l'origen de la seva vocació: «Jo estava convençut que Maria ens condueix a Crist, però vaig començar a comprendre que també Crist ens condueix a la seva Mare», va afirmar en una ocasió el Sant Pare.

Joan Pau II va tenir, a més, unes paraules per als 2.000 malalts que el van acompanyar entre els 300.000 fidels assistents; va tenir paraules en defensa de la vida i de la pau i, entre altres coses, també va parlar de les vocacions sacerdotals i del paper de la dona a la societat.

Pàg. 6 i 7

Joan Pau II davant de la Mare de Déu de Lourdes.

en primer pla

La muntanya: camí cap a Déu

La natura ajuda l'home
a reflexionar sobre la
seva condició

L'excursionisme i la necessitat de pujar muntanyes és una activitat en la qual els cristians hi hem de veure més que una simple afició de caire esportiu. El muntanyisme és una oportunitat per gaudir amb els sentits ben desperts de la meravella que és la Creació de Déu. Trobar-se davant d'una muntanya ajuda l'home a sentir la seva condició de criatura petita i indefensa, a veure's com un fill desemparat en mans del Pare Creador.

Molts homes d'Església al llarg de la història han demostrat sobradament un gran amor a la muntanya, des de pontífexs com Pius XI o Joan Pau II fins a capellans com Mn. Jacint Verdager o Mn. Jaume Oliveres. L'actual prior de Montserrat, el pare Ramon Ribera, també ens explica la necessitat de percebre la transcendència de la natura. Tots coincideixen a veure en les seves anades a la muntanya no només un temps de lleure sinó d'aprofundiment en la seva fe en Déu Pare i Creador. Alguns d'ells, com Mn. Cinto, van descriure admirablement les sensacions de què es gaudeix a cims de 2.000 o 3.000 metres, però per arribar-les a captar de debò no hi ha cap altra possibilitat que agafar la motxilla i començar a tirar amunt!

Pàg. 3 i 4

Barcelona i Vic peregrinen a la beatificació del Dr. Tarrés

Més de 600 fidels catalans es desplaçaran a partir del 2 de setembre a Loreto i Roma per assistir a la desitjada beatificació del Dr. Pere Tarrés i Claret. Ho faran en el pelegrinatge diocesà organitzat conjuntament per les diòcesis de Barcelona i Vic. La vigília de l'històric esdeveniment, els pelegrins viuen amb

molta il·lusió la pujada als altars d'algú amb qui molts d'ells van poder tractar personalment. Els organitzadors del pelegrinatge confien que la beatificació del prevere i metge català constitueixi per a Catalunya una autèntica benedicció de Déu i que doni grans fruits espirituals.

Pàg. 19

La cara més jove de l'Església

*El Pelegrinatge Europeu de
Joves a Santiago deixa
imatges d'una Església jove
i engrescadora*

Pàg. 16 i 17

Sumari

Pàg. 9 La Santa Seu condemna la clonació humana a la Gran Bretanya

Pàg. 20 L'esperit de Medjugorje a Barcelona

Pàg. 21 Girona: festa i devoció en honor de sant Feliu

Pàg. 23 Alacant tindrà una església dedicada a Francesc Castelló

Pàg. 24 Mn. Sala, vicari general de Solsona, celebra 50 anys de sacerdoci

Editorial

Vacances, muntanya i Déu

Ens trobem a la fi del mes d'agost, aquest mes que és tan diferent de la resta de l'any, i no tan sols perquè fa molta més calor, sinó perquè una majoria dels ciutadans es troba de vacances; descansant a les seves cases o en molts casos gaudint d'uns dies lluny de l'habitatge habitual.

Els llocs turístics de platja són els més concorreguts, la qual cosa provoca en algunes de les nostres carreteres i autopistes importants retencions en els accessos a aquests destins. Sembla que la calor estreny i les persones necessiten de l'aigua de les nostres costes. Potser per això fa la sensació que el binomi muntanya-platja es decanta favorablement per la platja com a destí majoritari dels qui cerquen escapar-se en aquests dies del mes d'agost.

Potser per això és bo recordar els aspectes positius de la muntanya com a destí estiuenç. Normalment és un destí molt menys massificat i en el que es troben uns valors que no sempre destaquen en les nostres platges, plenes de visitants de tota mena. La muntanya ens acostava a Déu, i no tan sols perquè en la majoria de les cultures els cims són lloc de trobada amb l'Altíssim, sinó perquè la bellesa natural dels paisatges pels quals es va ascendint ens acostava a la meravellosa creació de Déu, quelcom que no veiem habitualment, acostumats al ciment i a l'asfalt dels nostres carrers i edificis. Certament que les platges també són boniques, i algunes són francament extraordinàries, però en moltes d'elles és difícil veure més enllà d'un pam de distància, pels molts visitants que pràcticament no deixen un espai buit.

A la muntanya és fàcil trobar el silenci, el so de la natura i dels animals, i aquest ambient relaxant ens convida a la interiorització, a la reflexió i per als creients a la trobada amb Déu. En canvi, cada cop costa més trobar platges tranquil·les on no se senti la música d'algun veí a tota potència, o els crits dels companys de sorra, o els anuncis de venedors improvisats.

El papa Joan Pau II, que tota la seva vida ha estat un viatger infatigable, fins i tot ara encara que no pugui fer-ho pel seu propi peu, sempre ha preferit la muntanya per passar els seus dies de vacances. Concretament el Papa ha tornat un any més a la Vall d'Aosta, al nord-oest italià, una zona muntanyosa i boscosa des d'on el Pontífex ha llançat nombroses reflexions sobre la grandesa de Déu expressada en la meravella de la natura. No oblidem, a més a més, que al llarg de la història de l'Església han estat molts els monjos i ermitans que han trobat a la muntanya el lloc propici per escoltar la veu del Senyor.

És cert que molts cristians prefereixen la platja a la muntanya, i que estant en zones costaneres s'acosten a les parròquies i esglésies que allí es troben i viuen la seva fe de forma intensa, i no tan sols al temple sinó també a la casa d'estiueig, a l'hotel o al càmping. L'únic que es vol recordar és que l'experiència de cercar a la muntanya la trobada personal amb Déu és positiva i interessant, pel valor afegit que aquesta té i perquè en d'altres terrenys es constaten més dificultats. De totes maneres, el cristià en aquestes dates pot fomentar la seva vida espiritual en molts altres llocs, de vegades fins i tot en les mateixes ciutats. Els monestirs, residències religioses i cases d'espiritualitat, que en molts casos es troben en zones urbanes, ofereixen la possibilitat de tenir uns dies de pau, veritable descans i relaxació del cos i de l'esperit a les seves habitacions o cel·les. La paraula «recés» amb la qual es coneix el temps destinat a desconectar-se de la vida habitual i propiciar la trobada amb Déu és molt oportuna en aquests dies de vacances. De vegades no és imprescindible anar gaire lluny per desconectar o per tornar relaxat a la feina després de les vacances. Una experiència espiritual, fins i tot a poques passes de l'habitatge habitual, pot ser molt enriquidora i gratificant.

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Tota reforma, si no inclou la moral, resultarà ineficaz»

(Thomas Carlyle, escriptor i historiador escocès. 1795-1881)

Un refrany molt suat diu que «feta la llei, feta la trampa». I qui són els qui al marge de lleis i normes trampegen, és a dir, «van a la seva» descaradament? Els mancats de moral. Coneixen la legislació vigent en qualsevol assumpte fil per randa, però és per esquivar-la, fer-li xantatge i falsejar-la. Per a ells (i d'aquests pocaverçgones en tenim un bon grapat), les reformes, lleis, normes i constitucions són ineficaces; se'n riuen. És tan «primordial, essencial i fonamental» educar els pobles en els valors ètics i propiciar-los «el creixement espiritual» a la vegada que el físic i cultural, que si l'ometem crearem una societat tan culta, lliure i esportista com es vulgui, però també murri, tramposa i sense escrúpols. I,

evidentment, augmentaran les queixes, el malestar i la desesperació dels sans i honestos en el seu fer, que cada cop seran menys perquè els immorals seran més. Deia el polític i escriptor Massimo Taparelli d'Azeglio (1798-1866): «Pot fer-se una cosa perfectament legal i ser a la vegada uns bergants acabats.» El que deia Jesucrist: «Per fora sepulcres emblanquits i guarnits, i per dins plens de corrupció.» Si ens és igual que la societat com més vagi pitjor i ens arribin les conseqüències nefastes, prescindim dels valors ètics i espirituals en les nostres reformes. Si ens interessa comptar amb una societat digna, noble i fraterna, fem cas d'en Carlyle.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mèrche Ginés, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, Víctor M. Cardona, TORTOSA; Lluís Molist, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Manuel Gutiérrez, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

catalunyacristiana@catcrist.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Antònia Canals, Eduard Masllorenc

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

E-mail: administracio@catcrist.com

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

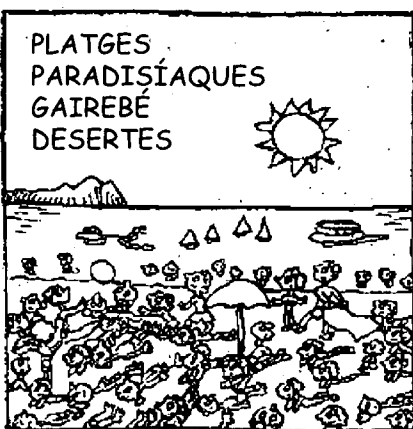
Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,
Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Percebre Déu en la immensitat de la natura

■ La Muntanya ha cridat nombrosos homes d'Església

Des dels inicis de la història la muntanya sempre ha atret l'home, que ha tingut per ella un sentiment profund, barreja molts cops de temor i devoció. El fet de ser un lloc elevat —aparentment més proper al cel i per tant a Déu— va fer que la muntanya fos considerada com un lloc privilegiat, el lloc de Déu. El cristia-

nisme —sense caure mai en la idolatria de venerar una muntanya per ella mateixa— ha construït monestirs i ermites en el silenci dels indrets muntanyosos. La muntanya, però, és a l'abast de tot cristià curiós que vulgui veure i palpar per ell mateix aquestes formacions rocoses imponents creades per Déu.

La Bíblia esmenta diverses muntanyes de l'àmbit geogràfic del Pròxim Orient que ja llavors i encara avui tenen un simbolisme religiós immens. La més coneguda és el Sinaí, el lloc on Déu es va manifestar a Moisès i li va lliurar les taules de la Llei. Una altra gran elevació muntanyosa que apareix a les sagrades escriptures és el Mont Ararat, a Armènia, primer indret que va sobresortir de l'aigua després del Diluvi i on l'arca de Noè va poder reposar. Al Nou Testament episodis importants de la vida de Jesús tenen lloc precisament a modestes elevacions de terreny de Terra Santa, com el mont de les Oliveres (on Jesús es retirava sovint per parlar amb el Pare), el Tabor (on es va esdevenir la Transfiguració) o fins i tot el Gòlgota, on va ser crucificat. Posteriorment el cristianisme, amb la seva expansió, ha continuat la tradició de veure en la muntanya un lloc privilegiat per acostar-se a Déu, per la qual cosa aquells fidels que volien dur

créixer comunitats monàstiques cabdals.

Eclesiàstics atrets per la muntanya

Hi ha hagut diversos homes d'Església vinculats d'una manera o una altra a la muntanya. Un dels primers va ser sant Bernat d'Aosta (segle XI), fundador de refugis en aquesta vall dels Alps i patró d'excursionistes i escaladors. A la mateixa època també hem d'esmentar sant Bru, fundador de la Cartoixa també entre els cims dels Alps.

Però no és fins al segle XIX que trobem excursionistes pròpiament dits dins de l'Església, és a dir, homes que es posen com a fita pujar o fins i tot escalar muntanyes, que veuen els cims com gairebé un desafiament. I un dels grans muntanyistes de finals del segle XIX i principis del XX va ser Achille Ratti, ni més ni menys que el futur pontífex Pius XI. Aquest Papa va ser un excursionis-

nostres lectors, no només va trepitjar totes les serres i cims del nostre país, sinó que va saber donar forma poètica a aquestes experiències, que en ell adquirien un caire netament religiós. *Canigó*, el seu millor poema èpic juntament amb *L'Atlàntida*, n'és l'exemple perfecte i més sublim. Pel que fa a Mn. Oliveres, el podem definir com un dels promotors del pirineisme i de l'escalada a Catalunya. No només va fer cims fins llavors no trepitjats, sinó que va defensar apassionadament el muntanyisme davant una opinió pública que no sempre entenia el sentit que podia tenir pujar muntanyes.

L'excursionista enmig de la creació

Molts encara es pregunten per la finalitat de pujar llocs costeruts i de mal passar per arribar a un pic determinat. No sempre s'entén quines experiències aporten aquestes endinsades en la natura més salvatge. Però tots aquests homes d'Església abans citats, ens asseguren que pujar muntanyes és més que una afició i que no respon a una voluntat de fugir i tampoc a unes ganes insanes de patir. La muntanya és un lloc per percebre la Creació de Déu i la pròpia condició humana.

Una ànima sensible quan es troba sola davant un massís de roca gegantina que s'alça davant seu, per força té una sensació no gaire habitual i en canvi preuadíssima. Davant aquella immensitat, i en un silenci gairebé absolut, l'excursionista s'adona d'una realitat essencial: la seva petitesa. Aquella «petitesa de la seva serventa» de què parlava la Mare de Déu a l'Anunciació, també és viscuda per l'home que reconeix la magnitud del món que l'envolta. Aquesta percepció arriba a ser atordidora, però, contràriament al que

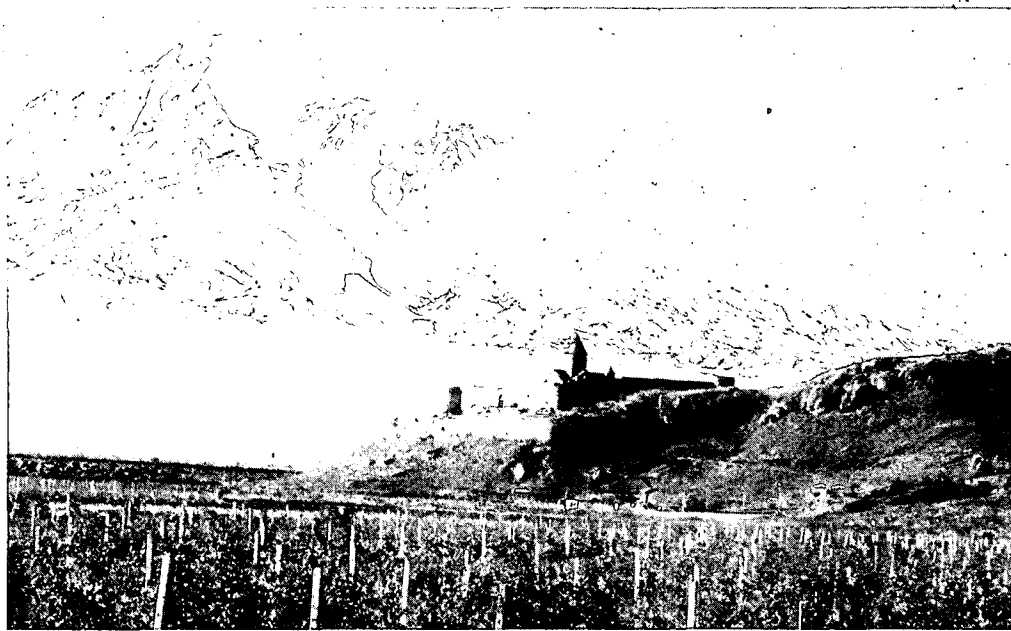
podria semblar no és pas negativa, sinó que s'encarrega de desvetllar la consciència de criatura de Déu, indefensa, invisible entre el rocam de la muntanya i per força limitada. Mitjançant la naturalesa impressionant de la muntanya Déu es manifesta, i ens recorda la feblesa inherent a l'home i que només Ell és omnipotent.

Aquest recordatori diví esperona l'excursionista agraït, que llavors agafa forces per continuar el camí fins al cim per percebre encara de més a prop la presència de Déu. El pic no només és la part de la muntanya més propera al cel, sinó una ta-

Sant Bernat d'Aosta

Nascut a començament del segle XI a la Vall d'Aosta, avui a la banda italiana dels Alps, sant Bernat és el patró dels alpinistes i escaladors. En una època en què les comunicacions eren pèssimes i els viatges eren aventures arriscades, les dificultats es multiplicaven quan es passava per indrets muntanyosos. Les tempestes, el fred i els precipicis eren riscos ben reals. Sant Bernat, conscient de les dificultats de pelegrins i viatgers, va establir refugis als Alps, la serralada que forçosament havien de travessar els qui volien anar d'Itàlia al nord d'Europa o viceversa. Ell i els altres monjos que portaven aquests refugis donaven aixopluc als viatgers i en ocasions també feien tasques de salvament a la neu amb ajut de gossos, que amb el temps han rebut el nom de *sant-bernats*. Pius XI, el Papa escalador, l'any 1923, en el mil·lenari de sant Bernat, va dir: «Volem constituir Sant Bernat d'Aosta com a patró celestial, no només dels habitants i viatgers d'Europa, sinó també d'aquells que s'exerciten a escalar-ne les cimeres.»

Un monestir als peus del mont Ararat, a Armènia.

una vida estretament vinculada al Pare es retiraven o bé en solitari (ermites) o bé en grup (monjos) a les muntanyes. L'ideal monàstic, l'austeritat, la solitud i el silenci que comporta viure a muntanya eren un bon mitjà per fer més elevada la vida espiritual dels monjos. És així com al voltant de diversos cims es van anar conformant grups d'ermites o comunitats cenobítiques: els ermitans del Carmel, a Terra Santa; la multitud de monestirs del mont Athos, al nord de Grècia; Cassino, el lloc on sant Benet va fundar el primer monestir; i a casa nostra el Canigó i Montserrat, que han vist

ta professional i va ser dels primers eclesiàstics a iniciar-se en el llavors incipient món de l'escalada. Entre les seves gestes hi ha els grans cims dels Alps com ara el Monte Rosa (4.638 metres), el Cervin o Matterhorn (4.482) i el mític Mont Blanc (4.807). Cal destacar que l'actual pontífex Joan Pau II també ha estat un gran enamorat de la natura i de la muntanya.

A Catalunya l'afició dels capellans per la muntanya i l'excursionisme ha estat notable, però en podem destacar dos noms il·lustres: Mn. Cinto Verdaguer i Mn. Jaume Oliveres. El primer, ben conegut pels

laia des d'on contemplar extasiats el món que Déu ha creat per a nosaltres. Si abans Ell ens recordava la nostra insignificància, ara però també ens diu ben clarament que ens estima, i que per això ha fet aquest reguitzell paradisiac de valls, planes i serrallades per a nosaltres. El món és un do immens creat per a l'home, perquè en puguem viure, però que també hem de cuidar. Arribat a aquest punt l'excursionista seu al cim i s'extasia contemplant la Creació de Déu, una cosa única, que l'home no podrà crear mai. Davant d'això el muntanyenc calla, observa amb delectació i escolta amb atenció qualsevol remor de la natura.

Aquesta és l'experiència de la muntanya. Per això val la pena trespasar per camins difícils, fatigar-se, passar calor i fred... És paral·lel al camí de l'home cap a Déu: sovint llarg, mai senzill i sempre complex. Però l'esforç és necessari en tots dos casos, sinó no s'arriba a la fita proposada. (E.B.)

L'ENTREVISTA

Per al P. Ramon Ribera hem de saber percebre la creació on sigui i fruit-ne

Ha coronat 140 pics dels Pirineus, ha fet a peu milers de quilòmetres i ha editat algunes guies d'excursionisme que són tot un clàssic, com ara *Caminant a Montserrat*. Es tracta del pare Ramon Ribera, prior del monestir de Montserrat. Amb raó podem dir que continua la tradició del seu oncle-

avi, Mn. Jaume Oliveres (1877-1957), un dels grans excursionistes catalans de la primera meitat del segle xx.

La muntanya de Montserrat ofereix a qualsevol ànima sensible a la bellesa un espectacle impactant. I el pare Ribera, malgrat viure-hi des de fa anys, no se'n cansa mai i té la capacitat de

meravellar-se'n cada dia. Ell, però, no només és receptiu a allò que emana de la natura sinó que ho sap comunicar, de manera que el seu interlocutor no pot deixar de percebre la pau i alhora la desèmparança que sent el caminant que s'ha abandonat en mig de la muntanya, en la immensitat de la creació de Déu.

—Des de quan se sent atret per la muntanya i la natura en general?

—Ja em ve de petit, possiblement perquè a la família teníem un gran excursionista i pirineista, Mn. Jaume Oliveres, oncle-avi meu. De petit sentia a parlar molt de les seves facècies, força importants per a l'època, perquè va ser un dels capellans pioners de l'excursionisme. Era un gran enamorat de la muntanya i va fer cims fins llavors no explorats, com els Encantats, i també va fer la primera travessa Matagalls-Montserrat. Malauradament va patir el primer accident del pirineisme, l'any 1916,

—Què li ha aportat la muntanya?

—M'ha fet percebre aquest Déu present i m'ha fet anar a un ritme diferent de l'habitual. Això ho vaig notar molt quan vaig anar de Montserrat a Santiago a peu. És en aquestes ocasions que pots contemplar el paisatge, i tens temps per «parlar» amb la realitat, perquè vas a un ritme pausat que et permet pair molt més. És una manera de viure, et crea una sèrie d'hàbits

—Com explicaria l'associació entre vida monàstica i llocs muntanyosos?

—Primer de tot perquè en el monaquisme hi ha el desig de solitud, de silenci,

«Depèn dels ulls de l'excursionista veure el lligam entre natura i Déu»

a l'Aneto, on va perdre dos companys seus. Mn. Oliveres sempre ha estat una fita per a mi.

Així doncs de jove ja vaig fer les primeres excursions, que van ser tot un aprenentatge de viure. Des de llavors no he deixat gairebé cap any de visitar els Pirineus, i quan he pogut els Alps.

—Hi ha relació entre el seu amor a la muntanya i el seu amor a Déu?

—Quan vaig entrar a Montserrat vaig creure que havia de deixar les excursions, però de seguida vaig veure que era compatible i que es podien fer serveis en salvaments pel massís. D'entrada, per a mi, l'amor a la muntanya i l'amor a Déu són dues coses diferents. La natura és natura, no és pas Déu, és clar. Però tot i això com a cristians sabem que la natura és completament obra seva. I pertoca als ulls de l'excursionista, amb mirada de contemplatiu, veure aquest lligam entre la naturalesa i Déu. Es tracta de veure en tota la natura la mà de Déu creador, la presència de l'invisible. Certament que veig Déu en la natura, però és que el veig a tot arreu, per això sóc monjo!

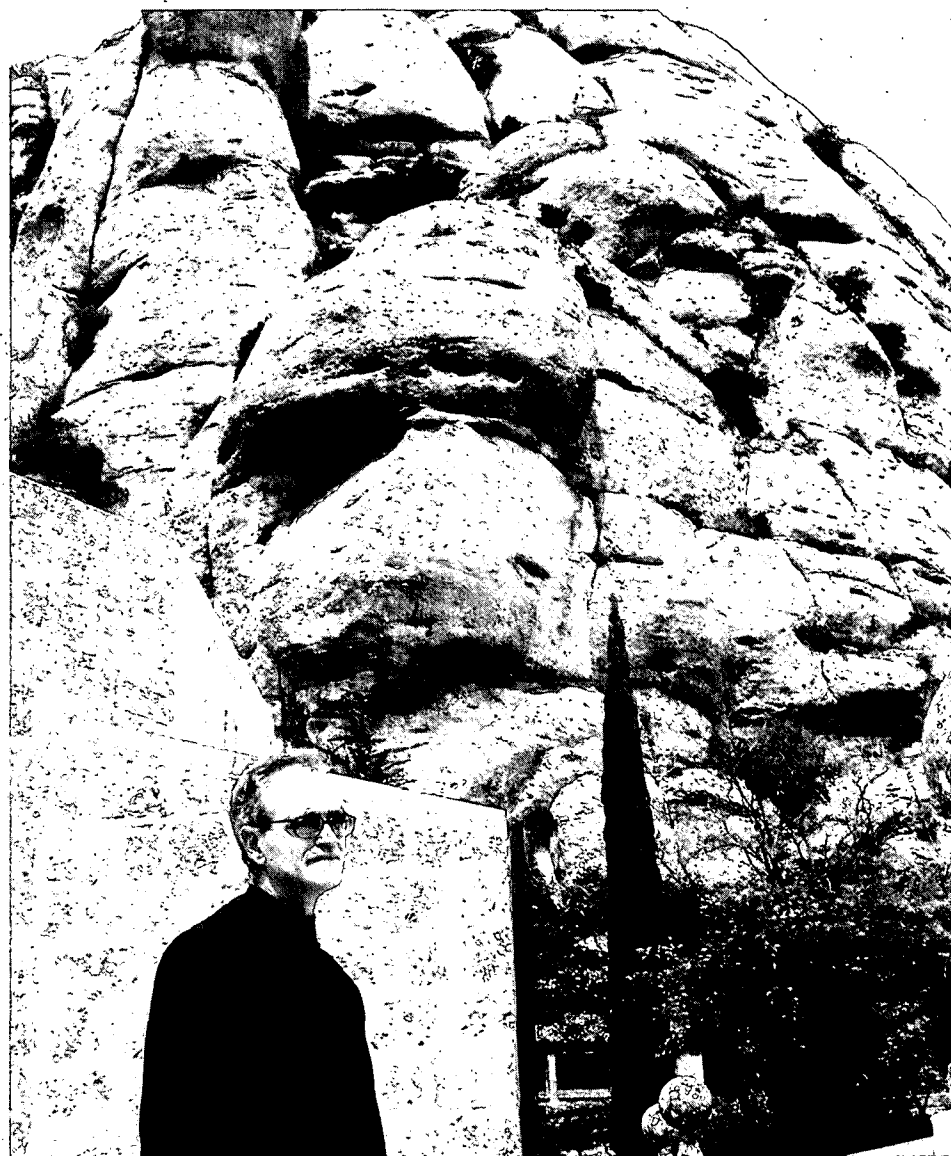
Ara bé, cal recordar que aquesta natura no sempre és amable. Recordo que durant una travessa pels Alps bavaresos em vaig adonar que els pobles de muntanya tenien un cristianisme molt sofert. I té raó de ser, perquè la muntanya és sofert, pot fer patir quan s'hi viu, i pot ser terrible. No acostuma a ser dolça, és molt dura. I això s'ha de tenir en compte, no podem perdre de vista que el perill sempre hi és.

cosa que s'aconsegueix a muntanya. Després, els monjos sempre s'han decantat pels llocs elevats, perquè des de sempre i inconscientment un lloc elevat l'associem amb la transcendència. Aquest voler pujar dels homes no és pas dominació, sinó que respon a la recerca d'alguna cosa més. A la Bíblia ja ho trobem, en el mont Sinai per exemple, la muntanya sagrada, perquè és el lloc de Déu. Amb Montserrat passa una cosa semblant.

Una altra característica és que a la muntanya s'hi ha d'arribar a peu, per camins sovint difícils que demanen un esforç. Un esforç que també s'ha de fer per arribar a Déu. I encara hi ha el do de la gratuïtat, perquè quan puges una muntanya no saps mai si hi arribes o no. Comences i potser hi arribes, però no t'ho assegura ningú. Tot això són qüestions que comparteixen el muntanyisme i la vida monàstica, l'ascètica cristiana.

—Creu que la nostra societat, urbana i allunyada de la natura, pot ser un impediment per captar la meravella de la creació?

—Primer de tot he de dir que per natura entenc tant una muntanya com una ciutat, perquè una ciutat està feta de persones, i les persones també som part de la natura, només que en un paisatge urbanitzat. Així, quan des de Collserola veig la gran Barcelona penso en els poemes de

P. Ramon Ribera.

Verdaguer i de Maragall, que la lloen. Per tant tot és creació de Déu, directa o indirecta.

També és cert, no obstant això, que la vida urbana ens pot arribar a distreure, ens pot posar en un ritme massa accelerat. Però com he dit abans percebre la creació, fins i tot a la ciutat, depèn dels ulls amb què es mira. Si són ulls apressats no veurem l'obra de Déu enlloc. Per «veure» Déu cal purificar la mirada, i llavors el pots notar a la vida urbana i a alta muntanya. Cal treballar la capacitat de percebre aquesta bellesa on sigui. També és cert que aquesta bellesa es capta molt millor en

solitari que en grup. No es tracta pas de ser misantrop, és clar, però val la pena continuar una mica el tarannà dels pelegrins solitaris per trobar-te sol davant de Déu.

—Quins indrets de Montserrat recomanaria per captar aquesta bellesa?

—Primer de tot, és clar, cal saber fruit de qualsevol cosa, això és fonamental. Ara, potser la millor excursió que es pot fer a Montserrat és fer-la de punta a punta, que és més aviat curta comparada amb altres

muntanyes. La travessa des de Can Maçana fins al santuari no és gaire complicada i passes per indrets salvatges, i per d'altres de més urbanitzats. Per a mi, en aquesta travessa tanta bellesa veig en una cabra salvatge entre les roques com en un infant pujant per primer cop al cim de Sant Jeroni. Trobo tan encantador un arbre en un racó feréstec com veure el santuari, una construcció humana.

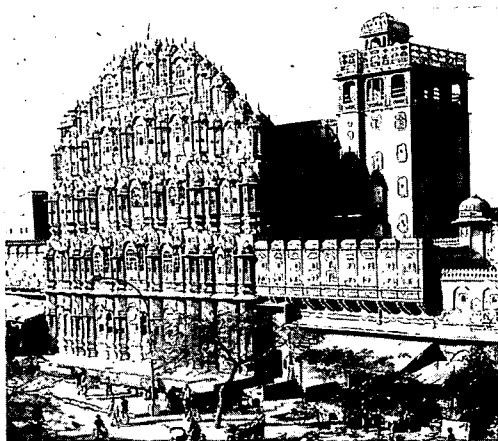
Si he de dir altres llocs no sabria quin triar, però citaria la serra del Cadí, o la Punta Alta, un 3.000 poc concorregut.

—Una experiència a muntanya que l'hagi marcat profundament.

—El Camí de Santiago des de Montserrat, i les caminades nocturnes a mitjan d'agost, quan hi ha pluja d'estels... una experiència prodigiosa. Una altra seria pujar a cims a l'hivern, quan la neu absorbeix tot el brogit i la seva resplendor il·lumina els cims i deixa les valls en la foscor. També una tempesta, una flor... però tot depèn de l'actitud amb què t'hi acostes. T'has de sentir en comunió amb tot el que t'envolta, sentir-te bé amb el món malgrat el patiment.

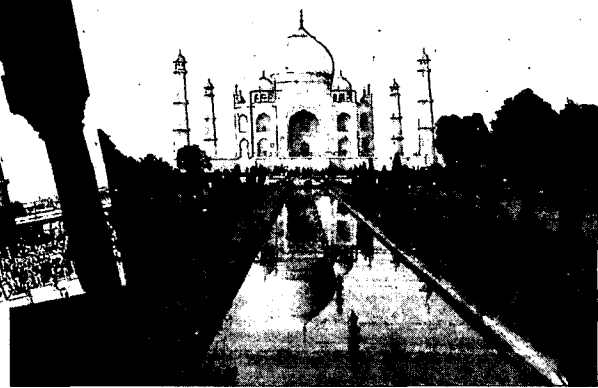
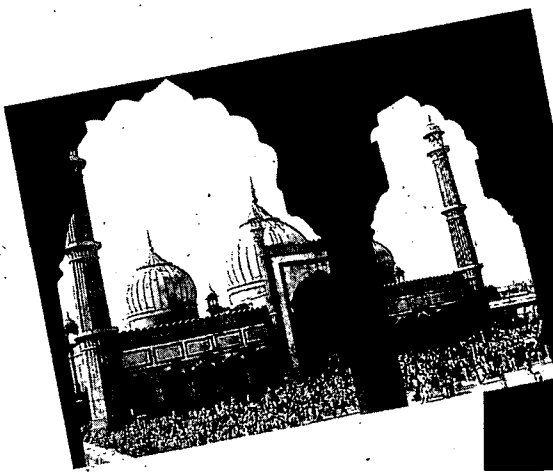
Reportatge i foto:
Eduard Brufau

«La vida monàstica i el muntanyisme tenen alguns punts en comú»

*Tot un mosaïc de pobles,
llengües, cultures, creences...*

- DELHI
- BENARÉS
- SARMATH
- AGRA
- JAIPUR
- UDAIPUR
- AURANGABAD
- CALCUTA

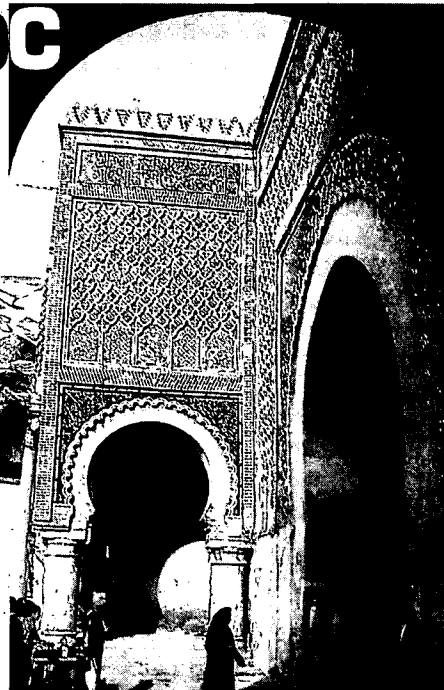
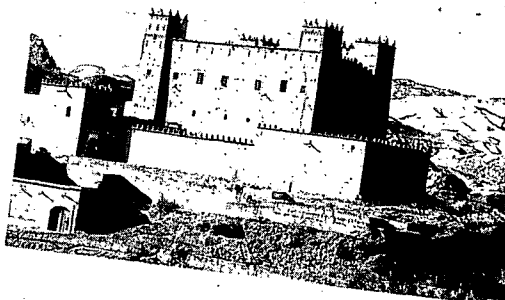

- **Fatehpur Sikri**, la ciutat abandonada
- **Ambar**, la ciutat monumental
- **Ranakpur**, extraordinari conjunt de temples jainistes (segle XV)
- **Coves d'Ajanta**, important conjunt dedicat a Buda (segles II aC i VII dC)
- **Coves d'Ellora**, conjunt de temples budistes, hinduistes i jainistes, nomenats joia de l'Índia, (segles VI-XI dC)
- **Agra**: visita de l'Ashram (centre d'acollida) Mare Teresa de Calcuta
- **Calcuta**: visita del convent Mare Teresa de Calcuta i participació en l'Eucaristia que se celebrarà amb motiu del 1r aniversari de la seva beatificació. Visita dels centres d'acollida

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

VIATGE AL MARROC

- MARRAQUEIX
- OUARZAZATE
- TINEHIR
- ARFOUD
- IFRANE
- FEZ

- ✓ La vall de les roses
- ✓ Les gorges del Todra
- ✓ Dunes de Merzouga
- ✓ La vall de Ziz
- ✓ Mont Atles, el bosc dels cedres gegants

- Excursions amb 4 x 4 i passejades en camell
- Allotjament en hotels de 4/5* i haimas (tendes berbers)
- Una nit al desert, una experiència inoblidable. Us agradarà

MERCATRAVEL S.A.

França

església en el món

Joan Pau II va voler tornar a Lourdes una vegada més

■ El Sant Pare va portar a terme una meditació inèdita itinerant dels misteris de llum del Rosari

LOURDES.— Com fan cada any sis milions de persones, a la recerca del guariment físic de les seves malalties o de la pau d'esperit que els ajudi a tirar endavant, el Papa es va desplaçar a Lourdes els dies 14 i 15 d'agost passat per

celebrar el 150 aniversari del dogma de la Immaculada Concepció. El van acompanyar 300.000 pelegrins, entre ells 2.000 malalts. Per ells, per les vocacions sacerdotals, per la vida humana i per la pau va pregar Joan Pau II.

El papa Joan Pau II va voler fer-se un pelegrí malalt més que mogut per la fe es posa als peus de la Mare de Déu de Lourdes. Va escollir el 14 i 15 d'agost per visitar el santuari marià aprofitant la festivitat de l'Assumpció, que commemora la pujada de Maria al cel en cos i ànima i el 150 aniversari del dogma de la Immaculada Concepció, veritat de fe que afirma que va ser concebuda sense pecat original.

El Sant Pare va complir amb alguns dels gestos més significatius que porten a terme tots els anys milions de pelegrins a Lourdes. Després de ser rebut pel president de la República, Jacques Chirac, i pels representants de l'Església a França a l'aeroport de Tarbes-Lourdes, va visitar en primer lloc la Gruta de Massabielle, a la ciutat mariana dels Pirineus. Aquest va ser l'escenari de les aparicions de Maria a la jove Bernadette Soubirous, el 1858. El Papa va beure de l'aigua del brollador que li va oferir el rector del Santuari, el pare Raymond Zambelli, i es va recollir en la pregària.

El cansament de les hores de viatge i de la cerimònia de benvinguda li van impedir llegir les paraules de la salutació que havia

preparat per als malalts. En el seu lloc, ho va fer el cardenal Roger Etchegaray, president emèrit del Consell Pontifici per a la Justícia i la Pau, que va dir: «En el meu ministeri apostòlic sempre he tingut una gran confiança en l'ofrena, en la pregària i en el sacrifici dels qui pateixen. Us demano que m'acompanyeu en aquest pelegrinatge per presentar a Déu, per intercessió de la Mare de Déu, totes les intencions de l'Església i del món.»

La crida a defensar la vida humana en una societat assetjada pel materialisme va esdevenir el missatge que Joan Pau II va deixar a Lourdes en l'acte cabdal del seu viatge. Des del lloc en què, segons la narració de les aparicions, el 1858 la Mare de Déu es va aparèixer a la jove Bernadette, el bisbe de Roma va adreçar la seva particular crida a les dones. «En

aquesta època nostra, que experimenta la temptació del materialisme i la secularització», la dona és cridada a «ser testimoni a la societat actual dels valors essencials que només es poden percebre amb els ulls del cor», va assegurar el Sant Pare.

El pontífex va haver de fer un gran esforç per llegir l'homília. Els espais de silenci que li calien per recuperar l'alè s'acompanyaven sovint pels aplaudiments

Un dels moments de la meditació itinerant en un dels llocs simbòlics de Lourdes.

dels pelegrins. «A vosaltres, dones, us correspon esdevenir centinelles de l'Invisible!», va afegir el pontífex en un matí marcat per un sol implacable, en què les temperatures eren superiors a les acostumades, i que van obligar els assistents a esgotar les més de 300.000 ampolles d'aigua distribuïdes pels organitzadors.

«A tots vosaltres, germans i germanes, us llenço una crida urgent perquè feu tot el

Joan Pau II:
«Voldria abraçar-vos,
un rere un altre»

«En arribar a la Gruta de Massabielle, voldria adreçar la meua primera salutació als malalts, que vénen cada vegada en nombre més gran a aquest santuari, als qui els acompanyen, als qui els atenen i a les seves famílies. Amb vosaltres, estimats germans i germanes, vinc com a pelegrí davant de la Mare de Déu: faig meves les vostres pregàries i les vostres esperances; comparteixo amb vosaltres aquest moment de la vida marcat pel patiment físic, però no per això menys fecund en el disseny admirable de Déu. Amb vosaltres, prego pels qui es confien a la nostra pregària.

»Benvolguts germans i germanes malalts, voldria abraçar-vos, un rere un altre, amb afecte, i dir-vos que sóc molt a prop vostre i que sóc solidari. Ho faig espiritualment, confiant-vos l'amor maternal de la Mare del Senyor i demanant-li que us aconsegueixi les benediccions i el consol del seu Fill, Jesús.»

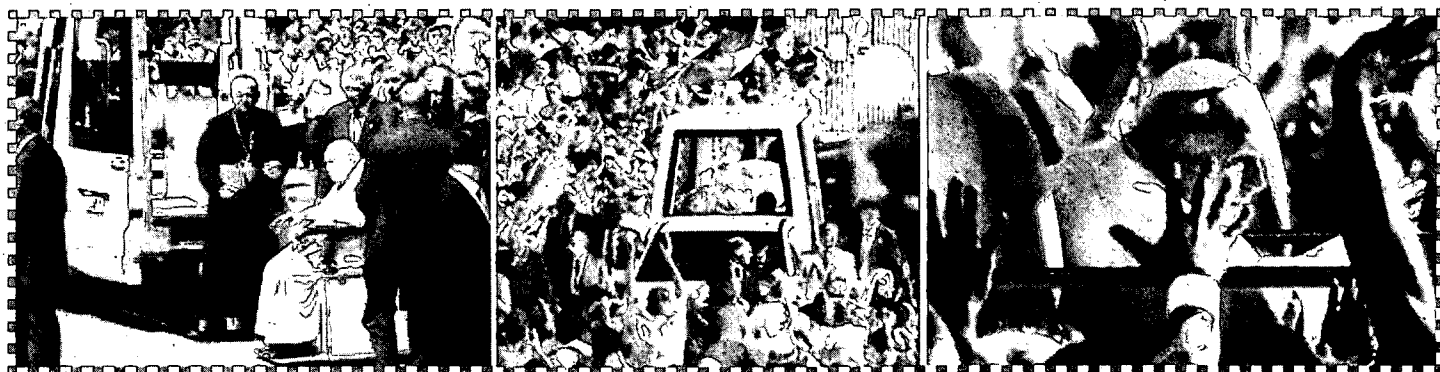
que estigui al vostre abast perquè la vida, tota vida, sigui respectada des de la concepció fins a la seva fi natural», va dir poc abans de cloure l'homília.

Meditació itinerant

Després, a la tarda, el Sant Pare va participar juntament amb unes 100.000 persones en una meditació itinerant dels misteris de llum del Rosari, que ell mateix va proposar a la contemplació de l'Església durant l'Any marià celebrat amb motiu de vint-i-cinquè aniversari del seu pontificat. A bord del papamòbil, el bisbe de

El poder guaridor de la Verge de Lourdes

Fins a 66 casos de guariment miraculós han estat reconeguts per Roma gràcies a la intervenció de la Mare de Déu de Lourdes. Aquesta ciutat santa és l'únic lloc, fora del Vaticà, amb una Oficina Mèdica, que es va crear el 1883. S'hi examinen els guariments inexplicables. Segons assegura el doctor Theillier, encarregat de l'Oficina, no és indispensable haver vingut en peregrinació: «dels 66 casos de guariment miraculós recollits, tres mai han vingut a Lourdes, sinó que van resar-li a la Mare de Déu de Lourdes. En el cas de la meitat dels qui han experimentat un miracle, l'aigua de Lourdes ha intervingut en el seu guariment.

Els pelegrins van voler estar a prop del Sant Pare com van poder.

El Sant Pare saluda milers de pelegrins que van acudir a Lourdes.

Dues religioses espectants per l'arribada del Papa.

Roma es va apropar a cinc llocs simbòlics de Lourdes, un en cada misteri, on es trobaven grups representatius de pelegrins.

La processó va començar en el lloc més característic de Lourdes, les piscines, a les quals l'any passat es van submergir 380.413 pelegrins com a resposta a la petició expressada per la Mare de Déu a Bernadette Soubirous el 28 de febrer del 1858: «Beveu del manantial i banyeu-vos-hi». En aquest lloc es trobaven els hospitalaris, terme amb el qual es coneixen els voluntaris que ajuden els malalts a Lourdes.

«Quan m'agenollo aquí, davant de la Gruta de Massabielle, experimento amb emoció que he arribat al final del meu pelegrinatge. Aquesta gruta on es va aparèixer Maria és el cor de Lourdes», va dir el pontífex en la seva intervenció d'introducció.

El segon misteri es va celebrar a la Tenda de l'Adoració, que es va erigir el

Joan Pau II amb un dels malalts assistents.

2001 al prat davant de la Gruta, on els joves esperaven al Papa en un ambient de pregària. El tercer misteri va tenir lloc davant de l'església de Santa Bernadette, situada al lloc aproximat on la noia va

rebre la primera aparició de la Mare de Déu. En aquest lloc, juntament amb el Papa, van pregar els malalts. El quart misteri de llum es va reviu davant de l'estàtua de sant Joan Maria Vianney. Van acompanyar la pregària del Sant Pare els preveres i bisbes assistents.

La meditació itinerant es va tancar a l'atri de la catedral de Nostra Senyora del Rosari, lloc en què l'esperaven els acòlits i persones que serveixen l'altar. El Rosari va fina-

litzar amb una pregària que el Papa va compondre tot encomanant-se a la intercessió de la Mare de Déu, a la qual va demanar «restar al teu costat en les innombrables creus en què el teu Fill encara continua crucificat». I adreçant-se als presents també els va demanar que «quan mediteu la participació de la Mare de Déu en la missió redemptora del seu Fill, us convido a pregar per les vocacions al sacerdoci i a la virginitat pel Regne de Déu, perquè els qui són cridats sàpiguen respondre amb disponibilitat i perseverança».

La jornada del dissabte es va tancar al vespre amb la «processó de les torxes» des de la Gruta de les Aparicions fins a la Basílica de Lourdes, que el successor de Pere va observar des de la terrassa de la Residència de Nostra Senyora, on va passar la nit.

Quan va començar aquest emotiu acte de pregària, ell mateix va llegir unes paraules per confiar als pelegrins una «in-

La devoció mariana de Joan Pau II

No era la primera visita de Joan Pau II a Lourdes, un santuari molt proper al seu cor. No hi va poder anar el 1981 per l'atemptat que va patir a Roma i va visitar Lourdes per primera vegada el 1983. L'enfocament marianista d'aquest 104 viatge internacional del Sant Pare no resulta estrany, perquè el Papa considera que una altra Mare de Déu apareguda, la de Fàtima, va salvar-li la vida durant l'atemptat del 1981 a la plaça de Sant Pere i ha promogut sempre la devoció mariana i el rosari. Aquesta devoció va començar molt aviat a la vida del jove Karol Wojtyła: ell l'ha reconeguda a l'origen de la seva vocació. «Jo estava convençut que Maria ens condueix a Crist, però vaig començar a comprendre que també Crist ens condueix cap a la seva Mare.» La línia mariana de Joan Pau II és el camí que condueix tot dret vers Crist, Redemptor de l'home, l'únic capaç de restituir la bellesa original, immaculada, de la seva criatura.

«Cap altra persona pot introduir-nos com ho fa Maria dins la dimensió divina i humana del misteri de Redempció», segons les paraules del Sant Pare, que amb ocasió de la festa de l'Anunciació 2004 va dir: «El meu pensament s'adreça cap a certs moments importants de l'inici del meu pontificat: el 8 de desembre del 1978 quan a Santa Maria la Major vaig confiar l'Església i el món a la Mare de Déu; i el 4 de juny de l'any següent, quan vaig renovar aquesta confiança al santuari de Jasna Góra. Penso particularment en el 25 de març de 1984, Any Sant de la Redempció. Vint anys han passat des d'aquell dia, a la Plaça de Sant Pere, quan en unió espiritual amb tots els bisbes convocats vaig voler confiar tota la humanitat al Cor immaculat de Maria.» El Papa ens convida a tots els cristians a seguir aquest camí de confiança.

«tenció particular»: «Invoqueu amb mi la Mare de Déu», va demanar als pelegrins, «perquè obtingui del món el do tan esperat de la pau». «Que susciti en nosaltres sentiments de perdó i de fraternitat! Que s'aturin les armes i s'apagui l'odi i la violència en els nostres cors!», va invocar.

Consuelo Chaves Mejuto

El dogma de la Immaculada Concepció

Un dogma és una veritat de fe proclamada només pel Papa per tal de ser acollida per l'Església. Així, el 8 de desembre del 1858, a la Butlla *Ineffabilis Deus*, el papa Pius IX declarava: «Nosaltres declarem, pronunciem i definim que la doctrina que té que la benaurada Mare de Déu ha estat, des del primer instant de la seva concepció, per una gràcia i un favor singular de Déu totpoderós, en vista dels mèrits de Jesucrist, Salvador del gènere humà, preservada intacta de tota taca del pecat original, és una doctrina revelada de Déu, i per tant, ha de ser creguda fermament i constantment per tots els fidels».

En unes altres paraules, per rebre al Fill de Déu, Maria no podia tenir en el seu cor cap bri de dubte o de rebuig. Déu necessitava que el do del seu amor trobés una fe perfectament pura, un ànima sense pecat. Només la gràcia (el do gratuït de Déu) podia preparar-la d'aquesta manera, i ella n'estava plena. Com un fruit anticipat del perdó ofert per Jesús a la Creu, Maria és immaculada, pura de tot pecat, i preservada d'aquesta separació amb Déu que marca l'home des del començament de la seva existència, el pecat original.

Les aparicions de Lourdes van tenir lloc quatre anys després de la proclamació solemne del dogma de la Immaculada Concepció pel papa Pius IX. El 25 de març del 1858, a la gruta humida i ombrívola de Massabielle, Maria conversa amb la petita Bernadette que la interroga; ella li diu el seu nom: «Jo sóc la Immaculada Concepció.»

Després del seu primer pelegrinatge a Lourdes, els dies 14 i 15 d'agost del 1983, el papa Joan Pau II va declarar que «la proximitat de Maria constitueix l'ànima d'aquest santuari. Nosaltres venim en pelegrinatge a Lourdes per ser a prop de Maria».

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans persones grans

Tenim dues places disponibles (home o dona)

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781 - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)

Vaticà

La Santa Seu, mitjancera diplomàtica en els conflictes mundials

■ Joan Pau II disposat a fer de mitjancer a l'Iraq

CIUTAT DEL VATICÀ.— Abans que es conegués la notícia de la rendició del clergue xiïta Muqtada al-Sadr assatjat a Najaf, la Santa Seu s'havia ofert per tractar d'alenar el diàleg entre les parts enfrontades. El clergue xiïta es trobava tancat, juntament amb un miler de fidels armats, al mausoleu de l'imam Ali a Najaf; fora l'esperaven les tropes nord-americanes i la policia iraquiana.

La Santa Seu ha manifestat públicament la seva disponibilitat per fer de mitjancera per salvar Najaf, ciutat santa dels xiïtes a l'Iraq, segons havia anunciat el cardenal Angelo Sodano, secretari d'estat vaticà. En una entrevista concedida a un programa informatiu de ràdio, el purpurat italià va aclarir que: «si es demana, el Papa permetrà aquesta mediació. L'objectiu és que totes les parts s'asseguin al voltant d'una taula i dialoguin. Tota la tasca del Papa i de la Santa Seu és un tasca de mediació, encara que no sempre en el sentit tècnic, previst pel dret internacional, per al que una mediació només pot ser demanada per un estat».

En l'entrevista va explicar que «existeix un altre tipus de mediació més pro-

pera a allò que podríem anomenar "bons oficis". Es tracta d'una acció concreta de mediació, diferent d'alenar les parts perquè dialoguin. Estem sempre a punt per desenvolupar aquesta acció, certament el Papa no es fa enrere».

De la seva banda, el vicedirector de la Sala de Premsa de la Santa Seu, P. Ciro Benedettini, va declarar que «de tot això s'evidencia que els bons oficis de la Santa Seu per resoldre els conflictes mundials, i en particular aquell de l'Iraq, no són una novetat d'avui, sinó una pràctica constant».

La Santa Seu havia demanat al clergue Muqtada al-Sadr voluntat de pau per poder oferir la seva activitat de mediació. Hores abans, a Najaf, Ajmed al-Shaibany, portaveu de Sadr, havia de-

clarat: «rebem de bon grat la iniciativa del Papa al Vaticà i li demanem que intervingui per resoldre la crisi».

Finalment el clergue xiïta va decidir acceptar les condicions del Govern de Bagdad i desarmar el seu exèrcit. Així es posava fi a una rebel·lió que va començar en aquesta ciutat el 5 d'agost passat, que es va estendre a altres ciutats del sud del país i que ha costat la vida a centenars de rebels fins a la seva fi, el 19 d'agost.

El vicedirector de la Sala de Premsa de la Santa Seu, el Pare Ciro Benedettini, va confirmar que «òbviament la Santa Seu està sempre disposada a ajudar les parts perquè puguin parlar i dialogar, a condició que hi hagi veritablement la voluntat d'encetar camins pacífics per a la solució dels conflictes».

«Com és sabut, el nunci apostòlic a Bagdad segueix directament el desenvolupament de la situació i la Secretaria d'estat continua en contacte estret ja sigui amb ell ja sigui amb el patriarca caldeu i amb l'episcopat del país», va afegir el pare Benedettini. (Zenit)

Milers de cristians abandonen l'Iraq

Uns 40.000 cristians han abandonat l'Iraq en les darreres setmanes arran dels atemptats contra esglésies del país, segons ha revelat la ministra iraquiana de Desplaçaments i Emigracions, Pascale Ichó Warda. En declaracions fetes al diari àrab *Asharq Al-Awsat*, la ministra va aclarir que «el nombre de cristians que han sortit del territori iraquí arriba a les 40.000 persones, segons reflecteixen les últimes estadístiques».

Pascale Ichó Warda és l'única ministra cristiana dins del govern provisional iraquí. Els cristians representen aproximadament el 3% dels 24 milions d'habitants de l'Iraq, la qual cosa equival a unes 700.000 persones; d'elles 600.000 del ritu caldeu. Aquesta emigració «es deu a la inseguretat i als atacs contra les esglésies a Bagdad i a Mossul fa unes setmanes», va subratllar la ministra. Quatre atemptats contra llocs de culte cristians a Bagdad i dos més a Mossul van causar almenys deu morts i cinquanta ferits a començaments d'agost.

El 2 d'agost, Joan Pau II va enviar un missatge a Sa Beatitude Emmanuel III Dely, patriarca de Babilònia dels caldeus i president de l'Assemblea de Bisbes catòlics de l'Iraq, per fer-li arribar el seu condol. «En aquesta hora de prova estic espiritualment a prop de l'Església i de la societat iraquiana i renovo l'expressió de la meua commoguda solidaritat a pastors i fidels», deia el telegrama pontifici. El Papa assegurava la seva «pregària» i el seu «compromís constant» «per tal que ben aviat s'instauri en aquest estimat país un clima de pau i de reconciliació». (Zenit)

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...72.682 seminaristes joves es preparen, el 2003, per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFICIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

L'any passat aquests quatre Seminaris Majors depenien especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

Robert Bellomin	Kisantu (Rep. Congo)	139 alumnes
Seminari Major Crist Rei	Huambo (Angola)	105 alumnes
Seminari Major San Lorenzo	Santa Cruz (Bolivia)	88 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	130 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió a favor de les Esglésies joves de Missions

- ☐ UNA BECA de 2.000 € facilita 6 anys d'estudi
- ☐ MITJA BECA de 1.000 € facilita 3 anys d'estudi
- ☐ UN CURS SENCER per 350 €

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014
<http://www.arqbcn.org>

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412
<http://www.arquebisbattarragona.org>

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639
<http://www.bisbatlleida.org>

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297
<http://www.bisbatgirona.es>

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054
<http://www.bisbaturgell.org>

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619
<http://www.bisbatsolsona.org>

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700
<http://www3.planalfa.es/obtortosa>

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655
<http://www.bisbatvic.com>

Vaticà

La Santa Seu condemna l'aprovació de la clonació humana a la Gran Bretanya

■ Metges catòlics s'afegeixen a la condemna i advoquen per la recerca amb cèl·lules mare adultes

CIUTAT DEL VATICÀ.— La Santa Seu ha reiterat la seva oposició ferma a la clonació humana, després que el govern britànic donés llum verda a un equip d'investigadors per clonar embrions humans amb finalitats mèdiques. La justificació ètica per als estudis de clonació és el potencial curatiu de les cèl·lules embrionàries sobre malalties importants com el parkinson, l'alzheimer o la diabetis.

El portaveu vaticà Joaquín Navarro-Valls ha declarat a la premsa que Joan Pau II «sempre ha condemnat inequívocament totes les maneres de clonació humana», tant en els seus discursos com en els documents vaticans. Navarro-Valls ha assegurat que el Vaticà emetrà una declaració detallada sobre la investigació britànica quan es conegui en profunditat l'envergadura del polèmic experiment.

Fa unes quantes setmanes, el Papa va reiterar la seva defensa de la dignitat de tot ésser humà, inclosa la dels éssers obtinguts de manera «inhumana» pels investigadors. «Cal evitar els camins que no respecten la dignitat i el valor de la persona. Evitar els intents de clonar humans per

obtenir òrgans. Són processos moralment inacceptables, encara que tinguin objectius leals», va declarar el Papa en un congrés d'experts al Vaticà.

El diari *L'Osservatore Romano*, òrgan oficial vaticà, també ha condemnat la decisió britànica en considerar que «atempta contra el projecte creatiu que Déu ha donat a l'home». El diari precisa també que els embrions que seran destruïts abans dels 14 dies d'existència, tot i que siguin «uns quants minúsculs aglomerats de cèl·lules, en realitat en el seu interior ja guarden el gran misteri de la vida humana».

Per la seva banda, la Federació Internacional d'Associacions de Metges Catòlics (FIAMC), a través del seu president, Gian

Fotografia d'un embrió humà.

Luigi Gigli, va voler informar als mitjans de comunicació la seva total oposició a la clonació d'embrions humans. «És èticament inacceptable sacrificar deliberadament la vida de cap ésser humà, fins i tot en estat embrionari, encara que es faci per

millorar les condicions de salut d'altres éssers humans». I insten les autoritats polítiques i els patrocinadors particulars a donar suport als estudis amb cèl·lules mare adultes, «el potencial terapèutic de les quals ja ha estat demostrat».

De fet, recullen com només en les darreres setmanes *Nature* ha publicat un estudi dut a terme a Califòrnia on es demostra que cèl·lules de cervell de ratolí es converteixen en cèl·lules de vasos sanguinis; mentre que investigadors alemanys van publicar a *Lancet* que cèl·lules mare derivades de medul·la òssia milloraven la funció cardíaca després d'infarts de miocardi. En la mateixa revista, científics anglesos van publicar que cèl·lules de la pell es transformaven en cèl·lules cerebrals, alimentant l'esperança de trobar sense problemes ètics una cura contra el parkinson. A més la FIAMC vol deixar clar que no s'ha esmentat l'alt potencial de creixement descontrolat d'aquestes cèl·lules, cosa que voldria dir un alt risc que esdevinguin malignes si es fan servir per reparar o reemplaçar òrgans o teixits. (ACI-FIAMC)

AUSTRIA

Tanquen el polèmic seminari austríac de Sankt Pölten després de l'escàndol sexual

VIENA.— El visitador apostòlic nomenat per Joan Pau II després de l'escàndol que va esclatar al seminari austríac de Sankt Pölten ha anunciat que aquest centre de formació per a futurs sacerdots es tancarà. «És una hora dolorosa per a la diòcesi de Sankt Pölten i per a l'Església a tot Àustria», va reconèixer en una declaració Mons. Klaus Küng, bisbe de Feldkirch (Àustria), encarregat pel Papa de la investigació. Fa unes quantes setmanes es van descobrir milers de fotografies i vídeos pornogràfics en ordinadors del seminari.

«En els darrers anys, al seminari major de Sankt Pölten s'ha prestat molt poca atenció als criteris necessaris de selecció dels candidats», va afirmar el prelat, tot considerant que «cal un inici completament nou». Això no obstant, va subratllar que «no tots els seminaristes, ni tots els sacerdots compromesos en la formació, han de ser considerats de la mateixa manera. Molts d'ells es troben en el camí del sacerdoci amb bones intencions, amb constància i en virtut de bones premisses. Molts dels professors i dels orientadors espirituals donen el bo i millor d'ells mateixos i estan dotats de les qualitats necessàries des del punt de vista humà, espiritual i teològic».

Però també es va veure obligat a reconèixer que «s'han donat també abusos greus. Això ha quedat totalment clar amb les imatges pornogràfiques descarregades d'Internet per alguns seminaristes de manera morbosa. Ha estat molt dolorós haver de constatar que han tingut lloc relacions homosexuals actives». Per aquest motiu,

revela que «malgrat una actitud comprensiva pels problemes de les persones interessades», Küng, «d'acord amb la Santa Seu, ha pres una greu decisió»: el tancament immediat del seminari. Així mateix, va assenyalar que el seminari, de 200 anys d'antiguitat, es podria reobrir en el futur, però per ara els estudiants seran examinats de nou i tan sols els que demostrin estar qualificats seran enviats probablement a altres seminaris austríacs.

L'enviat pontifici indica que l'Església té «necessitat de sacerdots amb personalitat sana i capaços de suportar pesos. En la situació de la societat actual, els reptes davant dels quals han de respondre els sacerdots en les seves tasques d'anunci de l'Evangeli i d'atenció a les ànimes són molt elevats. Quan més se sent la manca de sacerdots, els qui es converteixen en sacerdots tenen un deure més gran de ser equilibrats, sincers i virtuoses. Han d'estar clarament orientats envers Crist, i alhora estar ben arrelats sobre la terra».

Pel seu mateix bé, va assenyalar el bisbe Küng, tots els candidats al sacerdoci que han passat pel seminari de Sankt Pölten s'hauran de sotmetre a un procediment d'admissió en el qual participaran persones expertes en l'atenció pastoral i, si cal, especialistes de prestigi. «A uns quants, que no semblen ser aptes per al ministeri sacerdotal, se'ls ajudarà a trobar noves orientacions de vida. Si ho desitgen, se'ls oferirà assistència mèdica i espiritual», va explicar el prelat. Aquells que demostrin tenir les qualitats necessàries seguiran estudiant com a candidats al sacerdoci de la diòcesi de Sankt Pölten. (Zenit)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

AMERICA
ASIA
AFRICA
EUROPA
OCEANIA

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Títular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

La creació

Des de l'origen la creació és com un bressol que espera el naixement de l'home. L'univers, alhora rebel i hospitalari a l'home, li ofereix el medi on pot viure, però també on ha de morir. L'home és cridat a fer el món més humà.

El món és bonic. Aquesta bellesa li ve de la seva obertura a aquell vers el qual ha estat orientat. El món no ha estat fet per girar sobre ell mateix. Ha estat fet per a Crist, ja que «el Pare estima el Fill i tot ho ha posat a les seves mans».

Tanmateix la creació ha estat confiada a l'home; tots els éssers li han estat donats perquè en visqui, se'n serveixi, faci fructificar la terra i lloï el Creador. Tota la creació ha estat lliurada a l'home: «Tot és vostre, però vosaltres sou de Crist i Crist és de Déu», afirma l'apòstol Pau.

La Bíblia conta la creació d'una manera poètica, amb un optimisme que contrasta amb les narracions de les religions antigues. A la llum de la fe en el Déu de

l'Aliança, el poble d'Israel ens explica d'on ve l'home. «Al principi, Déu creà el cel i la terra...» Aquestes són les primeres paraules de la Bíblia. Déu ho va crear tot «amb la seva paraula». «Amb el seu alè» va donar vida a l'home, que va formar del fang de la terra. El fang és el símbol de la fragilitat de l'home, i l'alè el símbol de la vida. «Els creà home i dona, a la seva imatge i semblança», car l'home i la dona són amos de tot l'univers en la mesura que són imatges de Déu; és a dir, governen el món amb intel·ligència i amor.

La Bíblia i la ciència proposen dues perspectives del món i dels homes. La Bíblia s'interessa en el perquè de les coses. La ciència es pregunta sobre el com. Són dues perspectives diferents però complementàries, fins i tot convergents. La Bíblia revela als homes el sentit de la seva existència per tal d'orientar la vida del creient.

L'home col·labora en la creació de Déu. Descobreix les riqueses amagades de la creació, inventa i

troba constantment noves possibilitats latents en aquest univers que Déu li ha confiat. En això és imatge del seu Creador. Però l'home, es pot permetre de fer tot allò de què és capaç? D'aquesta qüestió neix la moral. La inventiva de l'home ha de regir-se per la llei de l'amor que rep de Déu.

L'autor del Gènesi parla del pecat original. El paradís representa la felicitat inicial que Déu ha donat a Adam i Eva. Tot els és ofert. Poden menjar del fruit de tots els arbres, menys de «l'arbre del coneixement del bé i del mal». Aquí hi ha el seu límit. L'home no és l'origen ni d'ell mateix ni de la seva consciència moral. No és ell qui decideix sobiranament sobre el bé i el mal, però vol ser com Déu, i per això se serveix del fruit de l'arbre que Déu s'havia reservat. Actua contra Déu i escull comportar-se sense Déu. Mitjançant el baptisme el cristià reneix a la vida nova en el Crist. És deslliurat del pecat original, perquè l'habita l'Esperit de Déu, que el fa viure de l'amor mateix de Déu.

Missatgers de la Bona Notícia

CATALUNYA CRISTIANA

25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Llucià Pou Sabaté

Camí de Santiago

Torno del Camí de Santiago amb un grup de joves; hem acabat amb la missa del pelegrí, en la magnífica catedral on es venera la tomba de l'Apòstol. He pogut concelebrar amb el rector de la catedral i altres sacerdots vinguts de Salern i de Salamanca. Des de la baixada de l'últim tram, des d'on es domina la meta final, el cansament s'ajuntava a l'alegria d'aconseguir l'objectiu. Per això, ara en l'Eucaristia hi havia una cosa especial, també per compartir-la amb pelegrins vinguts dels llocs més distants que omplien el temple: els del meu grup, units a tants companys de camí esporàdics, amb els quals hi ha hagut un temps de conversa o ens hem anat trobant en els albergs, ens han explicat històries magnífiques, pensaments sublims o penes molt dures de portar...

Des del segle IV hi ha la tradició de la tomba de l'Apòstol, però es va amagar per la por a profanacions d'invasors; després, en el 813, es traslladen les restes a Compostel·la i comença aquest peregrinar de l'orbe catòlic a la tomba de Santiago. La primera guia (del 1139) diu: «Allà van inhombrables gents de totes les nacions... no hi ha llengua ni dialecte que no ressoni allà... les portes de la basílica no es tanquen ni de dia ni de nit.»

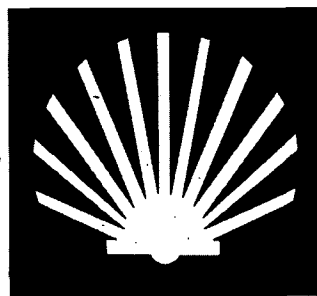
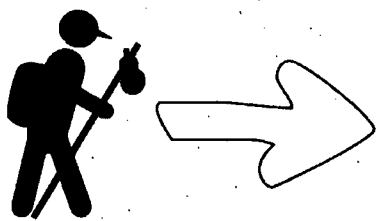
Les últimes etapes les hem viscut en un riu de gent, també perquè aquesta setmana era la gran, la de la festa de l'Apòstol, amb una afluència especial de pelegrins. Les dificultats són múltiples en el caminar i tenen un to penitencial, com diu un: «Depurar-se de mals psíquics i físics.» Hem de pensar, però, en les que tenien fa anys quan no hi havia cotxes de suport, ni mòbils, ni llocs de socors... i es veuen al llarg del camí molts cementiris.... A la Creu de Ferro els pelegrins dipositen pedres que van fent un monticle. Em recordava aquells que van transportar així pedres pel camí per construir la catedral de Santiago. És el sentit de la creu en aquells creuers de la vida: aprofitar les dificultats per unir-les al sacrifici redemptor. Cada caminant és una història errant, com la que llegeixo en un diari

que he pres en el camí: com tants orfes de l'11-S, Garbin es va convertir en filla adoptiva del Prozac. Sumida en una espècie de nebulosa psicotròpica, un bon dia va decidir trencar amb la química absurda que disfressa la realitat. Va vendre el seu pis de Manhattan i va cedir el seu lloc en la borsa a un jove de Colorado... abans de partir cap a Europa, cap al Camí.

«Qui realment vol trobar el Camí, ha d'oblidar supersticions», diu una jove holandesa. Com assenyala Joan Pau II, «aquest Camí expressa un profund esperit de conversió. Un desig de tornar a Déu. Un camí de purificació i de penitència, de renovació i de reconciliació». Així, ens vam preguntar en caminar: «Què he de canviar en la meua vida? Com millorar en la meua coherència de vida?» És una força misteriosa, una gràcia, la qual mou aquest «camí» interior, que és el més important...

Diu una persona: «En sortir de casa meua no era més que un caminant. En arribar a Santiago era un pelegrí. Al llarg del Camí vaig experimentar una mutació profunda: vaig perdre onze quilos inútils, vaig considerar a distància la meua vida passada, vaig separar el gra de la palla, vaig pensar molt, vaig meditar, imaginar, preguntar, veure, entendre... vaig admirar moltes meravelles, vaig conèixer gent de tot tipus, professions i creences, em vaig demostrar a mi mateix que era capaç...»

Són experiències humanes comunes a molts que he vist aquests dies pel Camí, una transformació, una renovació humana i espiritual, un madurar com a persona. Experiències que ens fan sentir aquell «visca la gent!», ens donen desitjos de conviure i de resar com aquella benedicció de pelegrins que demana a Déu per a aquest camí que és la vida: «Sigues company en la marxa, guia en les cruïlles, alè en el cansament, defensa en els perills, recés en el camí, ombra en la calor, llum en la foscor, consol en els desànim i fermesa en els propòsits perquè, per la teua guia, arribem feliços al terme del camí.»

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Tinc prou raó!

El filòsof i matemàtic francès René Descartes (1596-1650) va escriure: «No hi ha cosa repartida més equitativament que la raó: tothom està convençut de tenir-ne prou.» Heus aquí una afirmació ben irònica. Molts solen tenir el convenciment que tenen prou raó. I se solen defensar amb la seguretat que els altres no tenen raó i, per tant, que les seves argumentacions a penes posseeixen cap mena de raons, no tenen prou pes.

No és estrany que, quan parlem de nosaltres mateixos i dels nostres afers, presentem les coses segons la nostra visió, i els nostres interessos. El nostre «jo», de vegades, creix tant que ofusca el panorama de la veritat amb la seva ombra. Posar atenció a les argumentacions dels altres per adonar-nos si tenen, almenys, ni que sigui alguna espurna de raó, és una tasca difícil. El nostre punt de partida és que ja sé el que he de fer. I això no és sempre cert, cosa que forma part de l'evidència.

La feina humana és anar a la recerca de la veritat. La veritat ens fa ser millors persones. Perquè ens perfecciona. Ens fa corregir errors. I no hi ha res de més intel·ligent que saber rectificar quan estem errats. Corregir pensaments i actuacions, contrastats amb argumentacions objectives, és una qualitat

humana molt notable. Ens dona l'alçària de la personalitat. És clar que no sempre és fàcil acceptar la veritat. I corregir-se humilment.

No és estrany sentir persones, de vegades, que afirmen que les seves decisions han estat preses d'una manera objectiva, és a dir, d'cord amb la realitat. Tant de bo! Però un s'adona, força aviat, que tot ha estat impulsat pel subjectivisme i, fins i tot, pels interessos d'un «jo» que, com una mena de llosa, sepulta la personalitat. El «jo» no analitzat pot ser contraproduent. De manera que pot emmenar a una conseqüència contrària a la que hom intenta provar, a un resultat contrari al que hom persegueix. Alerta!

La frase irònica de Descartes fa pensar que hem de relativitzar les nostres raons. No som ni els més intel·ligents del món ni tenim tota la raó per a les nostres raons. La vida ens fa aprendre coses, moltes vegades, dels qui menys podríem esperar. Recordo que, de tant en tant, quan treballava amb infants, aprenia coses grans dels més petits. Que el Senyor em faci do de la virtut de la humilitat. La virtut que ens fa nobles!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capella del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Tobies

Si he llegit la Bíblia sis o set vegades, calculo que aquest llibre té més de quinze. Es tracta d'una historieta preciosa que no ocupa més d'onze pàgines. La llegeixo pel seu encant i perquè, en ser missatge revelat, conté ensenyaments preciosos sobre l'amor conjugal i els fonaments de toda vida religiosa. El nucli de la narració és una família que viu en terres estrangeres. El marit s'esforça a fer el bé, tot i que de vegades això en dificulti la vida. Un personatge entra en escena; es tracta d'un jove savi en costums i camins que guiarà el fill a la recerca d'una petita fortuna guardada a la casa d'un parent. Aquest jove té també coneixements de medicina homeopàtica.

Introdueixo un incís. El P. Ubach, de Montserrat, es va prendre amb tant interès el contingut del llibre que va voler endur-se al monestir un peix enorme d'aquelles terres. Se'l veu, en fotos de l'època, introduint l'enorme exemplar en una caixa de fusta folrada de zinc, submergir-lo en alcohol, soldar les juntes i carregar-lo a cavall d'un portador. Al cenobi el conserven encara dissecat i ben protegit en una urna. Quin estudiós bíblic actual es prendria aquesta molèstia? Estic segur que cap. Però el llibre, que crec no presenta problemes exegetics, conté ensenyaments d'enorme actualitat. I pregàries interessants.

La gran preocupació de moltes persones d'avui, dels qui volen figurar entre els entesos en matèria eclesial, són els nomenaments episcopals i, en escala menor, del clergat de més baix rang. Afegiu-hi si voleu un xic de comentaris morbosos sobre la salut del Papa i pronòstics sobre qui el succeirà. Mentrestant, es desatenen els emigrants, es polititzen dificultats de marginals, s'accepta que el nivell de coneixements catequètics sigui ínfim, es tanquen les esglésies o s'hi cobra entrada, i la pietat llangueix per aquests pagaments. Ara bé, de tant en tant, brollen en la interioritat de l'individu profundes queixes d'insatisfacció, constatacions que en el seu entorn es cometen delictes; pateix insatisfacció. On trobar-hi el remei?

El llibre de Tobies, en la seva ingenuïtat, ens mostra una família que, sense lliurar-se de problemes de convivència, transcorre la seva vida sense complexos que reclamin l'assistència de psicòlegs. Simplement han fet de l'almoïna, el dejú i la pregària una pràctica habitual. Sense necessitat d'embulls i palestres. Dia i nit. Tot és simple en aquest llibre, preciosa novel·la exemplar. Una lectura breu per a vacances, bucòlica si es vol. Interrompeu-hi el relat amb l'audició del concert núm. 3 per a flauta i orquestra (*il gardellino*) de Vivaldi. Imagineu-vos que l'ocell en qüestió és l'arcàngel sant Rafel i deixeu-vos sobrevolar a la imaginació sobre la pròpia vida i les seves exigències cristianes. Amb seguretat sentireu satisfacció. Respirarem felicitat i els destinataris del nostre sacrifici de dejuni (tabac, alcohol, espectacles, confiteria), els esforços de les nostres pregàries i els qui rebin les nostres almoïnes també se'n beneficiaran. El llibre ens haurà ensenyat molt sobre fidelitat, família i enamorament. I que siguin els altres els qui es preocupin dels alts nomenaments. L'Església i la societat aniran més bé, i fins i tot algun dia ens agradarà el procedir de les corresponents cúries.

Notes insignificants

Germà Adrià

El flagell de la droga

En una de les dues presons que he visitat aquesta setmana, em vaig entrevistar amb catorze presos. Dels catorze, nou estan afectats per la droga.

Tots tenim la nostra «droga» per evadir-nos de la nostra realitat. Fins i tot la pietat, de vegades, no és més que una droga substituïda per allunyar-nos de la vida.

Però la droga que considerem droga evadeix, sí, allunya els problemes, però enfonsa les persones, s'hi rabeja, les destrossa, les elimina. Dels nou drogoaddictes amb qui he xerrat, m'ha impressionat més el Toli, de Barcelona.

De família molt rica; tenen una mansió a la part alta de la ciutat. Alumne dels «millors» col·legis. Set anys en un en què només eren set alumnes per classe. I precisament hi va tenir un professor molt amic meu.

Va començar la universitat. Va començar a freqüentar les discoteques, els clubs, les nits de gresca, la droga.

A casa seva no ho van poder entendre. I van creure que era fàcil treure'l de la droga. Primer, una temporada en un hospital per desintoxicar-se. Els havien assegurat que el tractament era infalible. No li va servir de res. Al mateix hospital va tornar a consumir droga.

Després el carrer, els barris i els amics problemàtics, les comissaries... I no va anar a la presó perquè la família tenia influències.

I en lloc d'a la presó, el van portar a una «granja» en un poblet, on «guarien a tothom». Això sí, s'havien de pagar 450.000 pessetes al mes. S'hi va estar nou mesos. Els pares es van gastar més de quatre milions. I en va sortir curat. Tan curat que va poder tornar a començar gairebé de seguit amb la droga.

I els pares ja no van poder evitar que pagués amb la presó les seves malifetes per pagar-se la droga...

Fa dos anys i mig que està tancat. La família va cada setmana a visitar-lo (és a més de 600 kilòmetres de Barcelona). Però tots continuen estimant-lo: els pares, els dos germans i els nebots.

Ell ara té 28 anys. Sortirà d'aquí un any i mig. Tornarà a la droga? Diu que abans preferiria morir-se...

L'últim amb qui vaig xerrar va ser amb el Joselu. Un home de gairebé 60 anys. En fa cinc que està tancat. N'ha de complir tres més.

L'he visitat de part de la seva família, a la que no conec gaire. Ells no sabien quin era el negoci de Joselu, sempre carregat de diners. Però el Joselu era un traficant de droga. Un intermediari que en proveïa molts. I de cadascun d'aquests molts treïa els diners.

Em diu que ha fet molt mal a la vida. Que tot el mal que ha fet no el pagaria ni amb cent anys de presó. Ell, intermediari de venedors, no veia els drogoaddictes. Aquí, a la presó, els té com a companys; els veu retorçar-se; els sent desitjar la droga; sap totes les seves peripècies...

I s'avergonyeix d'ell mateix. Ell, sense adonar-se'n, va destrossar moltes vides. No mereix viure, em diu. I acabem pregant junts: per ell, per la seva família, per tots els drogoaddictes als que va destrossar, per tots els que combaten la droga.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Producció i reproducció

Es troben referències al llibre del Gènesi a la triple vocació de l'home i de la dona: ser persones, ser transmissors i servidors de la vida, i treballar. Viure de manera integrada aquestes dimensions és formidable, però no resulta senzill. De vegades es contraposa la realització d'una d'elles a qualsevol de les altres dues. Per a alguns, treballar no els deixa marge per ser. Es converteixen en màquines de producció i en aquest procés es van descomposant a poc a poc. El fet de ser dona sentit al treball, però el treball pot anular l'ésser si no s'integren tots dos en la unitat personal, que es dona per suposada, però que és una fita fàcil d'assolir.

Altres persones viuen malament la integració entre ser i vida. Es dediquen a la transmissió de la vida i en aquest intent el seu ésser desapareix al servei de la prole. L'ésser dona sentit a la vida, però els fills poden fer perdre la consciència personal. La vocació a ser és la crida fonamental per a cada persona. Algú pot estar incapacitat per transmetre vida o per treballar, però no per això queda dispensat de viure el seu ésser.

Continuo la reflexió de la setmana passada sobre la col·laboració de l'home i de la dona a l'Església i al món, tema al qual la Congregació per a la Doctrina de la Fe va dedicar una carta als bisbes. Vull assenyalar que la vocació a l'ésser és el tema bàsic, però que el debat se centra en la dialèctica entre producció (treball) i reproducció (vida). La distribució de funcions en el passat ha obeït a criteris clars. La dona atenia la reproducció, criava els fills i es dedicava a la feina, especialment a l'entorn familiar i domèstic. L'home col·laborava en la reproducció, en l'educació dels fills de forma més indirecta i treballava fora de casa. Sé que estic

generalitzant perquè no a totes les cultures el model era aquest. En algunes, la dona feia fins i tot el treball fora de casa, i es dedicava a feines del camp, amb el fill a l'esquena, o a la indústria.

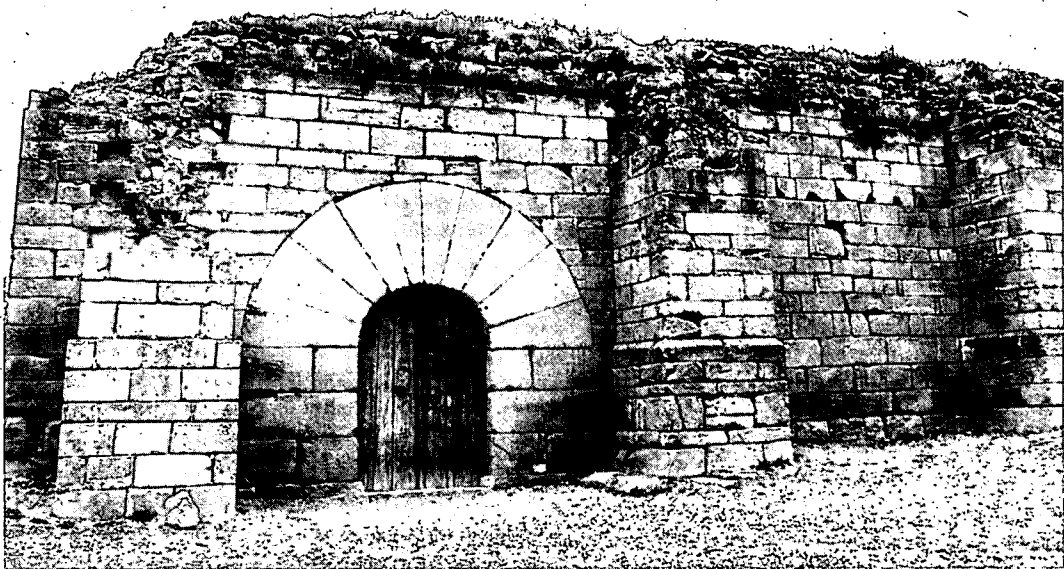
El model de la divisió de funcions tenia els seus avantatges i inconvenients. Els fills rebien més atenció. En estar exageradament polaritzats els rols, no es creia necessari que la dona estudiés. L'estudi anava vinculat a la producció, i oblidava que també té molt a veure amb el desenvolupament de l'ésser. La producció proporciona diners, per la qual cosa el paper de l'home gaudeix de més independència i el de la dona, contràriament, de més dependència.

El model ha entrat en crisi. Se sap d'on es vol fugir, però no del tot on es vol arribar o com fer-ho. La dona ha entrat de ple en el camp de la producció, en què l'home s'ha mantingut no sense desconcert. Els índexs econòmics s'han elevat, però el preu ha estat evident: relegar la reproducció, i fins i tot contemplar-la com un entrebanc per a la feina i el mateix ésser. Aquest canvi de model és un dels factors — n'hi ha més — que expliquen el descens de natalitat. La renúncia a la transmissió de la vida té repercussions socials, per exemple en l'àmbit europeu: més gran nivell de vida, natalitat sota mínims, necessitat de mà d'obra emigrant i implicacions polítiques, ja que qui domina la natalitat controla les urnes.

No dubto que sota la majoria de les posicions hi ha una forta ideologia que dificulta tractar el tema amb realisme i objectivitat. Crec que cada parella, en una discerniment lúcid, s'ha de plantejar la forma de viure amb equilibri la producció i la reproducció, la feina i els fills. No hi ha panacea, sinó diàleg i compromís.

Zoom

Eduard Brufau

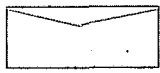
Vet aquí un exemple de les moltes ermites i capelles poc conegudes del nostre territori. Es tracta de Sant Miquel de les Borgetes, una curiosa construcció propera a la vila d'Arbeca, a les Garrigues. És una capella romànica robusta, d'una factura molt austera, sense cap element decoratiu i amb uns contraforts proporcionalment enormes. Si en teniu l'ocasió visiteu-la i podreu admirar la puresa d'aquesta petita església.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Cartes del lector

El dret dels infants

Amb l'assentiment d'alguns la pre-tensió dels quals és convertir-se en molts, el govern català vol aprovar una llei que permeti als homosexuals adoptar nens atemptant al dret inapel·lable del menor a tenir un pare i una mare. Això influiria negativament en el seu desenvolupament psicològic, emocional i integral de l'infant. Seria una injustícia greu, afegida a la dolorosa circumstància de no tenir pares biològics propis per causes alienes.

S'anteposaria així el dret d'uns senyors a tenir un fill, a la complementarietat de pare i mare per al petit. Comprendo que hi ha casos en què una vídua o un familiar es fa càrrec de l'orfe i aconsegueix el seu bé, però una altra cosa és legalitzar una situació equivocada com a «bé».

M. C. GORINA
Barcelona

És una altra cosa

A partir de les manifestacions de membres del govern, central i autonòmic, favorables a una imminent legalització de matrimonis entre gais, s'han produït reaccions per a tots els gustos. Algunes de molt mal gust, per cert. En la participació del públic en els mitjans de comunicació a través de les cartes al director abunden les que s'oposen que es faci servir el terme matrimoni en la regulació d'aquestes unions. Alguns lectors aporten arguments amb els quals donen a entendre que seria convenient trobar un terme que permeti recolzar una llei que reculli convenientment els drets dels homosexuals, sense buidar de contingut el del veritable matrimoni.

Com a ciutadà em sebla natural, encara que no sé si és necessari, que es regulin les unions que, de fet, es produ-

eixen entre persones del mateix sexe. No obstant això, aprofundint en el concepte de matrimoni, indubtablement això és una altra cosa, ja que per llei natural és la unió d'un home i d'una dona, de la qual poden néixer uns fills que es crien i s'eduquen en aquest entorn anomenat família i que és el que sociològicament i psicològicament és més favorable per al desenvolupament harmònic de la personalitat de l'ésser humà, com s'ha demostrat al llarg d'almenys 20 segles.

En aquest sentit i sense que intervingui cap disquisició ideològica, em sembla que és de sentit comú que realitats diverses es diguin i es regulin de manera diversa. Per tant, la unió d'una parella homosexual no pot anomenar-se matrimoni ni tenir la mateixa regulació legal que aquest. Si no hi hagués diferenciació, en comptes d'igualar els dos fets, els desvirtua, almenys un d'ells. Aquest fet hauria de portar el govern a cercar el terme adient per als gais i sense perjudici dels altres. Fa la sensació que no s'apliquen en aquest sentit.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

Gràcies, Mons. Lluís Martínez Sistach

Com hem d'agrair la seva vinguda a la nostra diòcesi! Les seves respostes i el seu missatge transmès a través de *Catalunya Cristiana* ens omple de força, d'esperança i, sobretot, de llum per caminar i descobrir en les persones molts valors que eleven l'esperit per veure la presència de Déu.

«Com el Pare m'ha estimat, així us estimo jo a vosaltres. Voldria ser un bisbe sant per a tots vosaltres, amb senzillesa però amb profunditat. Vo-

lem unir-nos aplegats als vostres desitjos. Des del cor fer la voluntat del Pare. Que l'agraïment continu d'aquest amor sigui el nostre compromís.» Gràcies, Mons. Lluís Martínez Sistach.

GASPAR SALA ROS
Sant Andreu de Llavaneres

Un nou temple parroquial

Recordaré algunes efemèrides amb gran goig i alegria per a l'Església de Lleida i en particular per al barri de Cappont. Va començar amb la canonització, el 27 de gener del 1974, a Roma, pel papa Pau VI, de santa Teresa Jornet, natural d'Aitona, localitat lleidatana, i patrona universal de l'ancianitat. Un any més tard, el 2 de gener del 1975, es dedicava a la santa un temple molt modest, ubicat als baixos d'un edifici del carrer de València n. 17. I el dia 8 de desembre de l'any passat, solemnitat de la Immaculada Concepció de Maria, va tenir lloc la benedicció i la col·locació de la primera pedra pel nostre bisbe Mons. Francesc Xavier Ciurana del que serà, si Déu vol, el nou i definitiu temple-església dedicat a santa Teresa Jornet que la parròquia necessitava, el barri vol i la santa es mereix.

Gràcies tot plegat, principalment, a la lluita constant, empenedora i carismàtica dels nostre estimat rector Mn. Francisco Soldevilla —tota una institució—, al qual donem de tot cor la més sentida enhorabona i desitgem que no li manqui mai l'ajuda econòmica i de tot tipus que va necessitar per arribar a coronar l'església.

El dia 26 d'agost, festivitat de santa Teresa Jornet, a la parròquia s'hi celebraran dues misses: a les 11.00 i a les 19.30 h.

JOSEP VIDAL BORRÀS
Lleida

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Contracepció

—Em sorprèn que en aquesta secció de «El Consultori» no hi hagi tractat el tema de la moralitat de la contracepció. Avui gairebé ningú en parla als sermons o a la catequesi dels joves, i la realitat posa en evidència que és més necessari que mai orientar en aquest sentit. És que ha canviat la doctrina de l'Església? És correcte el recurs sistemàtic als preservatius, la píndola o els dispositius intrauterins?

—Ordinàriament, gairebé en la seva totalitat, les matèries d'aquest consultori responen a preguntes reals que m'arriben per correu electrònic o postal. A mi també em sorprèn que molt pocs hagin preguntat sobre el tema. Coincideixo en l'actualitat i necessitat d'orientar en aquest sentit. La doctrina de l'Església no ha canviat. Continua i continuarà vigent. I m'atreviria a dir que, des de la perspectiva històrica, la *Humanae Vitae* de Pau VI ha esdevingut profètica. Molts mals vénen, sens dubte, per voler separar la unitat dels aspectes de l'acte conjugal. Poc s'imaginava Pau VI el desgavell actual en el tema. En un altre moment històric s'insistia molt unilateralment en l'aspecte procreador de la sexualitat. Avui molts ho exclouen positivament i invaliden així el seu matrimoni. Moltes parelles cerquen només el plaer i eludeixen la responsabilitat i el goig de la maternitat i paternitat. Entre els joves s'ha generalitzat el pecat de la fornicació, i s'anomena erròniament amor allò que només és sexe. El panorama és cru, però el remei no passa per silenciar les exigències d'una vida autènticament humana i d'una existència realment cristiana. Cal orientar. Cal mantenir els fonaments. Que no s'apagui, almenys, la llum del criteri.

La doctrina de l'Església recorda que quan hi ha raons justes els esposos poden espaiar el naixement dels seus fills, però s'han d'assegurar que el seu desig no ve de l'egoisme. Això indica, i cal recordar-ho, que el matrimoni ordinàriament es contrau també per tenir fills i que els fills cal tenir-los aviat, quan s'és jove i hi ha forces, salut i amor per criar-los. Em sembla una greu equivocació dilatar durant anys el naixement dels fills. Alguns, pobres, en lloc de pares tenen avis. El Catecisme de l'Església catòlica, veritable i actualitzada síntesi de la doctrina i moral de l'Església, exposa el següent: «La continència periòdica, els mètodes de regulació dels naixements basats en l'autoobservació i el recurs als períodes infecunds, són d'acord als criteris objectius de la moralitat.» Els altres mètodes, píndoles (sovint amb efectes secundaris greus per a la salut) i preservatius, són immorals. Neguen la veritat de l'home pel fet de separar netament els dos aspectes (unitiu i procreador) de l'acte conjugal. Pel que fa al DIU, atenció, ja que el seu mecanisme és avortiu i això és molt més greu. Aquesta és la doctrina. Cal ajudar els joves a comprendre-la, assimilar-la i practicar-la. En el fons, en aquesta qüestió, es tracta d'escoltar la veu sàvia de Déu a la mateixa natura de l'home.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Petició d'informació

Seminaristes morts entre el 1936 i el 1939

Estic recollint dades per a les biografies dels set condeixebles de primer curs de Teologia del Seminari de Barcelona caiguts al front, morts de malaltia natural o martiritzats durant la persecució religiosa de 1936-1939.

Es tracta dels seminaristes següents:

- Vito Badenas Nebot, mort a la presó del SIM de Conca el 25 de març del 1938.
- Josep Casas Ros, martiritzat a Moja la nit del 28 al 29 de setembre del 1936, juntament amb el seu cosí Josep Casas Julià, carmelita descalç.
- Enric Estruch Giralt, mort d'una ferida gangrenada a l'hospital de Girona, en data desconeguda.
- Agustí Romero Gea, desaparegut en operacions a Terol, segons la fitxa de la Creu Roja.
- Joaquim Tarragó Gibert, mort de malaltia natural la nit

del 25 de juliol del 1938 a Esparreguera.

- Josep Disla Andres, detingut en el creuament del passeig de Gràcia amb Diagonal, a Barcelona, mentre anava amb un grup de companys, el 18 de novembre del 1936. Des de llavors no se'n sap res més.

Interessaria sobretot poder obtenir dades de Josep Disla Andres: lloc de naixement, parròquia on va ser batejat, circumstàncies de la detenció, notícies posteriors... I de Domènec Biosca Giralt, Vito Badenas Nebot i Agustí Romero Gea.

Qualsevol informació, per petita que pugui semblar, serà ben rebuda.

Podeu adreçar-vos a la parròquia de Sant Llorenç, plaça de la Rectoria, s/n - 08791 Sant Llorenç d'Hortons (Barcelona), tel. i fax: 937 716 053.

ÀLVAR PÉREZ MARQUÈS
Sant Llorenç d'Hortons

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 2)

AGOST

29. Diumenge

XXII de durant l'any. Verd. Lectures: Eclesiàstic 3,19-21.30-31 / Salm 67 / Hebreus 12,18-19.22-24a / Lluc 14,1.7-14

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, martiri de sant Joan Baptista; Adelf, b.; Santes, Sabina, mr.

Festa Major: a l'Albagès, Avia, Bassella, Bellcaire d'Empordà, Benavent de Segrià, Blancafort, Campins, el Catllar, Collbató, la Febró, Figaró-Montmany, Fontanals de Cerdanya, Fulleda, Isona i Conca Dellà, Juneda, Llançà, Llorac, Matadepera, Montornès de Segarra, Móra d'Ebre, el Palau d'Anglesola, Palau-saverdera, Penelles, Pineda de Mar, els Plans de Sió, el Poal, Preixens, Ribera d'Ondara, Sant Hilari Sacalm, Sant Joan de Mollet, Sant Julià del Llor i Bonmatí, Sant Llorenç Savall, la Seu d'Urgell, Tavertet, Torroella de Fluvià, Torroella de Montgrí, Vallfogona de Ripollès, Vilamaniscle, Vinaixa i Vinebre.

30. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: 1 Corintis 2,1-5 / Salm 118 / Lluc 4,16-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fèlix, prev. i mr.; Fiacre, erm.; Santes, beata Joana Jugan, rel. i fund.

Festa Major: a Manresa, Miralcamp, Rodonyà i Vilafranca del Penedès.

31. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: 1 Corintis 2,10b-16 / Salm 144 / Lluc 4,31-37. SOLSONA (MO), altres diòcesis (MLI): Sant Ramon Nonat, Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nicodem; Aristides, ab.; Domènec de Val, mr.; Vicenç, Sabina i Cristeta, mrs.

Festa Major: a Alcarràs i Artesa de Lleida.

SETEMBRE

1. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: 1 Corintis 3,1-9 / Salm 32 / Lluc 4,38-44. LLEIDA: Sant Lleir (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gil, ab.; Llop, b.; Santes, Anna, prof.; Teresa-Margarida Reddi, rel.

Festa Major: a Centelles i Torà.

2. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: 1 Corintis 3,18-23 / Salm 23 / Lluc 5,1-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Antolí, mr.; beats màrtirs de setembre; Santes, Ingrid, rel.; Raquel.

Festa Major: a Aitona.

3. Divendres

Sant Gregori el Gran (MO), Blanc. Lectures: 1 Corintis 4,1-5 / Salm 36 / Lluc 5,33-39

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Simeó Estilita el jove, monjo; Sàndal, mr.; Santes, Basilissa, vg. i mr.

4. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: 1 Corintis 4,6b-15 / Salm 144 / Lluc 6,1-5. TORTOSA: La Mare de Déu de la Cinta (ciutat, S / diòcesi, MO), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Moisès; Bonifaci I, p.; Santes, Rosa de Viterbo, vg.; Rosalia de Palerm, vg.

Festa Major: a les Borges Blanques, Sant Vicenç de Torelló, Torredembarra i Vilanova del Camí.

Lectures bíbliques

Diumenge XXII del temps
de durant l'any

Lectura primera

Sir 3,19-21.30-31

Sigues humil i Déu et concedirà el seu favor

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira:

Fill meu, sigues modest en tot el que facis, i et veuràs més estimat que el qui dona esplèndidament. Com més gran ets més humil has de ser, i Déu et concedirà el seu favor. Déu, que és veritablement poderós, revela els seus secrets als humils. La desgràcia dels descreguts no té remei, perquè ha arrelat en ells una planta dolenta. El cor dels assenyats, comprèn els proverbis dels assenyats, l'orella atenta s'alegra de sentir parlar amb seny.

Salm responsorial

67

Que s'alegrin davant d'ell els justos,
que no planyin res per celebrar el seu triomf.
Canteu al Senyor, lloeu el seu nom,
celebreu davant d'ell el seu triomf.

R. Instal·la'reu els pobres, Déu nostre,
al país fèrtil del vostre patrimoni.

Déu és pare d'orfes, defensor de viudes,
des del lloc sagrat on resideix.
Déu dona casa als desemparats,
allibera els captius i els enriqueix. R.

Senyor, vau fer caure una pluja abundant
per refer els vostres camps esgotats;
vau allotjar-hi la vostra família.
Instal·la'reu els pobres, Déu nostre,
al país fèrtil del vostre patrimoni. R.

Lectura segona

He 12,18-19.22-24a

Us heu acostat a la muntanya de Sió, a la ciutat del Déu viu

Lectura de la carta als cristians hebreus:

Germans, vosaltres no us heu acostat en aquella muntanya palpable del Sinai, que era tota ella foc ardent, fosc, negra nuvolada i tempesta, ni heu escoltat el toc del corn i la veu que pronunciava aquelles paraules. Els mateixos que sentiren la veu suplicaren que no continués parlant-los. Vosaltres us heu acostat a la muntanya de Sió, a la ciutat del Déu viu, la Jerusalem celestial, a miríades d'àngels, a l'aplec festiu dels primers inscrits com a ciutadans del cel; us heu acostat a Déu, jutge de tots, als esperits dels justos que ja han arribat a terme, a Jesús, el mitjancer de la nova aliança.

Al·leluia

Mt 11,29ab

Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus,
que jo sóc benèvol i humil de cor.

Evangeli

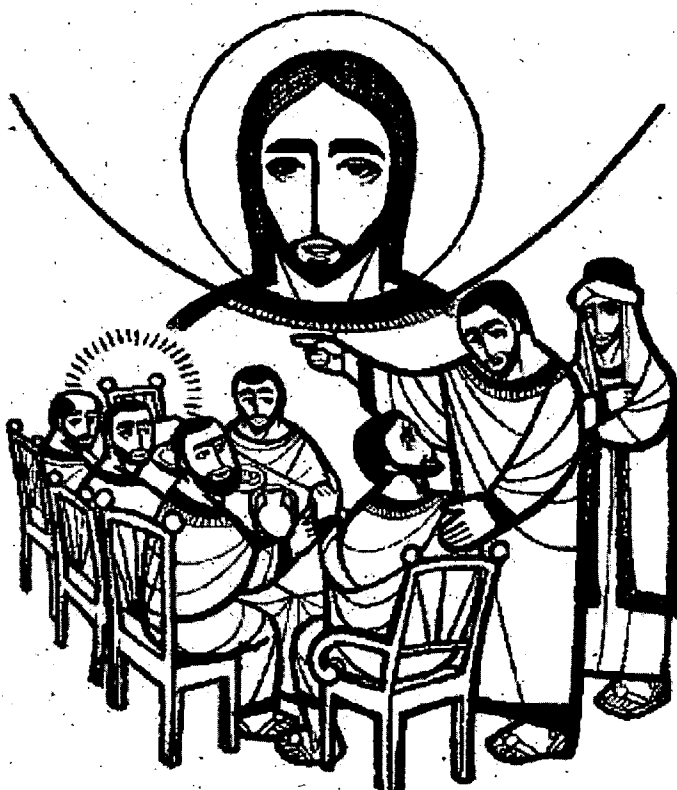
Lc 14,1.7-14

Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui
s'humilia serà enaltit

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

Un dissabte, Jesús entrà a menjar a casa d'un dels principals fariseus. Ells l'estaven observant. Jesús notà que els convidats escollien els primers llocs i els proposà aquesta paràbola: «Quan algú et convida a un dinar de casament, no et posis al primer lloc: si hi hagués un altre convidat més honorable que tu, vindria el qui us ha convidat a tots dos i et diria: "Cedeix-li el lloc", i tu hauries d'ocupar el lloc darrer, tot avergonyit. Més aviat quan et conviden vés a ocupar el lloc darrer, i quan entrarà el qui t'ha convidat et dirà: "Amic puja més amunt." Llavors seràs honorat davant de tots els qui són a taula, perquè tothom que s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit».

Després digué al qui l'havia convidat: «Quan fas un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni altres parents teus, ni veïns rics. Potser ells també et convidarien, i ja tindries la recompensa. Més aviat, quan facis una festa, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Feliç de tu, llavors: ells no tenen res per a recompensar-t'ho, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitaran els justos.»

La companyia dels Sants (1)

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El calendari del mes d'agost, del dia 1 al 15

El mes d'agost ens porta cada any la celebració d'un estol de sants d'entre els més venerats en la nostra tradició cristiana, i també d'entre els qui han deixat en l'Església una empremta més significativa. Cadascun d'ells ens ha deixat un testimoni original, que l'Església recorda i agraeix cada any.

Sant Alfons Maria ha estat el predicador incansable, el pastor de la pietat popular, el mestre en els casos de consciència.

Sant Joan Maria Vianney és, avui, el patró dels rectors de parròquia. El seu ministeri parroquial va quedar marcat per la dedicació infatigable a les persones, per l'austeritat personal, pel zel per la catequesi i per la litúrgia, per l'oració contemplativa en la simplicitat d'esperit.

Sant Gaietà és el sant testimoni de la Providència de Déu, l'iniciador de l'estol de comunitats de clergues regulars que han sorgit i sorgeixen encara avui en l'Església.

Sant Domènec és «una flama que llueix», llançat totalment a la predicació de la fe de l'Església, imbuït de la Paraula de Déu, capaç de congregar al seu entorn una família de predicadors valents de l'Evangeli.

Una de les compatrones d'Europa, santa Teresa Beneta de la Creu (Edith Stein) pertany des de fa pocs anys al calendari universal. És el testimoni de la vida consagrada, de la recerca de la fe, de l'amor al propi poble. És també el record de l'horror del racisme per una Europa amb perill d'autosatisfacció.

Sant Llorenç és el diaca romà màrtir per excel·lència, el que va estimar el seu ministeri litúrgic—el calze del Senyor!—i els pobres, la cura dels quals tenia encarregada pel seu «pare», el seu estimat bisbe de Roma, Sixte II. Els diaques de l'Església hi tenen un model a imitar.

Santa Clara és la figura mateixa de la pobresa que Francesc d'Assís estimava. Giotto ho va entendre així en el fresc de la basílica inferior d'Assís, quan va representar el místic esposori de sant Francesc amb la pobresa.

El calendari del mes d'agost, del dia 20 al 26

Després de l'Assumpció, l'estol dels sants continua resplendent. El primer del calendari universal és sant Bernat, el mestre anomenat «dolç com la mel», encara que no pas sempre: la història ens el presenta també com un dur controversista quan ell creia que s'hi jugava la fe de l'Església.

L'endemà de sant Bernat, la figura del Papa Pius X se'ns fa present cada any, i ens porta el record de la seva santedat i de les seves intervencions en la vida de l'Església. Fou papa des del 1903 fins al 1914; això ens porta a celebrar el centenari del seu pontificat. La iniciativa de Joan Pau II proclamant un «any de l'Eucaristia» és com un ressò de les iniciatives «eucarístiques» de sant Pius X.

La memòria de santa Rosa de Lima és molt popular entre nosaltres, i és alhora una referència important d'aquesta gran realitat cristiana que són les Esglésies de l'Amèrica llatina. La presència nombrosa de germans cristians vinguts d'aques-

tes terres ens fa pensar més en la intercessió d'aquesta «primera flor d'Amèrica».

La festa de l'apòstol sant Bartomeu dona al mes d'agost el toc de la presència apostòlica. La fe d'aquest «veritable israelita»—com el va definir Jesús—té un itinerari que pot ajudar als qui no entren fàcilment en l'acceptació del misteri de Crist.

Sant Josep de Calassanç, compatriota, és un dels grans heròis de l'educació cristiana. Enmig de molts treballs i contradiccions va portar endavant el seu propòsit a favor dels infants i adolescents menys afortunats, i continua essent l'inspirador celestial d'una educació animada per l'Esperit de ciència i de pietat.

Una altra compatriota, santa Teresa de Jesús Jornet, més propera en la història, ens parla de la sol·licitud cristiana per als ancians que necessiten ajuda. La intercessió i l'exemple de santa Teresa Jornet fan veure com la fe cristiana és activa quan és viscuda amb senzillesa i coherència, i com la vida consagrada dona sentit a una dedicació total al servei dels necessitats.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut possiblement a Grècia al segle VII
- ☐ Pelegrí i eremita que acabà sent abat
- ☐ Catequitzador dels pastors de la vall de Núria
- ☐ Va morir a principis del segle VIII a Nimes

Tot i que hi ha pocs indicis històrics de la vida de sant Gil —o Egidi— tot sembla indicar que va néixer a la zona de Grècia cap a la segona meitat del segle VII, fill d'una família benestant. Com també van fer molts altres sants el jove Gil es va desfer dels béns patrimonials, els va donar als pobres i va encetar un pelegrinatge. En el seu camí de perfecció espiritual, però, no es va dirigir cap a Terra Santa ni tan sols cap a terres encara més orientals que la seva Grècia natal, com era habitual, sinó que va viatjar cap a occident. Va desembarcar a la costa de Provença i va fer cap als afores de la ciutat de Nimes, al lloc conegut com Fosses Marianes, on es va instal·lar en una cova com a eremita.

Segons la tradició sant Gil vivia menjant herbes silvestres i de la llet que li proporcionava una cérvola. Un dia el rei merovingi Xildebert III de Borgonya era de caça per aquella contrada i va veure la cérvola de

Sant Gil, de Lucía Navarro

Sant Gil

sant Gil. Però volent-la encertar amb l'arc i la fletxa va ferir accidentalment el pobre eremita. Després de guarir-lo el rei li va demanar què podia fer per compensar-li el mal infligit, i sant Gil li va aconsellar que bastís un monestir en aquell mateix indret. Així ho va fer, i quan va estar enllestit el nostre home va continuar el seu pelegrinatge encara més cap a ponent, fins arribar a la vall de Núria vers l'any 700. Un cop en aquest bell i feréstec indret del Pirineu sant Gil es va dedicar a educar cristianament els pastors de la comarca, als quals també preparava el menjar. La llegenda diu que durant els anys que s'hi va estar va tallar la imatge de la Mare de Déu de Núria, i que abans de tornar al monestir de Nimes per ser-ne abat, la va amagar, juntament amb la creu, l'olla i la campana, els símbols de Núria. Aquests objectes no van ser trobats miraculosament fins segles més tard, l'any 1079.

La cara més jove de l'Es

El «planter» de l'Església europea es va aplegar del 5 al 8 d'agost a Santiago de Compostel·la. Més de 30.000 joves van inundar els carrers de la capital gallega per reivindicar amb entusiasme i radicalitat les raons de la seva esperança. Com passa últimament cada vegada que és Any Sant Compostel·là, els joves reunits a Santiago van celebrar joiosos la seva fe i van proclamar als quatre vents la joia que per a ells suposa sentir-se fills de Déu. Van ser dies viscuts a moltes revolucions, en el decurs dels quals no van faltar misses, tallers, conferències, concerts, vigílies de pregària... Una vegada més els joves van descobrir que no es troben sols en el camí de la fe i que Crist continua sent avui tan actual com fa 2.000 anys.

Les cares somrients que es podien trobar a cada cantonada deixaven entreveure una joia que no era d'aquest món. Una joia difícil d'expressar amb paraules, autèntica, contagiosa i que, a diferència d'altres, naixia del més pregon de l'ésser, de la seva trobada real amb Jesús. La multitudinària convocatòria de Santiago ha deixat en els joves experiències inoblidables. Records, imatges, anècdotes... que han quedat profundament gravades en els seus cors. Ara tindran tot l'any per repassar-les i anar-les madurant. Amb el desig de facilitar-los aquesta tasca, proposem un conjunt d'imatges magnífiques de la trobada que parlen per si soles...

Fotos: Diego Moya

La ciutat de Santiago va acollir més de 30.000 joves que es van aplegar davant de la tomba de l'apòstol per celebrar una edició més del Pelegrinatge Europeu de Joves.

El Pelegrinatge Europeu de Joves a Santiago deixa imatges d'una Església jove i engrescadora, que vol seguir Jesús amb radicalitat i recordar a Europa les seves arrels cristianes

La vigília del Monte do Gozo va omplir l'esplanada d'espelmes, com a signe d'aquesta llum que tot cristià és cridat a ser enmig d'un món cada vegada més enfosquit.

No hi van faltar tampoc un bon nombre de bisbes de tota Europa, especialment de les diòcesis espanyoles, que van mostrar el seu costat més juvenil i divertit.

La joia va fer-se molt present al llarg de tota la trobada. Els joves van viure a fons cada activitat, especialment els concerts nocturns, on van poder cantar i ballar al ritme que els marcaven els cantants cristians més moderns.

glésia

Entre els testimonis de la Vigília de pregària celebrada el 7 d'agost destacava la presència d'un dels joves seminaristes de Barcelona, Carles Cahuana, que va basar la seva intervenció en el testimoni del Dr. Pere Tarrés, a punt de ser beatificat per Joan Pau II.

Una vegada més, moltes religioses assistents al pelegrinatge van tornar a ser signe visible de la consagració total a Déu. Els joves hi van descobrir l'alegria de la vocació.

Una trobada a Santiago, encara que sigui al mes d'agost, no podia deixar de comptar amb el protagonisme de la pluja. La de l'eucaristia del diumenge 8 d'agost al Monte do Gozo va deixar tots els assistents ben xops...

**¿QUIERE DESCANSAR
Y LEVANTARSE
COMO NUEVO?**

Llame al

93 757 82 98

**Grandes ofertas
agosto y septiembre:**

No lo dude: aproveche esta oportunidad,
la mejor inversión para su salud:

Colchón Eliocel 40

260 €

TENEMOS TODAS
LAS MEDIDAS DE
MATRIMONIO E INDIVIDUALES

Y además les ofrecemos
**SOMIERES ARTICULADOS
MANUALES Y ELÉCTRICOS**
(precios
excepcionales)

**FINANCIAMOS HASTA 36 MESES
CONCIERTE SU ENTREVISTA SIN COMPROMISO**

10 anys fent ràdio...
...10 anys fent Església

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

Catalunya

diòcesis

A Loreto i Roma rere les passes del Dr. Tarrés

■ Les diòcesis de Barcelona i Vic peregrinen juntes a Itàlia per assistir a la beatificació del sacerdot català

BARCELONA/VIC.— A les portes ja de l'esperada beatificació del Dr. Pere Tarrés, tot és a punt perquè el pelegrinatge diocesà organitzat conjuntament per les diòcesis de Barcelona i Vic emprengui viatge amb destinació a Loreto i Roma. Gairebé 600 persones —incloent-hi prelat, sacerdots i religiosos— constituïran el gruix de la presència catalana

Les misses dominicals a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, a Barcelona, notaran un descens considerable d'assistents el proper 5 de setembre. I no serà perquè els fidels s'hagin disgustat amb el rector, o perquè encara estiguin de vacances. El proper diumenge 5 de setembre tindrà lloc a Loreto (Itàlia) la beatificació del sacerdot i metge manresà Pere Tarrés i Claret. La seva estreta vinculació al barri de Sarrià, on va exercir fidelment el seu ministeri i on reposen les seves despulles mortals, ha fet que siguin nombrosos els parroquians, gairebé 200, que es desplacin a Loreto per assistir en directe a la seva beatificació. Formaran part del pelegrinatge de 600 persones que des de les diòcesis de Barcelona i de Vic participaran en l'esdeveniment. Tots ells es desplaçaran després a Roma per celebrar una missa d'acció de gràcies a la basílica de Sant Pere, i posteriorment viatjaran a Castelgandolfo, on està prevista una audiència amb el papa Joan Pau II.

Sense gaire temps per organitzar un pelegrinatge d'aquest tipus i amb els inconvenients que comporta tenir l'estiu pel mig, des de la comissió organitzadora es considera molt positiva la xifra de pelegrins finalment aconseguida. En paraules de Mn. Manel Valls, rector de Sant Vicenç de Sarrià i responsable de la comissió, «ateses les circumstàncies tan desfavorables, ens n'hem sortit». «L'única cosa que trobo a faltar —afegeix una mica compungit— és una presència més gran de joves.» Per molt que s'ha intentat no hi ha hagut manera de rebaixar la mitjana d'edat dels pelegrins. Quan es va anunciar la beatificació i la data en què es produiria —el 5 de setembre— els joves de la diòcesi ja estaven embarcats en l'organització del Pelegrinatge a Santiago, per tant ha estat impossible que aquests s'impliquessin massivament en tots dos esdeveniments. La representació «juvenil» anirà a càrrec del Seminari de Barcelona, que anirà al complet a l'històric esdeveniment. Està previst, a més, que els seminaristes de 4t i 5è assisteixin el Sant Pare a la cerimònia de beatificació.

Coetanis del beat

Entre els pelegrins que a partir del 2 de setembre partiran cap a Loreto, hi haurà moltes persones que van conèixer i van tractar personalment el Dr. Tarrés. Molts hauran compartit esforços i energies al 'Ac-

en els actes de beatificació del sacerdot i metge català. No són molts en comparació amb els més de 200.000 assistents que s'esperen de l'Acció Catòlica Italiana (ACI) —altres dos membres de l'AC seran beatificats aquell mateix dia—, però quedarà compensat pel gran fervor i desig de veure Tarrés pujat als altars.

Panoràmica del santuari de Loreto.

ció Catòlica, altres hauran estat visitats pel diligent metge o hauran assistit a les seves fervoroses eucaristies... Fins i tot hi assistirà Mn. Esteve Casals, ordenat sacerdot el 1942 amb el Dr. Tarrés. Per a tots ells, la

seva pujada als altars constitueix un esdeveniment únic i irrepetible. Per això ho han deixat «tot» —els anys, les malalties, els estalvis...— per desplaçar-se a Loreto i participar il·lusionats en la seva cerimònia de beatificació. Realment no passa tots els dies que beatifiquin algú tan proper.

Formaran part del pelegrinatge diocesà un centenar de sacerdots i membres de congregacions religioses, inclosos bisbes, entre ells el cardenal Ricard M. Carles, qui amb la pujada als altars de Tarrés per fi veu realitzat un dels seus somnis. Han confirmat també la seva assistència Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Barcelona; Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona; Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa; Mons. Carles Soler, bisbe de Girona; Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic; Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra; i el Dr. Jaume Pujol, arquebisbe preconitzat de Tarragona.

A Loreto, lloc de la cerimònia de beatificació, els pelegrins catalans comptaran amb un lloc preferent a l'esplanada als peus del santuari. Amb l'acte es culminarà també una gran trobada de l'Acció Catòlica, a la qual està prevista una assistència de 200.000 persones. Juntament amb Tarrés, també pertanyent a l'Acció Catòlica i alia matèr de la Federació de Cristians de Catalunya, seran beatificats dos altres joves italians membres d'aquesta organització eclesial: Alberto Marvelli i Giuseppina Suriano.

Amb el desig que el pelegrinatge sigui el més satisfactori possible, la comissió encarregada de la seva organització, presi-

didat per Mons. Josep Àngel Saiz, ha preparat una sèrie de materials sobre la figura del Dr. Tarrés. El títol de l'opuscle ho diu tot: «Pere Tarrés i Claret: el testimoni de l'apòstol, el metge i el sacerdot.» Per a Mn. Valls, un dels màxims responsables de l'elaboració d'aquest llibret, «la beatificació del Dr. Tarrés representa, enmig de les tensions eclesials que vivim, una ràfega d'aire fresc i pur». «És una benedicció del Senyor —afegeix— no tan sols per a les diòcesis de Barcelona i Vic, sinó per a totes les diòcesis catalanes, atès que va ser l'ànima de la Federació de Joves Cristians de Catalunya i és un sant molt de casa nostra, molt arrelat a la nostra terra.»

Any Pere Tarrés

Mn. Valls, rector de l'església a la qual tan estretament va estar vinculat Tarrés, està convençut que «d'aquest gran esdeveniment se'n derivaran molts fruits espirituals que cal aprofitar». Considera que «estem en un moment molt adient per aprofundir en la figura i testimoni d'aquest sant tan nostre, especialment en el món juvenil, on el seu lideratge sembla haver-se perdut una mica». «Jo proposaria —afirma il·lusionat Valls— proclamar l'Any Pere Tarrés a la tornada de Loreto. Podria començar amb una missa d'acció de gràcies a la catedral de Barcelona. Seria una felicitat idea que ens comprometria a tots en la tasca de conèixer més a fons aquesta emblemàtica figura».

Amb la proposta de Mn. Valls sobre la taula, els 600 catalans del pelegrinatge diocesà partiran el 2 i 4 de setembre, per mar i aire, rumb a Loreto. L'organització del pelegrinatge, a instància de la comissió diocesana, ha anat a càrrec de Viatges Solius, una agència especialitzada en esdeveniments de turisme religiós que ha tingut cura de fins al darrer detall perquè els pelegrins visquin a fons l'històric esdeveniment.

Samuel Gutiérrez

WEBS D'INTERÉS

• <http://doctortarres.free.fr>
• <http://www.peretarres.org/peretarres.html>
• <http://www.azionecattolica.it/loreto2004/home>

Donant a conèixer l'apòstol de la joventut

En el seu afany per reactivar l'interès per la figura del Dr. Pere Tarrés, la fundació catalana que porta el seu nom ha començat a editar una sèrie de materials didàctics i pedagògics per als més joves. La Fundació Pere Tarrés pensa fer arribar a partir de setembre a les parròquies diferents materials interessants: un llibret il·lustrat que explica de manera molt amena la vida i els valors que orienten al nou beat, un joc-pòster sobre les seves virtuts i diverses dinàmiques per treballar amb els joves.

Els materials, que han estat elaborats per la Comissió d'Animació de la Fe del Moviment de Centres d'Esplai Cristians de la Fundació, vol contribuir a difondre, especialment entre els més joves, el missatge evangèlic del Dr. Tarrés i dels seus valors i virtuts. «De manera moderna i atractiva —assegura un dels responsables— volem acostar als infants i joves de les parròquies la vida, obra i carisma del Dr. Tarrés.»

J.M. Bonet

VITRALLS des del 1923

Vitralls emplomats

Restauracions

Gravats a l'àcid

Vitralls amb formigó

Astúries, 6 - 08012 Barcelona
Tel. 932 182 399 - Fax 932 183 098

E-mail: info@vitrallsbonet.com
www.vitrallsbonet.com

Barcelona

L'esperit de Medjugorje a Barcelona

■ Benedicció d'una imatge de Maria Reina de la Pau a l'església de Santa Maria de Gràcia

BARCELONA.— Des de fa més de 20 anys, la Mare de Déu s'apareix gairebé a diari a Medjugorje (Bòsnia i Hercegovina). Arran d'aquestes aparicions, encara per verificar oficialment per part del Vaticà, la parròquia de Santiago apòstol de Medjugorje ha esdevingut un focus intens d'espiritualitat mariana. Milions de pelegrins ja hi han

anat, i s'han produït innumbrables testimonis de conversió, renovació de la fe, guaricions...

L'influx de Medjugorje s'ha estès arreu del món, inclosa Catalunya, on cada cop són més els grups de pregària nascuts arran d'aquesta experiència. El proper dia 5 de setembre viuran una jornada molt especial. A la parròquia de Santa

Maria de Gràcia, on cada mes s'aplega el grup Reina de la Pau de Barcelona, tindrà lloc la benedicció de la nova imatge de la Mare de Déu portada aquest estiu des de Bòsnia. L'acte comptarà també amb la presència de Soeur Emmanuel, autora, entre altres, del llibre *Medjugorje: el triunfo del corazón*.

Mentre la Santa Seu continua estudiant les aparicions marianes de Medjugorje, la parròquia de Santiago apòstol d'aquella petita localitat iugoslava ha esdevingut l'epicentre d'una espiritualitat al qual milers de pelegrins acudeixen gairebé a diari des de tots els racons del planeta. Medjugorje és avui un focus constant de gent que busca viure una intensa experiència de fe a través de la Mare de Déu. Els fruits són incalculables: guaricions físiques i espirituals, conversions, renovació de la fe, canvi de vida, tornada a la pràctica dels sacraments... A redós de l'experiència de Medjugorje han nascut nombroses vocacions religioses i sacerdotals, a més de noves comunitats i moviments com el Cenacle o l'Oasi de la Pau. Això no obstant, el signe més eloqüent del seu influx atraient és la creació arreu del món de grups de pregària constituïts per pelegrins a les seves respectives realitats parroquials.

Un d'aquests grups és el que cada mes s'aplega a la parròquia de Santa Maria de Gràcia de Barcelona (c/ de Gràcia, 5), on el proper 5 de setembre tindrà lloc la benedicció i entronització de la nova imatge de la Mare de Déu portada aquest mes de juny passat des de terres iugoslaves. La imatge és una còpia exacta en mida i colors de la imatge que es troba a Tihjalina, a prop de Medjugorje, on és venerada per milions de pelegrins. Tots els pelegrins que van a Medjugorje inclouen en el seu pelegrinatge la visita a aquesta imatge de la Immaculada de Tihjalina. És, segons els vidents, la que més se sembla a la de les aparicions.

La nova talla de la Mare de Déu, que substitueix una altra de més petita, és la imatge pròpia amb la qual s'identifica l'espiritualitat de Medjugorje. La seva presència a la parròquia barcelonina es converteix, per tant, també en una invitació a la conversió, a la pregària i al compromís, segons els missatges que des de fa 23 anys la Mare de Déu fa arribar a tots els fidels a través dels vidents.

Intèrpret de Medjugorje

La jornada del proper 5 de setembre, que començarà a les cinc de la tarda, comptarà també amb una presència molt especial. Des de Medjugorje viatjarà a Barcelona —abans haurà passat per Madrid i altres ciutats espanyoles— Soeur Emmanuel, una religiosa francesa de la comunitat de les Benaurances que resideix a Bòsnia des del 1989. Fascinada des de fa anys per la realitat suscitada a Medjugorje, el seu testimoni ha desembocat en nombrosos llibres sobre la Mare de Déu i l'espiritualitat que en sorgeix. Soeur Emmanuel, amb la seva senzillesa habitual i claredat teològica,

parlarà a Santa Maria de Gràcia de les meravelles que la Mare de Déu està fent arreu del món per portar la gent cap a Jesús.

La visita de Soeur Emmanuel i la benedicció de la nova imatge està mobilitzant els diversos grups de pregària «Reina de la Pau» que actualment s'apleguen a Catalunya. Hi assistirà gent procedent d'Igualada, Berga, Manresa, Valls, Vilafranca i Tarragona, ciutats en les quals aquesta espiritualitat es troba més o menys arrelada.

Una de les persones que més ha treballat perquè aquesta jornada sigui possible ha estat M. Glòria de Chopitea, membre del grup Reina de la Pau. Glòria està convençuda que aquesta experiència pot fer molt de bé a l'Església catalana: «Hi aportarà enriquiment espiritual, esperança i coneixement de l'escola de Maria que ens condueix a una Església renovada en l'esperit de Déu.»

Malgrat tot, des dels grups sorgits dins d'aquest carisma tan especial, s'és molt conscient que les circumstàncies en què s'emmarca la seva vivència de fe poden

La imatge de la Mare de Déu que serà entronitzada el proper 5 de setembre.

resultar una mica estranyes. «Parlar d'aquests esdeveniments —explica Glòria de Chopitea— sorprèn i sovint provoca cert escepticisme. Hi ha qui creu

que estem bojos. Aquestes actituds canvien totalment quan algú visita Medjugorje i experimenta el que hi passa.»

Crida a la conversió

Les aparicions de la Mare de Déu de Medjugorje es remunten al 24 de juny del 1981. Es van produir a 6 infants, dels quals encara avui s'apareix a dos, ja adults. A la pregunta d'aquests: «I tu qui ets?», ella els va contestar: «Sóc la Reina de la Pau.» Tot i que des del Vaticà s'estudiïn aquests fets, Joaquín Navarro-Valls, portaveu de la Santa Seu, ha afirmat en diverses ocasions que els pelegrinatges a Medjugorje no estan prohibits. Es té constància, a més, que són nombrosos els sacerdots i bisbes que en privat visiten cada any el santuari marian.

El missatge que la Mare de Déu ha fet arribar als fidels a través d'aquestes aparicions no difereix del que sempre ha proclamat l'Església. La Mare de Déu parla de la necessitat de posar Déu en el primer lloc de la nostra vida; perquè regni definitivament la pau als cors, a les famílies, a les comunitats, a tots els homes. Maria crida insistentment els cristians a convertir-se en constructors de la pau en el món, a través de la seva pròpia conversió i d'una sèrie de pràctiques que ajuden a aconseguir-la: confessió mensual, la pregària del cor, l'eucaristia, la lectura de la Bíblia i el dejuni. Com reconeix Glòria de Chopitea, «es tracta d'una invitació urgent a la conversió individual com a condició indispensable per aconseguir la pau i reconciliar-nos amb Déu». «Ens diu que necessita de les nostres pregàries per portar la pau al món i que vivim un temps de gràcia», afegeix Glòria.

Moguts per aquesta crida apressant a la conversió han anat a Medjugorje milions de pelegrins en 23 anys. «S'hi viu la fe i la pregària amb una profunditat com no havia vist en cap altre lloc», assegura Glòria de Chopitea, que ja ha viatjat a Medjugorje en sis ocasions. Tan sols allà es pot participar en eucaristies traduïdes a 23 idiomes, celebrades per més de 300 sacerdots, llargues cues de gent confessant-se constantment i fruits extraordinaris de conversió i guaricions físiques. A l'espera que algun dia la Santa Seu reconegui la veracitat dels fets, la gent continua anant a Medjugorje a la recerca de pau per a l'ànima. Una pau que després traslladen amb tot el fervor i l'entusiasme als seus respectius llocs d'origen.

Samuel Gutiérrez

El testimoni de Soeur Emmanuel

Soeur Emmanuel és una persona molt estimada a Medjugorje i el seu testimoni ha estat escoltat fins i tot pel Sant Pare.

Per a molts, la presència de Soeur Emmanuel a Medjugorje és qualificada de «providencial». El seu carisma i claredat a l'hora d'explicar els missatges i esdeveniments que hi tenen lloc la converteixen en peça clau del santuari. Per la seva formació i experiència, el seu testimoni és sol·licitat des d'arreu del món.

Soeur Emmanuel és una religiosa de la Comunitat de les Benaurances nascuda a París el 1947. Llicenciada en Arqueologia i Belles Arts a la Sorbona de París, va estudiar també Teologia, coincidint amb el cardenal Danielou. Va ingressar a la Comunitat de les Benaurances el 1970 i des del 1989 viu a Medjugorje. El 1990 va fundar un apostolat sota el nom de «Children of Medjugorje», en el consell del qual hi ha actualment dos cardenals i cinc arquebisbes. Els dies 1 i 15 de cada mes, Soeur Emmanuel escriu el butlletí de notícies de Medjugorje, traduït als principals idiomes del món. És autora també de diferents llibres, entre ells el que presentarà el proper 5 de setembre a Barcelona, *Medjugorje: el triunfo del corazón*. També ha escrit *Medjugorje: la guerra día a día* o *Medjugorje: qué dice la Iglesia*.

Girona

Festa i devoció en honor de sant Feliu

■ Comencen els actes del XVII centenari del martiri de «l'africà»

GIRONA.— El diumenge 1 d'agost l'Església de Girona va celebrar la festa del màrtir sant Feliu amb la celebració d'una missa solemne a la parròquia major que porta el seu nom a la capital de la diòcesi. Amb aquesta celebració s'inicien els actes commemoratius del XVII centenari del martiri de sant Feliu, conegut també com «l'africà».

A les 11 del matí l'església de Sant Feliu era plena de fidels aplegats per celebrar l'Eucaristia en honor del seu patró. La missa va ser concelebrada pel bisbe de Girona, Mn. Carles Soler, ajudat pel Capítol de la catedral de Girona i un bon nombre de preveres de la diòcesi.

L'homilia de Mn. Carles Soler va començar tot recordant amb veneració el testimoni de sant Feliu, «qui va sembrar amb la seva sang la llavor de la vida cristiana a la nostra terra». La fe i la força de l'Esperit Sant van empènyer sant Feliu fins a convertir-lo en apòstol i evangelitzador. És recordat com un dels primers Parets de l'Església, com també ho van ser sant Cugat o sant Fructuós de Tarragona.

Les paraules del bisbe Soler es van centrar en l'actualitat, sobretot en el perill de caure en dues actituds no correctes dins de la vida cristiana. Per una banda, es pot caure en un reduccionisme de l'expressió del sentiment religiós en l'àmbit d'allò personal i íntim. Per l'altra, existeix el perill de resignar-se a perdre la identitat cristiana amb la justificació que és una característica prò-

pia de la nostra societat.

Fidelitat al projecte de Déu

Mons. Soler va animar els cristians a participar en la construcció d'una societat en la qual la fe no sigui irreconciliable amb res, en la qual els cristians tinguin la valentia d'acomplir la voluntat de Déu en les circumstàncies que ens toca viure, fidels, per tant, al camí de Déu sense sortir del nostre ambient.

«El món —va continuar el prelat— necessita l'aportació dels cristians: complir amb fidelitat els compromisos concrets, vèncer el mal amb el bé, posar amor i perdó on hi ha odi i rancúnia...»

El bisbe Soler va acabar la seva homilia agraïnt al Pare que Crist ens hagi fet participar en la seva vida immortal, el testimoni dels qui ens han precedit en la fe i per l'Eucaristia, a través de la qual entrem en comunió amb la mateixa vida de Déu. En acabar la celebració litúrgica, la festa es va traslladar al barri de Sant Feliu, on va continuar fins a la nit.

Merche Ginés

Robatori a la tomba de sant Narcís

Pocs dies després de la celebració a l'església de Sant Feliu de Girona de la seva festa patronal, una encarregada de la neteja va apreciar alguns desperfectes a la tomba de sant Narcís. Advertit el rector de Sant Feliu, Mn. Alfons Riera, aquest es va adonar que faltaven alguns objectes del sepulcre. Pel que es veu, algú havia robat a la tomba de sant Narcís. El mètode que s'havia fet servir va ser introduir la mà a través d'una petita obertura a la part inferior esquerra del sepulcre. Des d'allà es van sostreure algunes de les ofrenes que pertanyien al sant. A la parròquia de Sant Feliu s'ha rebut la notícia amb sorpresa, ja que en els últims 20 anys tan sols s'havia fet una ofrena a sant Narcís. Mn. Riera, que no té al seu abast un inventari dels objectes del sepulcre, ha assegurat al *Diari de Girona* que el robatori ha hagut de ser, a la força, petit, ja que l'orifici a través del qual es van sostreure les peces era de la mida d'una mà. Els Mossos d'Esquadra, per la seva banda, han descartat la profanació i han qualificat la desaparició d'objectes com un furt.

El màrtir africà

Sant Feliu fou un gran evangelitzador de la ciutat de Girona, on se'l venera a l'església col·legiata que porta el seu nom. A la seva biografia es barregen la història i la llegenda. Les actes del seu martiri, juntament amb les de sant Cugat, van ser manipulades restant-los valor històric. Malgrat això tenim el testimoni de Prudenci amb la seva obra *Peristephanon*, on parla del màrtir sant Feliu.

Els documents antics l'anomenen sovint «l'africà», sens dubte perquè es considera que el seu origen és del nord d'Àfrica, més concretament de Mauritània. De família benestant, va estudiar a la ciutat de Cesàrea i és allà on pren contacte amb el cristianisme i rep el Baptisme.

Coincidint amb la persecució decretada pels emperadors Dioclecià i Maximilià a la Tarracòense (Hispania), Feliu i Cugat decideixen abandonar el seu país i fent veure que són mercaders arriben fins a la costa d'Empúries i de Barcelona. El seu objectiu és transmetre la doctrina de Crist, ser evangelitzadors de la Bona Nova.

Feliu s'instal·la a Girona, on desenvolupa la seva tasca de predicador de l'evangeli i porta una vida exemplar per la seva austeritat i la seva caritat envers els altres. Aquesta actitud inquieta les autoritats, que el jutgen davant del Tribunal del Pretor. D'aquí passa a la presó i després de patir nombroses tortures, mor l'any 304.

Tot sembla assenyalar que no era sacerdot, sinó un segle cristianisme esdevé missioner. El seu culte, juntament amb el de sant Cugat, s'estén per Hispania i la Gàl·lia, i són diverses les parròquies que els tenen com a patrons.

La figura de sant Feliu màrtir va

unida a la primera comunitat cristiana de la ciutat de Girona i és al voltant del temple, al cementiri del qual reposa el cos de sant, des d'on es

realitza la primera expansió de la ciutat en un espai localitzat fora de la muralla. L'església de Sant Feliu es converteix en la primera catedral de Girona. No se sap on es troba el sepulcre de sant Feliu; la documentació i les dades arqueològiques que es tenen fins al moment no ho precisen amb exactitud, tot i que segons el canonge Dorca podria ser al voltant de l'antic cementiri romà.

Destacar finalment la importància dels sepulcres romans que es conserven a tots dos costats de l'altar major de l'església de Sant Feliu; dos d'ells pertanyen al segle II i els altres sis són paleocristians, del segle IV, evidència clara de l'existència d'un nucli cristià important dins de la societat gironina de segle IV. (M.G.)

Constituït el Consell Pastoral de l'arxiprestat de Girona-Salt

GIRONA.— A començaments del mes de juny es va constituir el Consell Pastoral de l'arxiprestat de Girona-Salt, que inclou 19 parròquies. La trobada va tenir lloc a la parròquia de Palau Sacosta de la ciutat.

El Consell està format per 30 persones, de les quals 5 són sacerdots i dos representants, com a màxim, de cada consell parroquial o de grups afins.

L'arxipreste de Girona-Salt és Mn. Benet Galí, rector de Sant Narcís.

L'acte va començar amb una pregària i unes paraules de benvinguda pronunciades pel rector de Sant Miquel de Palau Sacosta, Mn. Frederic Pujol. Tot seguit va prendre la paraula Mn. Benet Galí, que va explicar el camí que s'havia seguit fins a la constitució del nou Consell Pastoral.

Les bases del nou Consell van ser

llegides per Pere Pujolàs i Rosa Busó, encarregats de la comissió de redactar-los. L'acte va acabar amb les paraules d'ànim i d'esperança que va transmetre el bisbe de Girona, Mons. Carles Soler. Paraules en què va destacar la necessitat de fomentar l'amor fraterno com a reflex de l'amor diví, amor fraterno dins de totes les activitats de l'Església entesa com a missió de tots els cristians. (M.G.)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA
BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estadades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Lleida

L'Hospitalitat canvia les dates del seu pelegrinatge

LLEIDA.— L'Hospitalitat de la Mare de Lourdes de la diòcesi de Lleida, d'acord amb el bisbe Mons. Ciuraneta, ha decidit canviar les dates de celebració del seu pelegrinatge anual amb malalts a Lourdes. En lloc de mitjan setembre, com s'ha fet fins ara, tindrà lloc a mitjan juny, i en lloc de quatre dies es farà en tres. Així, a partir del proper 2005, el XX Pelegrinatge Diocesà a Lourdes tindrà lloc els dies 17, 18 i 19 de juny.

El motiu del canvi, en paraules del president de l'Hospitalitat, el diaca Mn. Martí Sandiumenge, ha estat «la possibilitat d'unir-nos amb aquells grups i parròquies que també organitzen peregrinacions aquests dies, i posar-nos al seu servei, respectant, però, les característiques de cada grup. També, acabar el curs al voltant de la festa del Corpus, quan tothom l'acaba, i deixar l'estiu lliure als nostres hospitalaris».

L'Hospitalitat, que celebra enguany el seu XIX pelegrinatge, ho fa aplegant-se a Lourdes amb la resta de les Hospitalitats dels bisbats catalans. Tindrà lloc entre els dies 16 i 19 del mes d'octubre, per commemorar conjuntament el 150 aniversari del dogma de la Immaculada Concepció i els 125 anys de la mort de Bernadette.

El període d'inscripcions s'obrirà a partir del 2 de setembre a la seu de l'Hospitalitat, al bisbat de Lleida i a les delegacions d'Aitona, Almacelles, Castelló de Farfanya i Llardecans.

L'Hospitalitat ha editat també el número 9 del seu Full Informatiu. S'hi informa de les properes activitats i ofereix alhora un resum de les realitzades des de l'última peregrinació. Destaca el rosari de torxes a la catedral el 25 de febrer, la trobada a Montserrat de totes les Hospitalitats catalanes el 22 de maig, i una romeria al santuari de Núria el 19 de juny. (J.C.)

Avança el procés de beatificació de Mn. Josep Nadal

■ Es comemora a Bell-lloc el 68è aniversari del seu martiri

BELL-LLOC D'URGELL.— El dissabte 14 d'agost passat, amb una Eucaristia celebrada a les 8 del vespre a l'església de Sant Miquel Arcàngel de Bell-lloc d'Urgell, celebrada pel rector Mn. Josep A. Lapena, es commemorà el 68è aniversari del martiri de Mn. Josep Nadal, nascut en aquest poble el 25 de juliol del 1911.

A la celebració hi van assistir nombrosos veïns i fidels vinguts d'altres indrets, així com els familiars més directes de Mn. Nadal, encapçalats pels seus quatre germans: el Francisco i el Miquel, residents a la població, i les germanes, totes dues religioses, la Teresina, religiosa agustina a Terrassa, i la Mont-serrat, religiosa de la Puresa de Maria a Roma.

Mossèn Josep Nadal i Guiu morí màrtir el 12 d'agost de 1936 a Montsó, parròquia de la província d'Osca, aleshores pertanyent a la diòcesi de Lleida i avui seu episcopal compartida amb Barbastro. Mossèn Nadal fou afusellat en un indret proper al cementiri d'aquesta població, juntament amb Mn. Josep Jordan. Els dos exercien el seu ministeri sacerdotal com a coadjutors.

Fotografia antiga de Mn. Josep Nadal amb els seus seus escolans.

El seu exemple i testimoni, així com el seu martiri, van fer possible la incoació conjunta a la diòcesi de Lleida del seu procés de beatificació l'any 1948, tot i que actualment ha passat a dependre de la diòcesi de Barbastro-Montsó.

El procés de beatificació dels dos màrtirs es troba molt avançat a Roma. Tant és així que es preveu per a l'estiu del 2005 la darrera reunió dels teòlegs que l'estudien. Tot seguit es podria convocar el consistori presidit pel Papa,

que ha d'assenyalar finalment la data de la possible beatificació.

Els «curetas de Montsó»

Les despulles dels anomenats «curetas de Montsó», com són coneguts popularment, reposen a la concatedral de Santa Maria del Romeral de Montsó, on el 7 d'agost passat es va celebrar també una eucaristia commemorativa del seu martiri. Va ser presidida pel postulant de la causa, el P. Antoni Sospedra, i el vice-

postulant, Mn. Amadeo Elcoso.

Les seves vides sacerdotals i la seva mort martirial han estat també motiu de la recent publicació d'un llibre intítulat *El río Cinca baja teñido de sangre*, del qual n'és autor Jacint Peraire. Aquest escriptor és autor també d'un altre llibre que porta com a títol *Cantando hacia la muerte*, dedicat al jove màrtir lleidatà, el beat Francesc Castelló.

Jordi Curcó

La imatge de la Verge Nena retorna a la façana de l'església de les Garrigues

JUNCOSA DE LES GARRIGUES.— La imatge de la Verge Nena ha retornat a la seva fornícula de la façana principal de l'església parroquial del poble de Juncosa de les Garrigues, que data de 1749, dedicada a la Nativitat de la Mare de Déu.

L'escultura, realitzada en pedra per l'es-

cultor lleidatà Víctor Pallarés, medeix 80 cm d'alçada. Fou beneïda el dissabte 17 de juliol pel bisbe de Lleida Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, que tot seguit presidí una eucaristia solemne concelebrada pel que és rector del poble des de l'any 1983, Mn. Jordi Piñol; per l'arxiprest i rector de la Granadella Mn. Josep Cucurull; pels mossens de Llardecans, Maials i Almatret Mn. Manel Mercadé i Mn. Josep M. Cebrià i el provincial dels Franciscans i fill del poble, el P. Francesc Vilà.

A l'acte hi assistiren l'alcalde del poble Joan Piqué i el diputat de la Diputació de Lleida Salvador Bordes. Juncosa de les Garrigues, amb una població d'uns 600 habitants, va viure com una gran diada

El bisbe Ciuraneta va beneir la imatge col·locada a la seva fornícula original.

l'esdeveniment, emmarcat dins dels actes de la Setmana Cultural del poble. (J.C.)

Acol·lim i ajudem les futures mares amb problemes

Fundació Pro Vida de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonafina 42, 1r 08034 Barcelona
Telèfon 932 047 111

Lleida

Alacant tindrà una església dedicada a Francesc Castelló

■ La Comissió Pro Canonització consolida els lligams amb la ciutat natal del beat

LLEIDA/ALACANT.— La Comissió Diocesana Pro Canonització del beat Francesc Castelló, que darrerament pretén consolidar els lligams amb la ciutat i diòcesi d'Alacant, en la qual nasqué el jove màrtir, ha rebut amb satisfacció la notícia que aquesta ciutat llevantina dedicarà una nova parròquia al beat Francesc Castelló i Aleu.

Vitrall de Francesc Castelló a la capella de l'Institut Químic de Sarrià.

Capella del beat Francesc a l'església de Sant Pere de Lleida.

El projecte de construcció del nou temple ha rebut ja l'aprovació del bisbat i de l'ajuntament d'aquesta ciutat. L'ha realitzat l'arquitecte alacantí A. Gambín. La seva redacció contempla la construcció d'un temple funcional, amb una capella annexa per al Santíssim i un baptisteri. A més a més, el nou complex parroquial es completarà amb una vivenda per al rector de la parròquia i diverses dependències parroquials.

L'església del Beat Francesc Castelló d'Alacant destacarà per la seva torre campanar, que segons el projecte ha de ser construïda en formigó, amb una alçada d'uns 30 metres, i això la farà visible des de molta distància.

Curiosament l'església serà construïda en el solar que antigament ocupava la fàbrica CROS d'Alacant —Francesc Castelló treballà com a Químic a la fàbrica CROS de Lleida—, en el barri anomenat

de Sant Gabriel, en el sud d'aquesta capital. Un barri d'origen obrer que tingué els seus inicis quan els obrers de la CROS van construir-se un petit poblat vora la fàbrica, i a la vora d'un gran palmerar. Avui és una zona en plena expansió urbanística i immobiliària de la ciutat alacantina, que pot arribar a tenir en un futur immediat prop de 15.000 habitants.

La nova parròquia del Beat Francesc Castelló serà de fet una desmembració de l'actual dedicada a Sant Gabriel. El seu rector, Mn. Joaquim Rodes Roca, és qui ha rebut l'encàrrec del bisbe d'Alacant per fer realitat el naixement de la nova demarcació parroquial i construcció de l'església: «Que sigui dedicada al beat Francesc Castelló ha estat voluntat del nostre bisbe Mons. Victorio Oliver, que en la seva estada a la Trobada Mundial de Joves a Toronto fa dos anys va sentir el Papa com presentava el beat Francesc com un testimoni per als joves

del segle XXI. Va venir entusiasmat, i atès que el beat és fill d'Alacant, va veure convenient i necessari dedicar-li una nova parròquia.»

Permís especial de Roma

El rector explica que ha estat necessari demanar un permís especial a Roma, preceptiu aquest quan es tracta de dedicar una església a una beat que encara no ha estat canonitzat: «El permís ens arribà l'octubre passat, i a partir d'aquell moment tot s'ha agilitzat. Ara estem pendents que s'adjudiqui l'obra a una empresa constructora, per iniciar prompte els treballs», explica. Mn. Joaquim Rodés se sent molt entusiasmat amb el projecte i amb el fet que el titular de la parròquia sigui un jove màrtir: «Pot donar molt joc a la nova evangelització, especialment dels joves.» Alhora assegura que la nova parròquia i església farà

Set setmanes d'estada a Alacant

El naixement de Francesc Castelló a Alacant fou circumstancial. La família s'hi va haver de traslladar per motius laborals del pare Josep Castelló. Treballador d'una empresa elèctrica, Josep Castelló va ser traslladat a la capital alacantina per fer-se càrrec de la instal·lació de l'enllumenat públic de la ciutat.

El 19 d'abril del 1914, en el número 1 del carrer Viriat, en el barri antic d'Alacant, naixia el petit Francesc. Va ser batejat el dia 1 de maig a l'església de Santa Maria de la capital alacantina.

Poques setmanes després, el 8 de juny, moria el seu pare a conseqüència d'una tubèrculosi pulmonar. Josep Castelló tenia 26 anys, i el seu fill Francesc només set setmanes. La mare, Teresa Aleu, amb els seus tres fills —la Teresina, la Maria i el petit Francesc—, tornarà a Lleida, on exercirà de mestra a Juneda.

Alacant mai no ha perdut la memòria del seu fill Francesc, al qual ara li dedicarà una de les seves parròquies.

que Francesc Castelló sigui molt més conegut i apreciat en la ciutat que el va veure néixer.

En aquest sentit la Comissió Pro Canonització del Beat Francesc Castelló ha mantingut ja diversos contactes amb el que serà el rector de la nova parròquia, alhora que li ha fet arribar butlletins, tríptics, estampes i més material divulgatiu de la vida i testimoni del màrtir.

La nova església parroquial del Beat Francesc Castelló d'Alacant serà la primera, i fins ara única en tot el món, que li hagi estat dedicada des de la seva beatificació pel papa Joan Pau II l'11 de març del 2001. Aquesta dedicació és compartida amb la capella que Lleida té en l'església de Sant Pere, que fou en vida la seva parròquia, conjuntament amb una mostra permanent que evoca la seva vida i testimoni. Tanmateix, l'Institut Químic de Sarrià de Barcelona, li ha dedicat la seva capella, com a homenatge i mostra de gratitud al seu alumne més destacat.

Jordi Curcó

URGELL

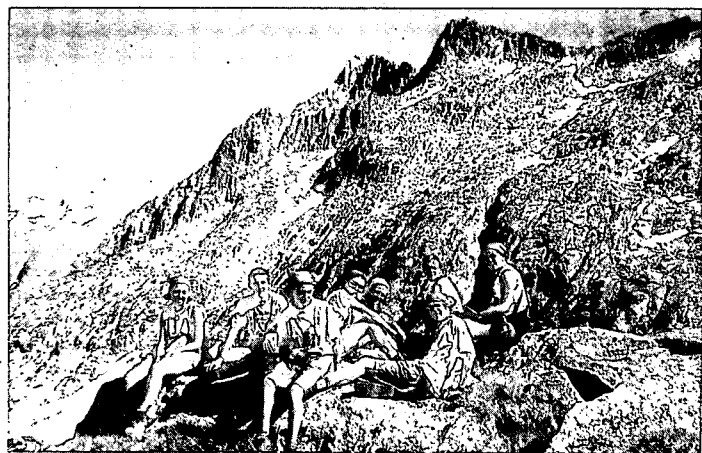
Un estiu ple d'activitats d'inspiració cristiana

LA SEU D'URGELL.— Durant els mesos de juliol i agost tots els centres d'esplai de la diòcesi d'Urgell, així com molts de la resta de diòcesis catalanes, han celebrat tandes de colònies i campaments, així com casals d'estiu, al Pirineu urgellenc. L'objectiu ha estat que els infants i joves visquin educativament aquest estiu, amb activitats que els formin cristianament i humanament, en contacte amb la natura, els amics i la disciplina de la muntanya i del viure en comunitat sense la protecció de la família o de l'ambient més habitual. Una tasca que també es desenvolupa durant tot l'any a moltes parròquies i centres d'esplai.

També durant aquests mesos de juliol i agost tenen

lloc molts concerts de gran nivell artístic a diversos pobles del bisbat que enlairen l'esperit amb la música i les veus corals. És així com van prenent solera nacional i internacional els Festivals de Música de Llivia, La Seu d'Urgell, Andorra, Rialp, Puigcerdà i la Vall d'Aran, entre d'altres.

I sobretot entorn de la festa de l'Assumpció de Santa Maria i d'altres patrons de molts pobles, se celebren aplecs multitudinaris que són la gran festa dels fills del poble centrada en l'eucaristia, processó i cant dels antics goigs dels sants. Amb aquestes trobades es vol transmetre, entre altres coses, la idea que el cristià sempre serà un enamorat del goig i de la festa, ja que li fan enyorar la gran festa de l'eternitat. (Àlex Alsina)

Solsona

«En un poble, a més de fer de capellà, fas també de company de la gent»

■ Mn. Jordi Sala i Fígols, vicari general de Solsona, celebra 50 anys d'ordenació sacerdotal

SOLSONA.— Aquest mes de juliol passat s'han complert els cinquanta anys com a prevere de la diòcesi de Solsona de Mn. Jordi Sala. El proper 1 de setembre Mn. Sala deixarà el càrrec de vicari general del bisbat, que ha exercit durant 18 anys. Sala va ser ordenat de prevere el 1954 pel bisbe Tarancón a l'església de La Plana de Gironella i va cantar la primera missa el dia de Sant Jaume, ara fa 50 anys.

—Quines van ser les seves primeres responsabilitats?

—El primer any vaig anar de vicari a Navàs, però el mateix bisbe Tarancón em va cridar un altre cop per tornar al Seminari a fer de professor. Allà hi vaig passar sis anys, després dels quals vaig marxar a Roma dos anys més. De retorn a Solsona, em fan vicerector i rector del Seminari, fins a l'any 1976. I justament aquell any vaig marxar de nou a estudiar, aquest cop a París, per fer dos anys de Teologia. Finalitzats aquests estudis, el bisbe Moncadas em va cridar per exercir de secretari general del bisbat per 18 anys, que són molts anys.

—Tants canvis no li han impedit exercir de capellà amb la gent?

—No. Aquí voldria fer dues precisions. Quan ens ordenen de prevere ens posen al servei d'una diòcesi, no demanem pas ser vicaris ni rectors, ni secretaris generals, sinó que ens posem al servei de la diòcesi i la diòcesi ens encarrega aquelles tasques que li semblen oportunes. Per tant, penso que no m'he deslligat de la gent perquè jo em vaig ordenar no al servei d'una cosa concreta, sinó al servei del bisbat.

D'altra banda, mentre he tingut tots aquests càrrecs, sempre he estat també en alguna parròquia. He tingut cura de l'Hospital Nou cinc anys, de Vallferosa, i ara en fa 20 que estic a Oger, amb plena dedicació pastoral. Encara que es pugui pensar que m'he dedicat més als despatxos que a les persones, he pogut compartir totes dues coses.

—Creu que ha estat un bon rector de pagès?

—He fet el que he sabut. T'adones que

Mn. Antoni Quesada, nou vicari general

El 6 de juliol passat, el bisbe Jaume Traserria va signar el decret de nomenament de Mn. Antoni Quesada com a nou vicari general del bisbat. Aquest decret entrarà en vigor el pròxim dia 1 de setembre.

Mn. Antoni Quesada (La Peza, Granada; 1946), fou ordenat sacerdot el 1969. Aquest mateix any fou nomenat vicari de Solsona. El 1982 anà a estudiar a Roma, on es llicencià en pedagogia. El 1985 s'incorporà a l'equip parroquial de Navàs i fou designat delegat diocesà d'Ensenyament. Des del 1989 és rector de Guardiola de Berguedà.

en un poble, a més de fer de capellà, de dir missa i administrar els sagraments, fas també de company de la gent i company de les activitats del poble. A Oger ja fa més de 20 anys que fem Caramelles, que fem Pastorets, i també editem la revista *La Salsa*. Tot això exigeix algú que ho porti endavant, i aquest acostuma a ser el rector del poble.

He fet vida amb la mateixa gent. Alguns anys vivint allà mateix, i els anys que, per raó del càrrec, havia d'estar a Solsona, hi anava els caps de setmana. Però sí, he fet de rector de pagès si s'entén per fer una mica de tot: ets confident, ets amic, et vénen a explicar els problemes i demanen consells, et sents company d'ells.

—També cal remarcar la teva tasca a

Mn. Jordi Sala es «jubila» al setembre com a vicari general de la diòcesi de Solsona.

la catedral de Solsona com a canonge...

—Va ser un càrrec que em van assignar ben jove, als 36 anys, i per tant, en fa 37 que l'exerceixo. Els darrers 8 anys, ja com a president del Capítol Catedral, en una etapa que ha estat marcada per molta feina, amb les obres de millora que gràcies a Déu hem pogut realitzar.

—I ara, què farà?

—La resposta és difícil ara mateix. Ja sóc rector d'un poble i canonge d'una catedral... què més vol?

—Què ens pot dir del seu relleu, el nou vicari general, Mn. Antoni Quesada?

—Per a mi, és un bon moment per a jubilar-me, ara als 50 anys de ser capellà. De Mn. Quesada he de dir que el conec molt bé, ja que el vaig tenir d'alumne als 12 anys. Als 20 encara el vaig tornar a tenir a Teologia. El conec moltíssim i sé que ho pot fer molt bé. A Solsona el coneixeu perquè és «el vicari». A més, ha portat

delegacions tan complexes com la d'Ensenyament i encara que no ha estat a la Cúria s'ha mogut en moltes coses. Ens tenim molta confiança. Men'alegro del seu nomenament.

—Fa alguns mesos, el Sant Pare li va concedir el títol de Prelat d'Honor. En què consisteix aquest títol?

—És un títol honorífic. Es tracta d'un reconeixement, d'un agraïment a la tasca feta durant anys. Quan ets a un poble, la gent fàcilment t'agraeix el que fas. Però quan ets a un despatx, no t'ho reconeix ningú, encara que el treball sigui més dur i més compromès. Per això s'agraeix molt un reconeixement.

—Què se sent, més solsoní o berguedà?

—Jo vaig néixer a Gironella i m'estimo molt el Berguedà, però és clar, als 11 anys vaig entrar al Seminari de Solsona i, per tant, tota la vida l'he passada entre el Seminari i el bisbat. Per tant, em sento ben solsoní.

—En aquests 50 anys de sacerdoci ha conegut 5 bisbes. S'emporta algun record especial d'ells?

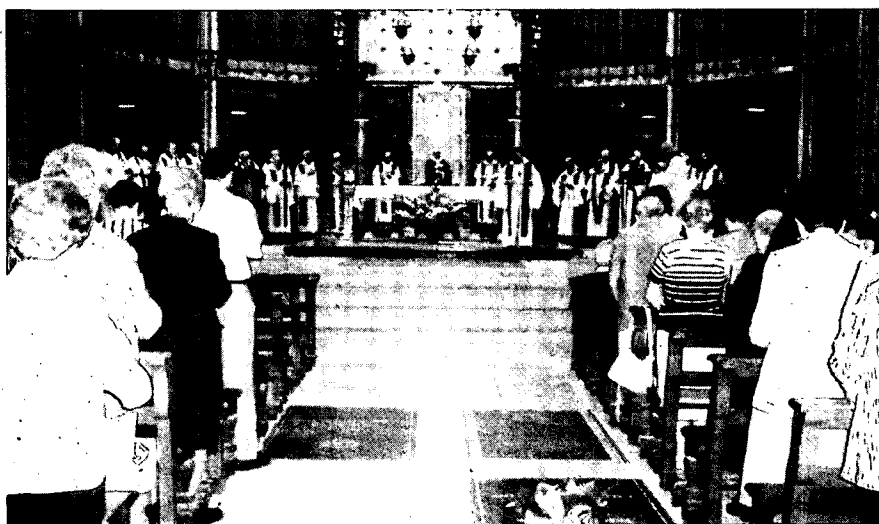
—He tingut ocasió de conèixer de molt a prop els cinc bisbes que he tingut: Tarancón, Bascuñana, Moncadas, Deig i Traserria. Pel fet de tenir aquests càrrecs havia d'estar sempre molt al costat d'ells i només puc dir que els tinc un gran agraïment. En tots hi he reconegut grans virtuts —per això són bisbes—, encara que també cadascun d'ells tingués els seus petits defectes, com a persones que són.

Ramon Estany

Un any després, Solsona recorda el bisbe Deig

SOLSONA.— El Capítol Catedral de Solsona, que s'encarrega de vetllar pel temple solsoní, celebra cada any una missa per pregar per l'últim bisbe difunt. Amb motiu de complir-se l'aniversari de la mort del bisbe Antoni Deig, el Capítol Catedral de Solsona va convocar una missa de difunts que va aplegar a la Catedral de Solsona familiars, amics i fidels de diferents punts del bisbat. Cal destacar la presència del diputat i expresident de la Diputació de Lleida, Josep Pont, que és nebòt de Josep Pont i Gol, de qui Deig va ser secretari personal i amb qui l'unia una amistat molt estreta.

La cerimònia va ser presidida pel bisbe Jaume Traserria i concelebrada per una trentena de preveres i seminaristes de la diòcesi. En l'homília i les pregàries es va recordar amb

afecte i nostàlgia el bisbe Deig, així com el seu lema episcopal, «per atansar-me als homes», i que com es va remarcar, «s'hi va atansar».

El proper 3 d'octubre, la vila natal del bisbe Deig, Navàs, també li retrà un homenatge de caire més popular, per iniciativa de l'Ajuntament. A les 12 del migdia es farà una missa presidida per Mons. Traserria. Després de la celebració, es descobrirà una placa dedicada a la casa on va néixer. A les 14.00 hi haurà un dinar institucional, i a les 17.30 començarà un acte públic amb les intervencions de Mn. Climent Forner, Salvador Cardús i Joan Estruch. L'alcalde de Navàs, Maria Àngels Estruch, i la directora general d'Afers Religiosos de la Generalitat, Montserrat Coll, clouran la celebració. (R.E.)

Donar una empenta a la gent

■ Arsis fa 10 anys que treballa per millorar la qualitat de vida dels col·lectius més desfavorits de Badalona

BADALONA.— El nom d'ARSIS correspon a les sigles d'*Amics del Raval i de Sistrells*, els dos barris de Badalona on, en principi, aquesta associació fruit de la iniciativa d'un grup de persones de la parròquia de

Sant Pau va començar a treballar. Però *arsis* també significa en grec *impuls, elevació, salt*. Aquest significat coincideix amb la missió d'ARSIS, que vol ajudar les persones a fer un salt de qualitat a les seves vides.

Arsis aplega 15 persones que treballen a dedicació completa, 350 socis col·laboradors i 50 voluntaris, sensibles als problemes socials del seu voltant. Organització laica encara que d'inspiració cristiana, el seu objectiu és combatre els problemes socials del seu voltant a través de l'educació i les activitats culturals, artístiques, esportives i lúdiques. La població atesa acostumen a ser majoritàriament els infants, les dones, els immigrants i els aturats. Són col·lectius desfavorits, que per diversos motius pateixen marginació o exclusió de la societat: drogoaddicció, atur, pobresa, malalties, situació il·legal, treball en condicions infrahumanes, sol·ledat o abandonament.

Han posat en marxa cinc grans actuacions en funció de les necessitats, edats i perfils dels col·lectius més vulnerables de Badalona. Una d'elles és l'atenció a infants amb dificultats escolars i amb dificultats procedents d'un entorn familiar i social complex.

«Hi ha problemes d'hiperactivisme, actituds violentes o que es troben en una situació de preinadaptació social. Un equip de psicòlegs ajuda a equilibrar aquests nens», ens explica Mn. Joaquim Iglesias, rector de la parròquia de Sant Pau.

A més, hi ha un Servei d'Atenció a la Infància Maltractada (SAIM) que van posar en marxa l'any passat. Arsis s'encarrega de l'atenció psicològica dels nens amb problemes i de les seves mares. «Se'ls tracta a tots dos perquè normalment el problema de l'infant té un origen familiar. Si hi ha un nen maltractat vol dir que viu una situació difícil, i la mare està molt afectada o també pateix maltractaments. Acostumen a ser famílies que no tenen recursos econòmics, ni mentalitat per recórrer a un psicòleg», confessa Montse de Paz, una de les treballadores d'aquesta organització. I Mn. Joaquim Iglesias aclareix: «No només està relacionat amb la manca econòmica, sinó més

aviat amb la manca de valors, d'un entorn familiar estable, d'uns criteris educatius, etc.». L'associació està coordinada amb els assistents socials de les escoles i de l'ajuntament.

Ajudar a rescatar la dignitat i l'autoestima

Una altra de les seves cinc grans actuacions és la que porten a terme amb les dones

fills. En paraules de Montse de Paz, «en aquesta escola volem desenvolupar la seva autoestima i la dignitat de la dona perquè en aquests barris hi ha molts casos de dones maltractades, casos que no són coneguts perquè elles mateixes ho amaguen. Mentre no ho reconeixen o no demanen ajuda, volem oferir un espai on puguin expressar-se, trobin suport, orientació per saber com refer la seva vida i recuperar aquesta dignitat que han perdut en l'entorn familiar».

Un altre dels sectors que des d'Arsis intenten millorar-ne la situació és el dels aturats. Ensenyen la gent sense feina a fer un currículum, a preparar una entrevista laboral o a buscar feina. «Són persones que no tenen gaire experiència i que no saben per on començar a buscar.» En el cas que siguin persones que hi estan més avesades, els apunten a la borsa de treball creada per la

mateixa Arsis, connectada amb empreses amb les quals hi tenen relació: «Nosaltres busquem feina per a aquesta gent. Acostumen a tenir molt poca formació, la majoria dones o joves que han deixat l'escola abans d'hora. Hem de buscar feina per a persones amb poca qualificació.»

No obstant això, Arsis no només treballa amb persones que busquen feina, sinó igualment amb empreses que n'ofereixen. Les assessoren: «Assessorem les empreses, perquè busquen un perfil ben concret però no s'adonen que per a aquell projecte pot haver-hi un altre tipus de persones que també els pot anar bé. Per exemple, persones que no tenen formació, però sí molts anys d'experiència.»

Fa 10 anys, quan van néixer, els immigrants no formaven part dels plans d'Arsis. Malgrat això, des de fa 5 anys és un dels col·lectius més importants en les seves actuacions. Van començar atenent una deman-

da per donar classes de castellà. Avui tenen 6 o 7 professors voluntaris que formen un grup de dones al matí i un grup d'homes al vespre. Montse de Paz reconeix que és molt interessant comprovar com aquests grups es donen suport emocional i humà mútuament: «El grup de les dones funciona gairebé com un grup d'autoajuda», i els homes intercanvien entre ells feina, pisos, habitatges, etc. A més, cal tenir en compte que en aquestes classes també es produeix una retroalimentació amb el professorat, és a dir, els professors voluntaris s'obren a les realitats d'aquestes persones immigrades, a la vegada que l'alumnat.

Per als membres del col·lectiu que tenen papers han desenvolupat una borsa de treball, i per als qui no en tenen els assessoren i orienten. El seu projecte de futur és fer una assessoria legal, «ja que encara que a Badalona hi ha prop d'11.000 immigrants sobre un total de població de 220.000 persones, només hi ha una oficina que atengui la gent immigrada», denuncia Mn. Iglesias.

Per últim, també aporten els seu granet de sorra pel que fa a la millora de les realitats dels països d'origen dels immigrants, ajudant-los a portar a terme projectes de cooperació internacional. «Actuem de suport tècnic, informació, assessorament a l'hora de buscar fons, de presentar projectes a entitats catalanes, etc.», confirma Montse de Paz. Fan com moltes altres ONG, d'intermediaris entre el Nord i el Sud.

A més de treballar a Badalona, Arsis gestiona també un centre d'acollida a Balaguer i una casa de colònies a Tartareu (tots dos a Lleida). Mantenen la seva activitat gràcies a les subvencions públiques, les ajudes d'entitats privades i els seus fons propis, que provenen de les quotes de socis, donatius particulars i altres vies, com bars solidaris, loteria, matrícula de cursos, prestació de serveis, campanyes benèfiques, festes, etc. I per si tot això no fos prou, cada quatre mesos publiquen la revista *L'albada. Un temps de solidaritat*, on, entre altres coses, es publiquen les activitats d'Arsis i els seus protagonistes: els amics del Raval i de Sistrells de Badalona.

Consuelo Chaves Mejuto

ARSIS
c/ GENERAL WEYLER, 257
08912 BADALONA
www.arsis.org

Un grup de dones en una de les classes organitzades per Arsis.

mitjançant els cursos de formació per a adults. S'adreça a dones que no han anat a l'escola o la van deixar quan encara eren molt joves. Sovint són persones grans, amb els seus fills ja criats, amb molt temps lliure i que necessiten omplir una miqueta més la seva vida. «Fins i tot està pensat per guanyar una mica de dignitat aprenent a escriure, a tenir més cultura per a desenvolupar-se i per comprendre les notícies, la societat, el món d'avui. És una activitat que vol rescatar la dignitat de les persones», aclareix Montse de Paz, i «per a la promoció social de la dona», afegeix Mn. Joaquim Iglesias.

Enguany els agradaria poder fer una escola de dones per a mares que tenen problemes amb els seus fills o en la convivència familiar, donant-los pautes d'orientació per dialogar, proporcionant el lloc i el temps necessaris perquè es coneguin també a elles mateixes i s'ajudin mútuament en temes com l'educació dels seus

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

cultura

Inauguració del Festival de Música de la Catalunya Central

SOLSONA.— Un centenar de persones van assistir el dissabte 7 d'agost a la inauguració del Festival de Música de la Catalunya Central, que va tenir lloc a la catedral de Solsona. Un virtuós concert, a càrrec del organista Johannes Geffert i del violoncel·lista Peter Thiemann, va donar el tret de sortida a aquest esdeveniment musical. L'entrada era gratuïta.

El repertori del concert va consistir en un recorregut per la música d'orgue des del segle XVIII fins al XIX, amb obres de Camille Schumann, Josef Sulzer, Johann Caspar Kerll, Franz Liszt i Carl Philipp Emanuel Bach.

Fill d'un conegut organista de Bonn (Alemanya), Johannes Geffert va respirar la música des de ben jove. A l'Escola Superior de Música de Colònia es va graduar en Música litúrgica i Orgue. Després va cursar estudis d'Orgue a Londres amb el mestre Nicolas Kynaston. Del 1974 al 1979 va ocupar la plaça d'organista i director de l'Associació Johann Sebastian Bach, a Aachen. Actualment Geffert és catedràtic d'Orgue i Improvisació a l'Escola Superior de Música de Colònia.

La tasca musical de Johannes Geffert és polifacètica. El 1974 la revista especialitzada *Fono Forum* va comparar la claredat de les seves interpretacions amb les del legendari pianista Glenn Gould. La seva primera gravació d'obres de Bach va ser

elogiada per la crítica com a «exemplar».

Per la seva banda, Peter Thiemann va néixer a Wetzlar (Alemanya). Va iniciar els seus estudis de Violoncel al Conservatori Municipal de Música de Wuppertal i a l'Escola Superior de Música de Colònia. Entre el 1979 i el 1981 va ser membre i solista de la Jove Orquestra d'Alemanya. Alhora, va col·laborar sovint amb les orquestres de cambra Tibor Varga, Südwestdeutsches Kammerorchester, Kammerorchester Köln, Ensemble 13 (dedicada a la música contemporània) i amb l'Orquestra Simfònica de la Ràdio i Televisió de Baden.

Com a solista i membre de grups de música, ha actuat arreu d'Europa, els Estats Units, Israel, Sud-amèrica i Àsia. Dedicat a la pedagogia, Peter Thiemann ha elaborat nombrosos programes d'estudis per als conservatoris de Catalunya i per al

L'actuació de l'organista Johannes Geffert va ser tot un èxit.

Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya. Actualment és professor de grau superior de l'Escola de Música de Barcelona.

Els propers concerts del Festival de Música de la Catalunya Central són els següents: 26 d'agost, a les 22.00, concert d'alumnes a Navès; 27 d'agost, a les 22.00, concert dels professors a l'església parroquial de Sant Llorenç de Morunys; 28 d'agost, a les 22.00, concert de cloïda, al Teatre Comarcal de Solsona, i 29 d'agost, a les 19.00, concert d'alumnes a l'església de Sant Julià de Ceuró, a Castellar de la Ribera.

Ramon Estany

El mestre de cobla Lluís Lloansí fa 90 anys

SANT FELIU DE GUÍXOLS.— El 25 d'agost el mestre Lluís Lloansí, el «senyor de la cobla», complia 90 anys. La respectabilitat d'aquesta xifra s'afegeix a la profunda estimació que li professen tots els qui el coneixen. Per aquest motiu, l'agrupació Amics de la Sardana de Sant Feliu de Guíxols i la cobla Ciutat de Terrassa han unificat esforços per oferir-li una festa d'aniversari amb connotacions d'homenatge que tindrà lloc el darrer cap de setmana d'agost a Sant Feliu de Guíxols, la seva vila nadiua.

L'agenda d'activitats s'iniciarà el dissabte 28 d'agost. A l'ajuntament de la localitat, a la tarda, tindrà lloc la presentació d'un enregistrament amb un recull de dotze de les seves obres, el llibre del qual conté una glossa de Joan Domènech i una lloa d'Antoni Ros Marbà. Tot seguit, la plaça del Mercat acollirà una audició de sardanes. L'endemà, 29 d'agost, la festa es traslladarà al Teatre Auditori de Sant Feliu de Guíxols, on es durà a terme un concert que farà un recorregut musical per la seva vida a través de les seves obres i les dels compositors amb qui ha mantingut més lligams: (Josep Pasqual)

Concerts d'orquestra simfònica a Barcelona

L'orquestra simfònica The King's School, dirigida per Colin Metters, oferirà pròximament dos concerts a la Ciutat Comtal, que s'emmarquen dins de la seva gira musical per Catalunya. El primer tindrà lloc l'1 de setembre, a les 20.00, a la catedral de Barcelona. El segon es farà el 3 de setembre, a les 18.00, a l'església dels Salesians (c/ Sepúlveda, 68 - Barcelona). L'entrada als dos concerts és gratuïta.

El repertori de The King's School és molt extens i entre les seves obres cal destacar *Roman Carnival Overture*, de Berilios; *Sleeping Beauty Suite*, de Txaikovski; *Candide Overture*, de Bernstein, i *American in Paris*, de Gershwin. Aquesta orquestra simfònica, que fa concerts al llarg de tot l'any, és un dels grups de «música de col·legi» més rellevants d'arreu del món. (C.C.)

Concert de The Minstrels a Musicàlia Jove del Solsonès

EL MIRACLE.— El 7 d'agost passat la plaça del santuari del Miracle va acollir, dins de Musicàlia Jove del Solsonès, un agradable concert amb les veus de The Minstrels, un grup format per Joan Baptista Sans (tenor), Xavier Gallego (tenor), Llorenç Castelló (baríton) i Germans de la Riva (baix). Aquesta formació va néixer l'estiu de 1997 a partir de la inquietud de quatre joves per gaudir del cant a capella, és a dir, utilitzant com a instrument només la pròpia veu. El seu repertori engloba obres del renaixement, del barroc i del romanticisme, així com clàssics moderns, *doo wop*, *barbershops* i, sobretot, música espiritual negra.

The Minstrels canten «a capella».

d'Ebre, Torelló, Tremp o Vic). Ha participat en celebracions religioses, actes acadèmics, vetllades literàries, entregues de premis i actes socials diversos. (R.E.)

Formats tots quatre a l'Escolania de Montserrat, posteriorment van continuar els seus estudis de cant i música i van col·laborar en diferents entitats: Coral Antics Escolans de Montserrat, Capella de Música de Montserrat, Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, Cor Madrigal, Cor Lerània, Coral Collserola, Coral de Cerdanyola... The Minstrels ha fet concerts per diferents poblacions de la geografia catalana (des de la Seu d'Urgell fins a les Borges Blanques, passant per Barcelona, Igualada, Lleida, la Bisbal d'Empordà, Móra

Mots i ment

G

Glòria

• Glòria: «Benaventurança. Cel. Fama, lloança que gaudeix de l'assentiment general. Esplendor. Magnificència.»

No s'aconsegueix la glòria només somiant-la. Cal buscar-la i treballar-la. Tal com fa l'escultor, que treballa contínuament la peça tosca fins que l'ha transformada en una figura impressionant. No s'ha de confondre l'èxit momentani amb la

glòria. Aquesta, per ser autèntica, ha de ser immortal.

En la fosca, freda i llarga nit de la vida, apunta l'albada d'una glòria lluminosa i eterna que ens obrirà el misteri de la nostra existència i veurem, extasiats, l'autèntica glòria. Crist, vexat, difamat, vençut i humiliat... Després de dos mil anys, ningú no ha tingut tanta glòria com aquest home esparacat de la creu.

Manuel Seiguer

Premi Nacional de Pintura Juan Ramón Masoliver

MONTCADA I REIXAC.— L'Ajuntament de Montcada i Reixac ha convocat el Premi Nacional de Pintura Juan Ramón Masoliver. El procediment pictòric i la temàtica seran lliures. Només s'hi podrà participar amb una obra, que haurà de ser inèdita i en cap cas excedirà de 146 x 114 cm. El termini per a la recepció de les obres és des del 21 de setembre fins al 2 d'octubre. El primer premi obtindrà 3.000 euros, i el segon 1.500. Per a més informació: Auditori Municipal, plaça de l'Església, 12 - Montcada i Reixac, tel. 935 751 289 i 935 651 122. (C.C.)

La bona notícia...

Simposi sobre diàleg interètnic i reconciliació

A la cúria general dels franciscans de Roma es va celebrar recentment un simposi internacional sobre diàleg interètnic i reconciliació. La iniciativa va néixer amb motiu del desè aniversari del genocidi a Rwanda, en què l'orde dels framenors hi va tenir víctimes significatives. El simposi va posar en relleu sobretot les propostes operatives, més que no pas les d'estudi i anàlisi. No s'hi van tractar les causes dels genocidis, sinó de bastir un futur més just i reconciliat.

El simposi franciscà de Roma va dedicar el primer dia a una reflexió sobre el diàleg i la reconciliació en el si de les fraternitats franciscanes masculines i femenines. El ministre general de l'orde, fra José R. Carballo, va dir, entre altres coses: «No podem reconciliar-nos nosaltres mateixos sense contemplar el Crucificat.»

Una segona jornada va tenir com a tema el diàleg interètnic com a camí de reconciliació i instrument obligat per a una evangelització en profunditat. Hi van intervenir framenors del Pakistan, Sud-àfrica, Moçambic, Israel i els Estats Units. Tots van manifestar que cal un trobament pacífic de les cultures i dels pobles per tal d'edificar un veritable humanisme planetari, un humanisme d'amistat.

El cardenal Raffaele Martino, president del Consell Pontifici Justícia i Pau, va revelar que amb Crist ressuscitat es poden descobrir les raons de la vida i del perdó, el camí de la justícia i dels drets fonamentals de l'ésser humà i recuperar així els bons propòsits de cooperació social i política a nivell nacional i internacional.

Com a testimoniatge i resultat eficaç del simposi, es va aprovar la creació d'un centre de formació professional que acollirà adolescents i joves de diferents ètnies per preparar-los per a una professió concreta (paleta, fuster, informàtic, mecànic...). S'educarà els joves en el respecte a les diverses races per fomentar la reconciliació entre les noves generacions.

Francesc Gamissans

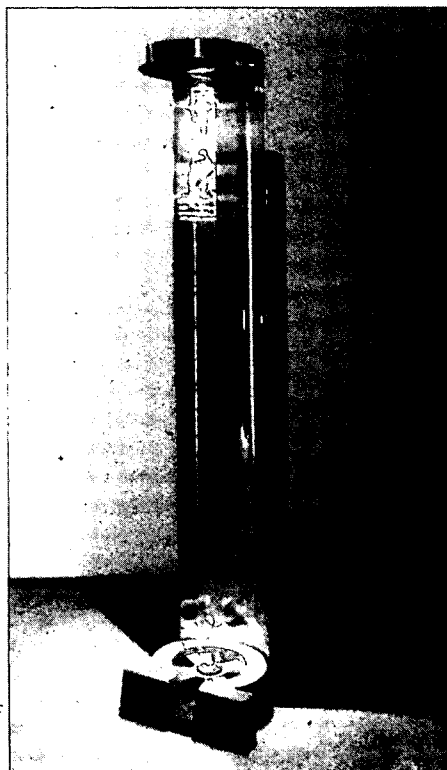
Guido Dettoni presenta la instal·lació «Alfa Omega» a la Sagrada Família

BARCELONA.— L'obra de Guido Dettoni della Grazia permet a través de l'experiència sensorial (la vista, el tacte, l'olfacte i l'oïda) accedir al camí espiritual. Amb aquest objectiu ha nascut *Alfa Omega*, la nova instal·lació de l'artista italià que el 14 d'agost passat es va presentar en un marc incomparable: la cripta Gaudí de la Sagrada Família de Barcelona. *Alfa Omega* suposa una evolució i alhora una síntesi dels treballs de Guido Dettoni dedicats a Maria.

Alfa Omega està constituïda per dues columnes, una de visual i una altra de tàctil, amb l'Omega a la part inferior, i a la superior l'Alfa. A la columna visual, la imatge de Maria es troba continguda i elevada en un cilindre de vidre i tallada amb lapislàtzuli. A la columna tàctil, una llosa circular de vidre acull les imatges de Maria per ser contingudes per les mans dels qui s'acosten, entre l'Alfa i l'Omega. Els moments de Maria són suggerits pel gravat que es troba a l'alçada de la mirada, per damunt de la llosa circular.

L'Omega, de pedra cruixida, dissenya en el seu interior els radis de la roda del carro en la visió d'Ezequiel, i des del seu centre sorgeixen les dues columnes. L'Alfa, a les dues columnes, acull en el seu centre una llum zenital. La pantalla és còncava i de quart de canya en acer inoxidable brillant. És igual en les dues columnes i reflecteix les imatges de l'entorn invertides. La fragància dels arbustos de Mallorca impregna les dues Omegas i així es difon en l'ambient.

Guido Dettoni della Grazia va néixer a Milà l'any 1945. Entén l'art com a comunicació i acció humanes i socials que es posen a l'abast de tothom. Va començar com a artista plàstic el 1960 amb l'obra *L'home que vola*, amb imatges i formes, que va presentar a Barcelona i Viena. Després de viatjar i treballar en diferents continents, la seva tornada a terres catalanes coincideix amb la presentació d'un recull dels seus treballs a la Fundació Institut d'Estudis Ilerdencs de Lleida el 1992. Tot seguit, descobreix la Mallorca que, des del 1993, és la seva terra predilecta, i manté a més tallers a Barcelona i Roma. (C.C.)

Imatge de l'escultura «Alfa Omega».

Exposició sobre les conseqüències de les guerres

LLEIDA.— Fins el 10 d'octubre es pot visitar l'exposició *Paisatges després de la batalla* al Centre d'Art la Panera, a Lleida. La mostra tracta de donar a conèixer les conseqüències dels conflictes bèl·lics i molt especialment aquelles traces que persisteixen al paisatge, a la ciutat i a la memòria. Aquesta iniciativa vol desvetllar l'empremta deixada en l'existència d'aquells que van ser protagonistes directes i indirectes de la guerra i analitzar els mecanismes de la memòria, que es mouen entre el desig d'oblidar i el deure de recordar.

A *Paisatges després de la batalla* nombrosos artistes (Francesc Abad, Cane Capovolto, Thomas Ruff, Montserrat Soto i Florian Wüst, entre altres) mostren, des d'òptiques i tècniques diferents, la seva particular manera d'apropar-se a un dels problemes més greus que pateix la societat contemporània: la guerra. A més, l'exposició es complementa amb les activitats següents: jornades de debat sobre la pau i les seqüeles de la guerra; la projecció del documental *La Quarta Guerra Mundial*, que explica una història sobre la possibilitat de construir un altre tipus de món on les relacions humanes siguin de convivència davant de la disgregació i l'escissió d'una guerra; l'Espai Consulta i l'Espai Art Sonor. Més informació: Centre d'Art la Panera, plaça de la Panera, 2 - 25002 Lleida, tel. 973 262 185. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Les oques guerreres

Em sembla que en la meua vida mai no havia corregut tant com quan vaig ser perseguit per les quatre oques amb el coll vertical com uns pals d'escombra i becs que feien soroll com si d'una afinaida orquestra es tractés.

Eren gairebé les autèntiques guardianes d'aquella gran casa de pagès on vaig passar el cap de setmana convidat per uns amics. Aquelles oques, juntament amb les gallines, els capons, el pollastre i els ànecs, eren de carn blanca; les carns més fosques eren les dels galls dindi i les pintades, tot indicant la seva pell groguenca que són de més qualitat.

Rosa i Fernando es reien de la meua ràpida fugida mentre feien sobre les brases d'una artística barbacoa un pollastre de pagès amb verdures a la graella. Aquella vegada ells van cuinar per a mi.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

L'església de Sant Miquel de Lillo

Espanya va dedicar el 1990 una sèrie filatèlica als béns culturals i naturals que són patrimoni de la humanitat. Dels quatre segells de què consta, avui presentem el que fa referència a l'església de Sant Miquel de Lillo, a Oviedo. Va ser fundada l'any 848 per Ramir I, qui va voler que fos dedicada a sant Miquel Arcàngel. D'estil preromànic, ha arribat als nostres dies amb nombroses modificacions. Originalment, es tractava d'una basílica de tres naus separades per columnes. Encara es conserva el pòrtic amb dos compartiments laterals. Sant Miquel de Lillo es caracteritza per la seva originalitat en la decoració escultòrica (figures humanes, animals i elements geomètrics), a més de les escenes de circ tallades a la porta d'entrada.

LLIBRES

Humanisme en l'antropologia mèdica

En el moment actual, els corrents més puixants de la psiquiatria es decanten pel mer saber biològic: trobar en el cervell humà les causes de la malaltia és el repte principal d'aquests corrents en voga. El saber mèdic mira la patologia sense més ni més, però només serà complet si als coneixements fisiològics i morfològics se li afegixen uns sabers propis de les anomenades «ciències humanes». Analitzar la malaltia no únicament des del punt de vista patològic, sinó tenint també present el patiment i les limitacions que aquesta provoca en la vida del qui la pateix és la tasca de l'antropologia mèdica.

Segons l'autor del llibre, Demetrio Barcia Salorio, doctor en Medicina, catedràtic de Psiquiatria i president de la Societat Espanyola de Psicogeriatría, «cal tenir en compte que les doctrines elaborades sobre sabers positius, biològics i psicològics no

poden donar resposta exacta de la malaltia humana, perquè la malaltia és un esdeveniment que afecta l'home com a tal, i els estudis sobre la patologia, tant els concebuts només biològicament com els d'índole psicològica, si bé ens donen coneixements sobre aspectes de la "malaltia humana", poc o res aporta sobre què és "l'home malalt". Per aquest motiu, el Dr. Barcia explica en el pròleg que aquest estudi subratlla l'humanisme, una manera d'entendre l'antropologia que considera l'ésser humà «com a ésser que transcendeix la pura natura i que és un ésser creador i lliure». (C.C.)

Demetrio Barcia, *Psiquiatria y humanismo*. Quaderns Editorial-Universitat Catòlica Sant Antoni, Col·lecció Càtedra de Psicogeriatría, Múrcia 2003, 613 pàg.

Demetrio Barcia
**psiquiatria
y humanismo**

La formació en infants superdotats

De vegades, als pares o als professors pot fer-los por tenir un fill o un alumne molt intel·ligent o superdotat, potser per temor davant el que és desconegut. Hi ha qui pensarà que serà protagonista d'un cúmul de problemes. Això no obstant, un fill o un alumne amb talents i altes capacitats no té per què ser un problema; al contrari, pot esdevenir font d'enriquiment familiar, escolar i social. Els infants i adolescents superdotats posseeixen grans habilitats en molts camps i, consegüentment, demanen una educació específica per desenvolupar tots els àmbits de la seva personalitat. Si se'ls proporciona, poden arribar a ser una gran riquesa per al món i la societat, però si no se'ls orienta adientment poden fracassar i, fins i tot, tenir problemes afectius i d'adaptació amb repercussió negativa en el seu comportament personal i social. Mª Pilar Martín Lobo, doctora en Psicologia per la Universitat Complutense de Madrid i llicenciada en Filosofia i Lletres, ha escrit aquest volum «amb la finalitat d'aportar coneixements, estudis i experiències que serveixin per donar resposta educativa als infants que tenen talent i altes capacitats». (C.C.)

Mª Pilar Martín Lobo, *Niños inteligentes. Guía para desarrollar sus talentos y altas capacidades*. Editorial Palabra, Col·lecció Edu.com, Madrid 2004, 486 pàg.

Niños
inteligentes

Guía para desarrollar
sus talentos y altas capacidades

Per una educació integral òptima

L'educació s'ha de proposar quatre objectius clars i avançar decididament cap a ells: ensenyar a pensar, a sentir, a viure (i conviure) i a ser una persona harmònicament realitzada i socialment compromesa. Per això és indispensable la figura del mestre. «Quan arriba el mestre, l'alumne creix. Les paraules del docent se les emporta el vent, les obres del mestre queden; per això s'aprèn més amb ell en una hora que conversant amb els altres un any», s'afirma en el pròleg del llibre. Aquestes pàgines, fruit de la feina de José Luis Rozalén Medina, doctor en Filosofia i en Ciències de l'Educació, estan al servei de l'educació. El lector hi trobarà, en primer lloc, una radiografia general del nostre temps — amb les seves llums i obres, els seus reptes i possibilitats — com a marc per a l'ensenyament. Després es tracten els pilars que sostenen l'educació: el mestre, l'escola, la família i fins i tot els mitjans de comunicació social, especialment la televisió. Finalment, s'obre la reflexió a diverses i suggestives propostes per aconseguir una educació integral que sigui capaç de fer-nos arribar a la utopia racional i possible d'una vida digna i fraterna per a tothom. (C.C.)

José Luis Rozalén Medina, *La apasionante aventura de la educación*. Editorial PPC, Col·lecció Educar, Madrid 2004, 205 pàg.

La apasionante
aventura
de la
educación

José Luis Rozalén Medina

El sagrament del Baptisme

El Baptisme és un sagrament de gran transcendència en la fe cristiana, tant que, durant molts segles, a la nostra societat s'ha convertit en una tradició que ha comportat múltiples confusions i la pèrdua del seu autèntic significat. «Avui dia, tanmateix, les coses van tornant al seu lloc, i tothom té més clar que batejar un infant és molt important, que compromet la fe cristiana dels pares, i que implica per a l'infant una incorporació a la comunitat eclesial», escriu Xavier Aymerich, l'autor d'aquest quadern. El baptisme és el primer dels tres sagraments de la iniciació cristiana (els altres dos són la Confirmació i la Primera Comunió). És la porta d'entrada, l'inici d'aquest camí personal que pot portar el nen a esdevenir deixeble de Crist. El quadern està estructurat en quatre capítols. En el primer s'explica el significat del Baptisme; en el segon es comenten els ritus i signes de l'esmentat sagrament; en el tercer es donen respostes senzilles i concretes sobre la preparació (el lloc, els padrins...) i en el quart es proporcionen orientacions pràctiques sobre diversos temes relacionats amb el Baptisme. (C.C.)

Què és el
Baptisme?

XAVIER AYMERICH

LITÚRGIA
BÀSICA 16

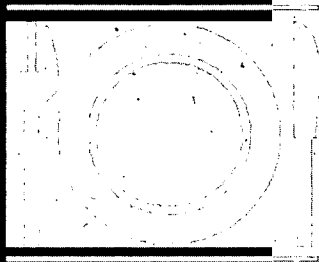

Xavier Aymerich, *Què és el Baptisme?* Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Litúrgia Bàsica, Barcelona 2004, 24 pàg.

Condiments per a aus a la brasa

INGREDIENTS:

sal
pebre
curri
fonoll

PREPARACIÓ:

En un bol amb sal, barregeu una mica de pebre, una miqueta de pols de curri i fonoll en pols. De sal, ha d'haver-n'hi més del doble que dels altres ingredients.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

La crítica literària d'aquesta setmana

Trobar Déu

La paraula de Jesús sempre és vigent: convé pregar i no defallir mai. Per això, qualsevol invitació a fer de la nostra vida una pregària continuada és d'agrair. Estem tan saturats d'acció i d'estímul que ens treuen de la nostra intimitat, que ens oblidem del diàleg amb qui és més íntim que la nostra pròpia intimitat.

El problema rau a discernir quin és l'estil de la nostra oració. Perquè si de debò volem parlar nosaltres mateixos amb Aquell que ens crida i s'apropa a nosaltres al nucli mateix del nostre jo, hem de saber quin és el nostre autèntic vocabulari, quins són els nostres estímuls, quina la nostra capacitat d'harmonitzar la nostra voràgine personal amb la quietud necessària per

Vicente BORRAGÁN MATA,
La oración.

Encuentro de amor con Dios. San Pablo,
Madrid 2003, 138 pàg.

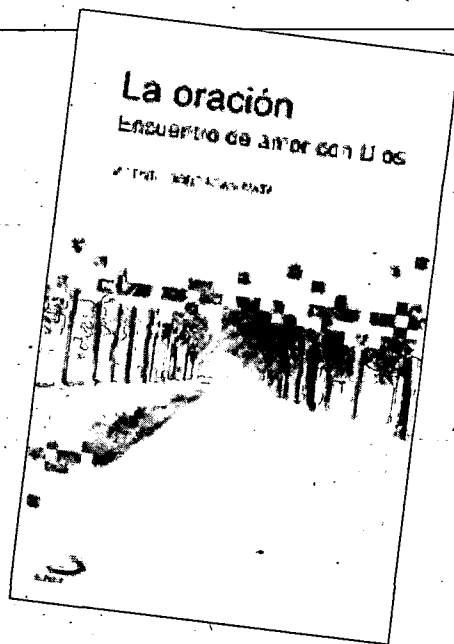
al bis a bis amb Déu. Aquest és el desafiament cristià, el repte de la vida interior, si la volem plena i sense boires, encara que ens trobem en la dificultat de reconèixer-nos a nosaltres mateixos en apropiarnos a Déu.

Vicente Borragán ens parla en unes poques pàgines del que segurament és el fruit de la seva pròpia experiència.

Altrament no s'explica que la seva «escala de Jacob» tingui els graons que ens dona a conèixer aquest text, que ens posa davant de Déu en una trobada d'amor.

L'avançar de la súplica, la intercessió i l'acció de gràcies a la lloança i l'adoració, per acabar en la contemplació, és una marxa que només es pot autenticar amb una experiència interior quasi intransferible i incomunicable. Són les etapes de la vida interior de què parla Sertillanges, i l'itinerari dels Exercicis de sant Ignasi, des del reconeixement de la nostra debilitat pecadora fins a la contemplació per assolir amor.

I cal emprendre el camí amb el full de ruta que ens sigui més útil, com ho pot ser aquest text de Borragán. No defallir mai: en els moments de pau, en els instants de dubte, en l'angoixa, en la desesperança o

en la plenitud d'una seguretat que només pot donar el contacte amb l'Absolut. I és en aquesta dinàmica interior on es troba Déu, si esbrossem el camí i som perseverants en l'intent.

La manera de fer-ho, seguint Vicente Borragán, és una de tantes, però el que s'ha de fer, com ens diu el refranyer, és «fer-se a la mar». Aixecar els braços per no morir o demanar-li al Senyor que ens deixi caminar sobre les aigües, amb l'abraçada final amb Ell al nostre abast.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Aplec Internacional de la Sardana i Mostra de Grups Folklòrics a Graz

La sardana i un ampli ventall de manifestacions representatives de la cultura tradicional catalana van viatjar els dies 7 i 8 d'agost a la ciutat austríaca de Graz per tal de donar vida a la 17ª edició de l'Aplec Internacional de la Sardana i Mostra de Grups Folklòrics.

Aquesta edició va ser una de les que va comptar amb un nombre més gran de participants: més de 1.200, que es van desplaçar el primer cap de setmana d'aquest mes d'agost per intervenir en aquesta important manifestació anual destinada a donar a conèixer el ric i diversificat folklore català a tot Europa i, concretament en aquesta ocasió, a Àustria.

La part més estrictament sardanista d'aquesta edició de l'Aplec Internacional va ser a càrrec de les cobles Lluïsos, de Taradell, i Riella, d'Agramunt, juntament

amb l'Agrupació Sardanista Cultural Flor de Fajol, d'Olot, i la Colla Sardanista Dansaires del Penedès.

Però la comitiva era molt més àmplia i es va constituir una de les més potents mostres de grups folklòrics efectuats fins ara. Adifolk, l'associació que va organitzar aquesta iniciativa, va convidar les colles del ball de bastons de Rajadell i de Sitges, els geganters del barri barceloní de Sarrià, de Blanes, d'Alcarràs i de Solsona, juntament amb l'Associació Recreativa Geganter del Prat de Llobregat, que van dur els gegants de l'Agrupació de Colles de Geganters de Catalunya, perquè participessin a la trobada.

A Graz també es van donar cita la Colla Vella dels Xiquets de Valls, la Coral Polifònica de Puig-reig, l'Esbart Santa Tecla de Tarragona i el grup de moixiganguers de l'Agrupació de Balls Populars de Sitges.

Convocatòria del certamen musical a Banyoles

El certamen de Banyoles, que enguany arriba a la vintena edició, està reservat exclusivament a obres per a cobla que no siguin sardanes i estableix l'opció a dos guardons molt diferenciats: el Premi Manel Saderra i Puigferrer per a la millor composició de temàtica general presentada a concurs i el Premi Especial sobre un tema d'actualitat, que en aquesta ocasió s'atorgarà a la millor composició inspirada en la figura i obra de Salvador Dalí. Les obres concursants han d'estar escrites per a la formació habitual de cobla d'11 a 13 instruments, o bé per a més d'una cobla. S'admet també la inclusió d'instruments de percussió o altres instruments solistes, així com de veu solista de cor. La durada de cada composició ha de ser d'entre 5 i 20 minuts aproximadament.

El Premi Manel Saderra i Puigferrer té una dotació econòmica de 3.000 euros, i el Premi Especial amb motiu del centenari del naixement de Salvador Dalí està dotat amb 2.000 euros. A més, les bases autoritzen que el jurat concedeixi un accésit de 1.000 euros a cadascun dels premis mencionats, si alguna de les obres presentades mereix aquest reconeixement. També s'estableix un Premi especial «Autor Jove», dotat amb 600 euros, per a la millor obra presentada per un autor o autora menor de 30 anys.

El proper 31 d'agost s'acaba el termini de presentació d'originals, que els autors han d'enviar al Foment de la Sardana de Banyoles, apartat de correus 125 - 17820 Banyoles.

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐
Nom Cognoms
Adreça Població
D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any
☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
☐ Amb dos pagament semestral de 40,30€
☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data
Entitat Oficina DC Compte
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

- ✓ **ALDEA, L'**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.
- ✓ **ALELLA**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.
- ✓ **ALTAFULLA**
Parròquia de Sant Martí
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 19.00 h, 20.00 h.
- ✓ **AMETLLA DE MAR, L'**
Parròquia de la Purificació de Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.
- ✓ **AMPOLLA, L'**
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, 20.00 h.
- ✓ **AMPOSTA**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h.
- ✓ **ARENYS DE MAR**
Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.30 h, 19.30 h.
- ✓ **BEGUR**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h.
- ✓ **BENICARLÓ**
Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.030 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
- ✓ **BLANES**
Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família (Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.
- ✓ **CABRERA DE MAR**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30
- ✓ **CABRILS**
Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.
- ✓ **CADAQUÉS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h, 20.00 h.
- ✓ **CALAFELL**
Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
- ✓ **CALDES D'ESTRAC**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 21.00 h.
Santuari del Carme V.: 18.45 h.
D.: 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h
- ✓ **CALELLA DE LA COSTA**
Parròquia de Santa Maria i Sant-Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h, 17.30 h.
- ✓ **CALELLA DE PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
- ✓ **CALONGE**
Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.
- ✓ **CAMBRILS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30h, 12.00 h, 19.00 h.
Santuari de la Mare de Déu del Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.
- ✓ **CANET DE MAR**
Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.
- ✓ **CASTELL D'ARO**
Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermite del Remei D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.
- ✓ **CASTELLDEFELS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
- ✓ **CASTELLÓ D'EMPÚRIES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.
- ✓ **COMA-RUGA**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h.
D.: 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h, 20.00 h, 21.00 h.
- ✓ **CREIXELL**
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h, 20.00 h.
- ✓ **CUBELLES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
- ✓ **CUNIT**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
- ✓ **DELTEBRE**
Parròquia de l'Assumpció de Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, 20.00 h.
- ✓ **EMPÚRIES**
Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.
- ✓ **ESCALA, L'**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 20.30 h.
- ✓ **ESTARTIT, L'**
Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.
- ✓ **HOSPITALET DE L'INFANT, L'**
Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.
- ✓ **LLANÇA**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h. (Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h. (Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h. (Port)
- ✓ **LLAFRANC**
Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.
- ✓ **LLORET DE MAR**
Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.
- ✓ **MALGRAT DE MAR**
Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, Internacional, 11.30 h, 20.00 h.
Residència Natzalet
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
- ✓ **MASNOU, EL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h, 19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.
- ✓ **PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
- ✓ **PALAFOLLS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.
- ✓ **PALAMÓS**
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
- 11.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h.
Capella de La Fosca
V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.
- ✓ **PENÍSCOLA**
Parròquia de la Mare de Déu del Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, (19.30 h, Patí Escoles) 20.30 h.
- ✓ **PINEDA DE MAR**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.
- ✓ **PLATJA D'ARO**
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Eumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.
- ✓ **PORT DE LA SELVA, EL**
Parròquia de la Mare de Déu de les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h, 19.00 h.
- ✓ **PREMIÀ DE MAR**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 19.00 h.
- ✓ **ROSES**
Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
- ✓ **SALOU**
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h, 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.
- ✓ **SANT ANDREU DE LLAVANERES**
Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.
- ✓ **SANT FELIU DE GUÍXOLS**
Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
- ✓ **SANT GENÍS DE PALAFOLLS**
Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.
- ✓ **SANT POL DE MAR**
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.
- ✓ **SANTA CRISTINA D'ARO**
Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00 .
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.
- ✓ **SANTA SUSANNA**
Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.
- ✓ **SEGUR DE CALAFELL**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h, 19.00 h, 20.00 h.
- ✓ **SELVA DE MAR, LA**
Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30
- ✓ **SITGES**
Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.15 h. D.: 9.00 h.
- ✓ **TORREDEMBARRA**
Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà D.: 9.30
- ✓ **TORROELLA DE MONTGRÍ**
Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.
- ✓ **TOSSA DE MAR**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
- ✓ **VENDRELL, EL**
Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h
- ✓ **VILANOVA I LA GELTRÚ**
Parròquia de Santa Mária de la Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
- ✓ **VILASSAR DE MAR**
Parròquia de Sant Joan
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.00 h, 9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.
- ✓ **VINARÓS**
Parròquia de l'Assumpció de Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h, 19.00 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h, 19.00 h.

LA 2, A LES 10.30, SANTA MISSA

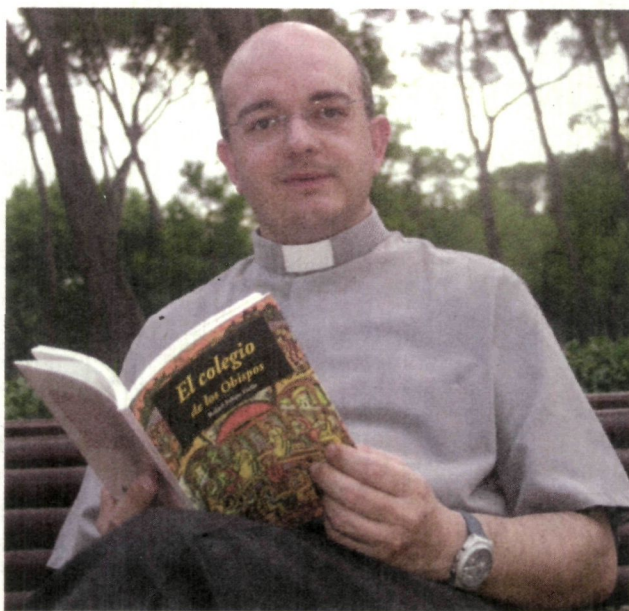
amb la participació del cor Albir d'Igualada (Anoia), sota la direcció de Frederic Prat.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

Des del carrer

Una de les aportacions més significatives del Concili Vaticà II va ser l'aprofundiment sobre el sentit de la col·legialitat episcopal. Encara avui, però, molta gent dins de l'Església no sap ben bé de què es tracta. El prevere gironí Rafel Felipe ha volgut respondre a aquesta mancança amb un llibre titulat «El Colegio de los obispos». L'obra, que ha estat prologada pel cardenal Ricard M. Carles, és fruit d'una tesi doctoral realitzada l'any 2000 a la Facultat de Teologia de Catalunya. Escrit en un llenguatge planer, que fuig de les elucubracions metafísiques, «El Colegio de los obispos» permet al lector conèixer una realitat més interessant del que sembla, a través de la qual es manifesta de manera explícita la comunió a la qual Déu ens crida.

Mn. Rafel Felipe i Freije acaba de publicar «El Colegio de los obispos» (Ed. Scire)

«És imprescindible acostar el ministeri episcopal a tot el poble»

—Què és la col·legialitat episcopal?

—La col·legialitat és un ministeri de servei a la comunió eclesial, anterior al fet de ser pastor d'una església particular. No és únicament una comunió organitzada, sinó sobretot una solidaritat espiritual, en la unitat de magisteri, de santificació i de govern, en la fidelitat a l'única Església de Crist. És una realitat estable i dinàmica, assistida permanentment per l'Esperit Sant.

—Tinc entès que el llibre «El Colegio de los obispos» és fruit d'una tesi presentada l'any 2000. Què el va portar a estudiar un tema com aquest?

—Trobo apassionant l'aportació del Vaticà II a la teologia sobre l'episcopat: la seva sacramentalitat, la consideració del Primat dins la col·legialitat, la necessària preocupació del bisbe per totes les Esglésies... El ministeri episcopal existeix sempre en una «pluralitat», en un «nosaltres». A aquest «nosaltres» l'anomenem «col·legi». Per això el servei del bisbe mai és particular. El bisbe és responsable de tota l'Església.

—Interessarà tot això al poble fidel?

—Crec que avui, més que mai, és

imprescindible acostar el ministeri episcopal a tot el poble. No podem veure el bisbe com algú llunyà, dedicat únicament a «organitzar» un bisbat. Ell ha estat posat davant els fidels, pel sagrament rebut. Però la seva acció de govern suposa també la participació de tots els fidels, corresponsables del bé de l'Església, de la qual també formen part. Com ha recordat Joan Pau II a tots els bisbes: «Cal escoltar l'Esperit que parla i viu en els fidels.»

—Ben viscuda, hauria de retallar la col·legialitat episcopal aquesta distància que a vegades hi ha entre el poble fidel i els bisbes?

—En l'Església antiga el valor primer no era l'organització, sinó la comunió de fe i sagraments. Per això l'activitat més important del col·legi dels bisbes s'exerceix quan cada bisbe, en la seva Església particular, ensenya la mateixa fe que els altres en la seva. Per fer això no són necessàries tantes estructures que a vegades ens allunyen del poble fidel. Les noves diòcesis neixen pobres i, en part, haurien de continuar així, creant només el mínim d'estructures necessàries. Això els permetrà fer-se molt propers als seus primers col·laboradors, que són els preveres, a les seves necessitats concretes i a tots

els fidels, especialment els pobres. Al bisbe, ajudat del seu presbiteri, no li cal gaire res més per ser la «imatge de Jesucrist» —que és el que vol dir ser apòstol— en la seva Església particular.

—Si la relació ideal entre els bisbes ha de ser la col·legialitat, quina ha de ser la dels bisbes vers els fidels?

—El bisbe és sobretot un servidor que, com l'Església, està al servei de l'Evangeli. Ens ho ha recordat Joan Pau II recentment. El ministeri episcopal té sentit quan el pastor es fa disponible incondicionalment pels altres, tant pels que ja formen part de la comunitat, com pels que encara no hi són.

—Per acabar, una pregunta ben de casa nostra, tot i que no sé si el posaré en un compromís: es viu a Catalunya la col·legialitat episcopal?

—Comencem un període engrescador de l'Església a Catalunya. És veritat que el tarannà del bisbe és important, però també ho és la disponibilitat dels seus col·laboradors i de tot el poble. A Catalunya quan més sòlida sigui la comunió dels bisbes entre si, més encara s'enriquirà la comunió de l'Església i més transparent serà la seva presència entre els homes.

Samuel Gutiérrez

Rauxa

La pau sense eslògans

Enguany la Comunitat de Sant Egidi celebra la XVIII Trobada Internacional de Pregària per la Pau a Milà del 5 al 7 de setembre, en la qual es reuniran líders religiosos d'arreu del món. Aquest és probablement l'esdeveniment anual d'aquesta entitat de laics que més repercussió mediàtica internacional té. Aquestes trobades són una mostra molt concentrada de tots els àmbits en què treballa la Comunitat, fundada l'any 1968 sota l'influx de l'esperit de renovació del Concili Vaticà II: la pregària, la solidaritat amb els pobres, la lluita pels drets humans, l'ecumenisme, el diàleg interreligiós i en definitiva la pau. Àmbits tots ells ben propis i característics de l'Església i davant dels quals cap creient no s'ha de sentir indiferent.

A aquesta associació de laics creada per Andrea Riccardi li hem de reconèixer el mèrit de treballar en tots aquests camps alhora i d'una manera realment efectiva. La seva tasca per ajudar els presos condemnats a mort arreu del món, o la tasca humanitària a països que no són notícia com ara Albània demostren el seu profund compromís cristià. En definitiva la Comunitat de Sant Egidi s'encarrega de dur a la pràctica el missatge evangèlic, tal com també fan moltes altres entitats cristianes. El resultat és la important i extensa acció social de l'Església: real, que fuig dels eslògans i l'autocomplaença i que ajuda a fer de debò un món més just.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

El doctor Tarrés, a prop (4)

Evangelitzador dels joves

3. Una tercera característica —la més decisiva— de la Federació de Joves Cristians de Catalunya era l'anunci explícit de Jesucrist als joves del seu temps. Aleshores no ho deien així: l'expressió *anunci explícit* ha sorgit ara amb el propòsit, precisament, de superar la manera massa el·líptica d'esmentar el Senyor i el seu Evangelí d'alguns corrents cristians. El «silenci sobre allò que és essencial», que deia Jean Guitton. No era aquest el tarannà de la Federació. «El Crist serà per a la pàtria i la pàtria serà per al Crist», clamava Tarrés en el gran míting de l'Olimpia, el 23 d'abril del 1934. Per això no hi havia per a Tarrés solució de continuïtat entre Crist i la Federació. Veia en el moviment el rostre de Jesús a qui s'havia lliurat amb cor indivís la nit de Nadal del 1927.

4. La Federació de Joves Cristians tenia vocació de moviment de massa, com la JOC. Dir això no és, en rigor, fer referència al nombre. Ni relegar a un segon terme la formació de militants de qualitat. És veritat que la Federació va créixer molt en pocs anys, però era moviment de masses sobretot perquè portava al cap i al cor tot el col·lectiu dels joves de Catalunya, i perquè trencava les fronteres culturals que reclinaven els cristians en un determinat clos social. La formació de militants amb aquesta mentalitat resultava, d'altra banda, el punt de partida imprescindible. Trobem sobre aquest tema dues expressions de Tarrés que es complementen: «Volem una minoria selecta en cada grup que pugui portar-lo pels camins del seu engrandiment» (*Flama*, núm. 140); i «el militant no ha de menysprear cap avinentesa per posar-se en contacte amb la massa...» (*Flama*, núm. 196).

5. La Federació de Joves Cristians era, com ja he dit, un moviment de joves i gestionat pels joves. Però tenia al darrere la força decisiva que dóna el suport entusiasta d'un gran nombre de sacerdots. Era un moviment laical consensuat amb els consiliaris que li feien confiança. Consiliari i moviment es complementen. Sense consiliari, als grups de joves els manca treball interior i acompanyament sacramental. Sense moviment, el consiliari fàcilment deixa de ser-ho i es converteix en president o, qui sap, en fundador... Aleshores proliferen els grupuscles i difícilment emergeixen laics amb projecció diocesana i més enllà... Darrere la Federació hi havia els «sacerdots amics dels joves». Tarrés admirava «la gran tasca de sacrifici que per al bé del poble i essent objecte d'escarni estan realitzant tots aquests vicaris joves i enjogassats com nosaltres, i tots els rectors de cabells blancs, però de faç rosada i dolça... Descobrim-nos, amics, davant dels sacerdots amics dels joves» (*Flama*, núm. 68).

Ben segur que l'exemple de tots aquells sacerdots va contribuir a la vocació sacerdotal de Tarrés. El novembre del 1935 dedicaria dues de les seves *Glosses*, seguides, a les vocacions. Responent a les «estulteses» que sentia sobre el fet vocacional, escriu: «Aquesta veu... de Jesucrist, continua als fons de la consciència del que Déu elegeix, els quals... es donen totalment a la seva voluntat. I no s'hi donen per un desengany, o perquè han fracassat, no; s'hi donen perquè han sentit la veu de Déu i han comprès el veritable sentit de la vida... Que no s'apagui, Senyor, la vostra veu pels camps fecunds de la Federació» (*Flama*, núm. 191).